

dobrodružné
román

178

SHENA

KČS 11

nájdenný

JENÖ REJTÖ

krížnik

1. KAPITOLA

– Peniaze, alebo život!

– Život!

Revolver v tamtej hrsti sa zachvel a ten, čo ho držal, naľakane uskočil nabok. Od tých čias, čo svet svetom stojí, odznela na túto klasickú otázku prvý raz takáto odpoveď. Revolver v lúpežníckej ruke opisoval neisté krivky a jeho majiteľ raz nevedel, čo si teraz počať. Napadnutá osoba pokojne zdvihla obe ruky nad hlavu a oči vidne ju nezaujímalo nič, čo by malo teraz nasledovať.

Ide o najzvláštnejšiu a najsmutnejšiu kriminálnu komédiu všetkých čias, aj čo do priebehu, aj z hľadiska zakončenia.

Scéna: San Francisco, Oakland

Autor hry: život sám

Osoby:

Nervózný lúpežník

Rezignovaná obeť

(Vojsko a ľud mimo ulice/

Čas: peniaze

– Dobytok! – vysvetľoval lotor. – Peniaze, alebo život! Nepočuli ste?

– Čo vrieskate? Nazdávate sa, že som hluchý? Keďže sám smiem rozhodnúť o tom, či vám dám peniaze, alebo život, ponúkol som vám život.

Zbojníkova situácia bola priam zúfalá.

– Nehrajte mi tu komédie, ináč vás doriadim! Kým narátam do troch...

– Aký to matematik, čestné slovo!... Povedal som vám, že život máte k dispozícii. Ja som príživník, takže so životom nemám nijakú réžiu. Ale ak vám podarujem tých päťdesiat centov, ktoré mám vo vrecku, neviem, kde si zoženiem iné peniaze.

Zastreliť chlapa, čiže riskovať elektrické kreslo pre päťdesiat centov, alebo sa po takomto krátkom rozhovore so všetkou hanbou vzdialiť? – rozmyšľal zbojník a nahlas vážnym hlasom povedal:

– Naposledy vás upozorňujem, ale potom...

– Nevyskakujte mi tu s nijakými lehotami! Ponechali ste mi voľbu, tak teda strieľajte!... – A hádam sa aj zľutoval nad neúspešným lúpežníkom, ktorý sa tu rozhadzoval s revolverom, pretože pokračoval tichšie a krotko: – Vyhodia si z hlavy, pán zbojník, že im dám čo aj deravý groš. Takú ešte nehrali, verte mi, miláčik...

– Posledný raz vás upozorňujem... Nevyvádajte somariny, prestaňte, lebo vám vpálím guľku do hlavy!

– All right! Ale potom teda už aj, pretože nemám čas takto podaromnici postávať... – zarehotal sa a z hrdla mu vyrazilo neartikulované škriekanie: – Pán lotor, obeťou sú v tejto chvíli oni! Začínajúci lúpežník! Chlapci vašej kategórie nezabíjajú za päťdesiat centov... Niže dvoch dolárov ani ranu. Starý Wagner je veľký znalec ľudí, well, my best gangster...

V tej chvíli sa neočakávane, niekoľko krokov od nich, zjavili dvaja vojaci, pravdepodobne sa náhlili spať do kasárni námornej pečoty.

Bude prestrelka.

Lúpežník náhlivo schoval revolver do vrecka, obeť celkom mechanicky prispôsobila svoju pózu k novej situácii, spustila ruky a obrátila sa smerom k vojakom...

A nepovedal ani slova.

Kdesi nad nimi zabzučali kolesá. Dvaja policajti na bicykloch hliadajú pozdĺž nábrežia. A obeť sa nehýbe. Vojaci aj policajná

hliadka zmizli v temnotách. Zbojník bleskurýchle vytiahol revolver a skríkol na svoju obeť:

– Ani hnúť, ináč...

Druhý sa zdesene rozhliadol a temer plačky, ale zato veľmi energicky zaprosil:

– Nerevte, koňov brat! Ak nezavriete papuľu, máme o chvíľu na krku celý policajný obvod... Čo žijem som takého neurotického lúpežníka nevidel! Ešte mi tu nebudaj čosi vyvedie!

Zbojník pocítil, ako mu beží chrbtom mráz.

Bože na nebesiach! Čo to znamená?

Obeť má väčší strach z ochrancov zákona ako zo zbojníka! Čo to môže byť za chlapa? Akiste nejaký strašný bandita, hľadaný celoštátnym zatykačom...

– Hore ruky!

Obeť sa rozzúrila a zdvihla ruky dovysoka.

– Počúvajte, čo si vy vlastne myslíte? Ja vám tu budem cvičiť prostrné? V mojom veku? Čestné slovo, ešte som takého chumaja nevidel! A furt ma len morduje s tými rukami! A ešte čosi: neondite sa tuná furt s tým revolverom, pretože trať vystrelit' a policajti sa vrátia... V živote som ešte nevidel takého šialeného gaunera! – mnrčal a medzi rečami zaštikútal, ale tak, že dokmásaný cylinder mu spadol až na nos.

– Zbláznili ste sa?

– Nevylučujem, ale toto teraz nie je dôležité... Počúvajú, pán lotrovič, – spustil napadnutý muž zmierlivo. – Dajú mi dolár a ja ich nechám na pokoji. Nie?... Prečo by sme sa tu mali teraz vadit'? Nemám pravdu?

– Necháte ma na pokoji?! – zdesil sa lúpežník. – Bud'te rád, ak vás vôbec pustím a odídete so zdravou kožou.

– Aj toto je správne stanovisko, lenže nie moje... Hopla!... Ne-traste sa, priateľko, iba sa mi začkalo!... Moje stanovisko je odlišné. Treba ho chápať asi v tom zmysle, že ak sa mi obrátite chrbtom, vytiahnem nožík a švacnem vám ho do väzov. – Zasmial sa zachrípnutým, žoviálnym vreskom: – Well, my dear vrah! V hode vreckovým nožom by mohol starý Wagner slávit' olympijské rekordy... A vyťahujem žabykláč taktiež v rekordnom čase, nie ináč ako aj dolár z vášho vrecka, ktorý som určil ako tarifu za toto prepadnutie. Vidíte,

milučký, toto je správne stanovisko. A teraz uvažujte seriózne: peniaze, alebo život?

Zbojník teraz už naozaj nevedel, či je. Zastreliť túto potvoru za mizerných päťdesiat centov? Alebo riskovať, že dostane do tyla oceľovú čepel? Ak svojej obeti s revolverom v hrsti vysolí dolár, tak sa mu bude rehoť od zajtrajška celý svet...

Obet' vyčkávala pokojne, hoci sa trochu tackala. Jeho výzor bol až strašidelné otrhaný. Také odevné doplnky by nechcel ani strašiak v maku. Košeľu napríklad nenosil vôbec, avšak vôkol krku si uviazal všakovaké handry, aby aspoň symbolizoval nevyhnutný stupeň predmestskej elegancie. V zatykači by sa osobitne vynímala trúchlivá skutočnosť, že v gombíkovej dierke mu visela sotva odkvitnutá gardénia.

Uvädnutý kvet symbolizoval vlastne jeho nevädnucci, detský optimizmus. Symbol ľahučkého, prekypujúceho rozmaru, naivnej životnej filozofie a neustáleho podnapitého jasu, s akým pán Wagner v každej minúte dňa i noci otváral duševný život dokorán všetkým, i-najmenším a najjednoduchším radostiam svojho života.

Jeho vráskavú, vyrážkovitú, bezzubú, prastarú tvár so širokými ústami venčila v polkruhu nehustá, zato však dlhá námornícka brada.

A vo chvíli, keď mesiačik vyšiel spoza mrakov, táto brada s konečnou platnosťou odzbrojila už aj tak dostatočne rozčúleného zbojníka.

Skríkol a prežehnal sa.

Spomínaná mužná okrasa otrhaného starca ligotala sa totiž v blankytné belasej farbe.

Človek, čo nevedel, že pán Wagner spadol prednedávnom v dôsledku mimoriadne úspešného zaucha na nákladnej rampe do kade s modrou lodnou farbou, mohol ho pokladať takto, pri mesiačiku, za oživeného ducha.

– Poďme, no, – súrila obeť lúpežníka. – Chcete sa tu dožiť požehnanej staroby? Dajte mi dolár a hybajte do pekla!... Ale takýto prostý bulo!

Nik nevedel, kedy a čo má znamenať u pána Wagnera výraz „bulo“. Jeho ustavičná opilosť, siahajúca až do špiku starých kostí, bránila aj jemu samému, aby správne pochopil vlastné výrazy.

– Hrom do vás! – zakričal zbojník zlostne a rozhorčene. – Peniaze nemám a odstrelím vás nechcem. Ľutujem vás!

– Do toho ma nič. Ráčte vystrelit'!

– Nebudem strieľať! A upozorňujem vás, že ak podídem bližšie...

– Tak vás predovšetkým kopnem a už aj ťahám žabykláč. Podaktorí si ho pre rozmery mýlia s kuchynským nožom. Ale ak ostanete na mieste, tak vám nezostáva nič iné, iba ma zastrelit'... To je psina, čo? Nuž ale dohodnime sa takto: Ak nemáte peniažky, zaplaťte v naturáliách. Môžete mi dať napríklad váš revolver. Zájdem do dájningrúmu U troch štuľov, hádam mi len dajú zaň trošku pálenky! No, čo vy na to, pán lotor?

Po krátkom, no rozhorčenom slovnom súboji strčil revolver do vrecka pán Wagner. Za päťdesiat centov predsa nik nechce riskovať elektrické kreslo ani nôž do chrbta. Gangster bol zatiaľ iba na počiatku kariéry, sotva mu minulo devätnásť rokov, takže mimochodom aj toto treba prirátať na jeho ospravedlnenie.

– No poďte, bulko! – utešovala humánna obeť svojho protivníka. – Aj vám dám vypit' za hlt... Hopla! Môžete si vypit' za hodnotu streliva, čo máte nabité v zbrani... Pozrite sa, aký pekný opasok na nohavice, – skríkol, keď sa pohli smerom ku krčme a v traverze nad ich hlavami zočil dlhý povraz. – Toto si veru prisvojím... a hrom do nich, veď je to priviazané uzlom... – a obrátil sa prívetivo k mládenčovi: – Nemáte náhodou nejaký nožík?

– Čože? – zarazil sa zbojník a zbledol na smrť. – Ale veď... veď... Vy ste sa mi vyhrážali... Máte nôž...

– Nebuďte decko! Nikdy, čo žijem, som nijaký nôž nemal... Hopla... dočkajte, no... Pretože revolver teraz už mám, tak mi tu neposkakujte, milý bulko...

A strčil zlovestnému banditovi pod nos jeho vlastný revolver.

2. KAPITOLA

Toto neobvyklé lúpežné prepadnutie dalo mimochodom podnet aj k povestnej skutočnosti, známej v súčasných dejinách ako dobrodružstvo nájdeneho krížnika. Obeť a zločinec totiž uzavreli hradný mier s konečnou platnosťou a kráčali bok po boku tmavou nocou. Kvôli presnosti treba pripomenúť, že jeden z nich sa iba tackal. Ale

po ceste sa aj zhovárali a z tohto rozhovoru vznikli potom aj osudné následky.

– Vy ste akiste cudzinec, pretože ma nepoznáte... Lebo mňa všetci gangstri poznajú, dokonca tak dôverne, že ma nik z nich ani z piatich krokov nepozdraví. Odkiaľ ste prišli?

Chcel iba zívvať, ale čkanie rušilo všetky ostatné funkcie jeho zmyslov. – Mohli by ste mi čosi porozprávať o veľkom svete. My parole d'honneur, to sú veci, čo ma interesujú!

– Pricestoval som na Nil Marsalle z Alexandrie... Ale aj tam sa vedú reči iba o tom, o čom v Oaklande, – odvetil mladý bandita. – Dohadujú sa, čo sa asi mohlo prihodiť slávnemu André de Rémiouxovi.

– Tak by sa mali mňa opýtať! Sedeli sme spolu v surabayskej base... Fajn chalan, no. Vlni ho dopichali pri ruvačke v madridskej Grand Café Býčie uši.

– Hm... nezdá sa mi. Ide totiž o zmiznutý zaoceánsky parník, ktorého názov je André de Rémioux. Mal na palube vyberanú turistickú spoločnosť, samé vynikajúce panstvo...

– A nejaké prasa ho šlohlo? – prerušil ho pán

Wagner a hodil rukou. – Na mori treba dávať pozor... Poznám to už zo skúsenosti...

V tejto súvislosti mu prišla na um akási operná ária o kartách a zaspieval ju. Žil v ustavičnom zmätku opernej hudby a hazardných hier, v čudesnom delíriu optimistických alkoholikov. Mladý gauner až teraz zistil, že jeho patrón, čo má takú čudesnú bradu, je opitý takmer do bezvedomia. Medzitým mechanicky melie, aby túto skutočnosť kamufloval, ale v úzkych uličkách klátil sa od jedného múru k druhému, iba revolver v pravom vrecku nepustil ani na sekundu z ruky, takže mladý bandita nemal odvahu prepadnúť starého zločinca, sivého sťa holub, lepšie povedané belasého sťa nebesia.

A kde v pekle je krčma, o ktorej sa starec zmienil?

Mládenec nechápal, kam sa nocou ženú. Veď o chvíľu sa klátil čudný, chrčivo vyspevujúci, otrhaný starec už medzi kopcami za prístavom, ďaleko za hlinenými chatrčami čínskej a iných národnosti Frisca. Je azda možné, že už ani nevie, kam sa vybral?

Lenže tento človek nepoznal pána Wagnera, ak sa nazdal, že Modrofúz (nech už v akomkoľvek stave) netrať do krčmy, ktorú sa chystal navštíviť.

– Nezablúdili ste? – spytoval sa začínajúci lúpežník.

– Ale! – zarehotal sa pán Wagner. – Dojča! K Trom štuplom by som trafil aj opitý, hoci, namojdušu, v ostatných dvoch hodinách som temer nič ani nepil... Vidíte tam tých šesť svetiel? Nie... Tam tých päť svetlých bodov...

– Tam, pred nami?... V tamtom smere vidím iba jediný osvetlený bod...

– Vo vašom veku som aj ja videl iba toľko. Nijaký zázrak... Čiže tam je naša krčmička... Navštevujú ju iba páni a všetci slušní kotvoláci lozia do nej.

– Povedzte... – ozval sa kandidát gangsterstva, a tým sa začali všetky šialené komplikácie.

– Nepoznáte náhodou v týchto prístavných kruhoch istého povestného chlapa? Špinavého Freda... Toho, čo mu vravia kapitán Fred?

– Čože?!... – zrúkol starec divoko. – A vy sa opovažujete zbíjať v prístave medzi slušnými zločincami?

– Ja som totiž o ňom všeličo počul. Ale predpokladal som, že vy o ňom budete vedieť viac. Treba vám vedieť iba toľko, že kapitána Freda veľmi zháňajú.

– Večne ho zháňajú! – Pán Wagner iba hodil rukou. – Lenže Freda nedolapia! Starý priateľ... My old Špinavý Fred, starý bulo, náš Kapitán! – V dôsledku oduševneného gesta sa prekoprcoľ cez ktorýsi kopček a zostal tam aj sedieť, aby si oddýchol. A odtiaľ dychčal ďalej: – V jeho očiach je polícia celého sveta iba gombička...

– Nezdá sa mi, že by ho naháňali pre nejaký zločin. Nepočul som o nejakom vlúpaní alebo krádeži.

– A ja zasa neverím, že by sa starý niekam vlúpal a priložil čosi do kasy, ktorú otvoril. Nemá to v povahe.

Konečne sa zviechal a tackal sa ďalej.

– A tuším, že predsa len nepôjde o jeho trestnú činnosť. Rozhlasové stanice vysielali, aby sa hlásil u ktoréhokoľvek britského vyslanca v zahraničí. Ubezpečujú ho, že smie voľne odísť...

– Vyslanec?

– Prečo vyslanec?

– Nebuďte dieťa! Starý Fred totiž odíde tak či onak, ak bude chcieť, ten veru nie je odkázaný na nejaké záruky.

– Pýtam sa iba preto, lebo ten, čo by vedel povedať, kde sa asi Kapitán zdrúže, dostane sto libier odmeny.

– Čože?!... – Starec sa na sekundu pristavil, podarilo sa mu to iba tak, že mocnými tempami oboch ramien vyrovnal neočakávané výkyvy zemskej príťažlivosti. – Čo ste to povedali? Zdá sa mi, že ste opitý! Hopla... Nestarajte sa o moje čkanie! Tvrdíte, že za takú maličkosť Vyplatia kdesi desať libier? Naraz?

A ukrutne ho to rozčúlilo, akoby ešte nikdy nebol mal toľko peňazí.

– Sto libier! Sto som povedal. Aj rozhlasová stanica San Francisco to potvrdila.

– Nemúťte mi hlavu, milovaný zbojníček! – zaprosil starec, zachvel sa a od rozčúlenia trikrát zaštikútal, cylinder mu spadol na zem, a keď sa poň zohol, prekoprcoľ sa a pri vstávaní strhol aj mládenca. Až po dlhej chvíli iba ťažko pochopil to, čo bolo povedané, a zreval z plných pľúc: – Hurá! Čiže dotyčný dostane dvadsať libier. Nepovedzte, že stovku. Zle ste to počuli. Také množstvo libier jestvuje iba v počtových príkladoch. Ale dvadsať som už videl a je pravdepodobné, že jestvuje aj dvadsaťštyri!... Bože! Konečne sa budem môcť raz aj ožrať! Hurá! – a vyhodil do vzduchu doráňaný cylinder, potom ho nervózne zháňal všade naokolo, pretože sa po ňom stratila akákoľvek stopa. – Ale som dopracoval! Kde je môj cylinder? Nič to!... Nate, vezmite si váš revolver... Už mi ho netreba! Bude to úver, bohatý a mastný. A potrvá dlho, kým toľký groš prepijem.

A uprostred tichej, vymretej noci odovzdal nedávno olúpenému zbojníkovi zbraň a potľapkal mládenca po pleci.

– Počuli ste niečo o Kapitánovi? – spýtal sa, keď po krátkom uvažovaní predsa len nezastrelil pána Wagnera revolverom, ktorý pred chvíľou dostal späť.

– Pravdaže! Poobede sme sa zhovárali!

– Kde je?

– Neviem.

– Nuž ale kde ste sa zhovárali?

– V mojom byte.

– Tak potom viete, kde je.

– Teraz neskoro v noci? Vylúčené! Budem rád, ak trafím domov... Ale Freda zahlásim... No, tu je naša krčmička! Nech sa páci ďalej!

A rozkopol vetché dvere starej chatrče. V ústrety sa im valila zmes hustého dymu, revu a mravčania harmoniky. Ale skôr ako mohli vkročiť, pán Wagner sa ešte na prahu zháčil, prirazil dvere a zhrozene schmatol chlapca za rukáv:

– Pod’te! Utekajte!

A spadol na brucho.

Mládenec nepochopil, o čo vlastne ide. Keby bol porozumel, akiste sa rozbehne ako nevitáný účastník nepríjemných záležitostí.

Vo dverách stál totiž Ušiak Jimmy a pán Wagner sa s ním stretol zoči–voči. No a ústup bol predsa len oneskoreným opatrením v tejto situácii, pretože dvere sa zrazu opäť rozleteli a Ušiak Jimmy z nich vyskočil oblúkom...

Zbojník síce nemohol vedieť, o čo ide v tomto prípade, no automaticky vytrhol z vrecka revolver. Súčasne s týmto pohybom dostal aj silné zaucho, a ako po ňom letel, iba mátožne pocítil, ako mu z hrsti vykmasli zbraň. Totiž, to monzúnové dunenie, bleskové čľapnutie a tigrie salto po uštedrenej facke reprezentovali poznávacie znaky oných zaúch, ktoré zapríčinili, že Ušiak Jimmy sa stal všeobecne obávanou postavou vo významnejších kruhoch podsvetia našej zemegule.

3. KAPITOLA

Prečo sa pán Wagner zľakol Ušiaka?

Pretože zasvätení podsvetia, medzi ktorých patrila aj kráľ zaúch, veľmi dobre vedia, že ak kapitán Fred je náhodou vo Friscu, býva hosťom pána Wagnera.

A aké nedorozumenie malo nekorunované knieža faciek s povesným Kapitánom?

Aj tento ostrý rozpor bol predmetom častých rozhovorov v dôležitejších svetových prístavoch. Stalo sa totiž, počas niekoľkých vychýrenejších akcií podsvetia, že Ušiak Jimmy už pekne vyhrabal gaštany z ohňa, keď sa naraz objavil v blízkosti Kapitána, a bez toho, že by svoje nechty čo len priblížil k pahrebe, prisvojil si nesporne zasľúžené ovocie Ušiakovej námahy. A obyčajne sa Jimmy pritom dostal aj do nejakej šlamastiky. Povráva sa aj o nejakej dávnej, nevy-

svetlenej a hmlistej záležitosti medzi nimi, dodnes nevyrovnanej. Bola raz vraj nejaká debna a Ušiak v nej podržal Kapitána dvadsaťštyri hodín hore nohami v zajatí, na oplátku zasa Kapitán poslal Jimmyho pri inej príležitosti do karantény, namiesto životne dôležitého konania. A takto sa ich rozpory napokon tak rozjedovateli, že Ušiak Jimmy všade, kde sa len ukáže, ihneď položí otázku, kde je kapitán Fred, pretože podľa jeho náhľadu majú ešte nevybavenú nejakú súrnu pichačku alebo strieľačku. V Oaklande preto hľadal predovšetkým pána Wagnera, aby v Modrofúzových stopách vysledil svojho protivníka.

Ušiak Jimmy totiž už dva dni vedel – informoval ho o tom známy a spoľahlivý pašerák – že kapitán Fred je vo Friscu. Na druhej strane musel zasa bezpečne vedieť aj to, že ten, čo britského konzula uvedie na Fredovu stopu, dostane na dľaň sto libier.

Mohli by sme sa právom pýtať, prečo sa Ušiak neprihlásil o svojich sto libier priamo na britskom generálnom konzuláte, veď bezpečne vedel, že Fred môže byť iba v byte pána Wagnera. Nepoznal síce presnejšiu adresu Modrofúzovej rezidencie, ale i tak mohol Angličanov uviesť na stopu. Podsvetie by taký krok nekvalifikovalo ako udavačstvo, pretože kapitána Freda zháňajú momentálne „obchodne“ a zaručujú mu bezpečný odchod. Lenže napokon ani táto stopa by nepomohla, britský zastupiteľský úrad by sa tak či onak ocitol v závoze, pretože ak byt pána Wagnera poznajú na tomto svete dokopy štyria ľudia, hádam netreba ani pripomenúť, že Ušiak Jimmy medzi nich nepatrí.

Okrem toho poprední činitelia podsvetia neradi chodia do úradných miestností – ani pre nejakú odmenu. Poverčivosť skúsených jednotlivcov je taká, že potulovanie sa po úradoch iba zriedka končí prospešne.

Ostatne, Ušiak Jimmy mal trpké poznatky už aj v súvislosti s mnohými prístavnými a inými veliteľstvami ozbrojených alebo uniformovaných zborov. Peniaze, to vám je náramná vec, a nie je rozumné priveľmi sa starať o ich pôvod, no aj to má svoje hranice. Pán fregatný nadporučík, ako povestný pašerák, nepocit'oval strach pri prekračovaní hraníc, no prah úradných miestností tvoril v jeho očiach predsa len hranicu, ktorú z vlastnej vôle prekročil iba zriedka. Preto sa neprihlásil na britskom zastupiteľskom úrade osobne, a kvôli tomu zreval pán Wagner, kým spadol na brucho, aby utekali. A práve aj z

tohto hľadiska sa nečudoval, keď pocítil, že ho ktosi schmatol za krk ako do železného zveráka, pričom ho stavia na rovné nohy, ale tak, že sa nevládze hýbať.

– Ale no, – jachtal s vydesenou, no zdvorilou grimasou. – Môj milý priateľ, náš bulko Ušiak... Vrelá vďaka, že si ma postavil na nohy. A teraz ma pekne opráš. – Pretože odpovede sa nedočkal a zverák nepoľavoval, a pretože sa mu začalo v mozgu zahmlievať, skríkol s prívetivým úsmevom: – Nemáš náhodou pri sebe cigaru? Ani neviem, ako dávno som si už nezafajčil...

Ušiak Jimmy sa mu ukázal vo svojej všeobecne známej rovnošate fregatného nadporučíka. (Hodnosť aj rovnošatu si Jimmy urobil a vymyslel sám.)

Rovnošatu tvorili predovšetkým vysoké, ligotavé kožené gamaše, na hlave sa mu skvela brigádírka dobrovoľnej záchrannej služby Spojených štátov a k tomu všetkému flanelová blúza so zlatými gombíkmi. (Ten, čo nevedel, že toto oblečenie tvorí rovnošatu fregatného nadporučíka, bol by prisahal, že ide o domáci kabátik.) No a ešte veľkopanský, vysoko dekoratívny monokel s držadlom. Takúto úlohu malo zväčšovacie sklo, visiace na bicyklovom prevode, ktoré používajú zväčša k vyšetreniu chorobných zmien na dúhovke. Keď sa Ušiak nazdal, že má reprezentovať, dvíhal tento nástroj z času na čas k oku, aby vzbudil patričný dojem.

– Odporný vreckár! – skríkol na svojho väzňa bez pozdravu. – Neopováž sa ma podvieť, lebo ťa rozfackám na franforce.

– Furt mi hrozíš nejakými franforcami, – rozčuľoval sa pán Wagner. – Prečo sa tak zaujímaš o Špinavého Freda? Hádam ja toho bula strážim?

– Čiže vieš, o čo frčí. Veď som sa ťa ani neopýtal! Neboj sa, nezabijem to prasa! Iba mu zaplatím za tú karanténu, aby nezabudol...

– Dobre, no. Dočkaj tu, hneď ti ho pošlem. – A už by sa bol aj hýbal, keby to tie dve oceľové ruky dovolili. – Nono... Veď ma furt kmášeš!

– Počúvaj, starý hrič! Ak ma okamžite nezavedieš do svojho úkrytu, tak si Fredovu podlžnosť vyrovnám s tebou. Poďme, a hneď a šikovne! Viem, že je to kdesi blízko železničného mosta.

– Vďaka ti, bulko! Odtiaľ sa už dopracem domov... Už hodinu si lámam hlavu... Ty!... Neopováž sa ma kmásať!

Hlas prešiel do chrčania, pretože Ušiak ho nemilosrdne sácal. Mladý zbojník medzitým prišiel k sebe, no nehýbal sa, lebo sa nadržával, že Ušiak zviaza v hrsti obrovský kovový drúk, ktorým ho švacol po tvári. (Mládenec na druhý deň odcestoval do Malajzie, začal nový život a stal sa slušným človekom. Je to predsa len trošku veľa stretnúť sa tej istej noci temer naraz s pánom Wagnerom a Ušiakom Jimmym.)

Fregatný nadporučík zaškrípala zubami a tuho uvažoval, čo si má teraz počať s pánom Wagnerom. Ten medzitým zaspal. Keď pocítil opätovné mohutné potrasenie, prebudil sa a zavrčal:

– Bože na nebesiach! Koľko je hodín? – skríkol, akoby bol čosi zmeškal.

– Počúvaj, starý hribe. Pomôžem ti získať sto libier, ak ma zavedieš ku Kapitánovi.

– Pekne ťa prosím, netýraj ma! Uver mi, synku, niet toľkých peňazí na celom svete... Ide iba o desať libier, no. Ale, my old great man of the Špinavec, aj tak nie je u mňa. Ver mi, bulko! Kedy som klamal?

– Vždy!

– Bude to nebodaj tak, ako vravíš... Nuž, ale prečo by som klamal teraz, keď si ma tak milo zdrapil za gágor?... Ty, môj milý priateľ! S ktorým som už aj v base sedel! Dvaja basisti...

Ušiak sa poškrabkal za uchom. Bolo by na škodu tohto starého gaunera ešte väčšmi vystrašiť. A aj tak nič z neho nevytlčie. Treba ho pustiť a potom sledovať. Zovretie na krku povolilo a Ušiak starca silno kopol.

– Ak tu teraz nie je, zdrapím ho inokedy! Ale potom už nebude preňho pardonu!

Pán Wagner sa galantne uklonil, napravil si kvietok a odtackal sa do tmy. Potom radostne zreval, pretože stúpil na svoj cylinder.

– Ale mu trvalo, kým padol naspäť! – zaspieval si a narazil starý klobúk na hlavu.

Potom si začal vyspevovať, húdol, po každom desiatom kroku sa zo tri–štyri metre šmýkal po bruchu, cez uličky a kopčeky, smerom k svojmu bydlisku a zdalo sa, že nemá ani poňatia, ako ho Ušiak Jimmy sleduje s ťa tieň.

Takto sa dostali na druhej strane prístavu, za suchými dokmi k diaľnici, spojujúcej Oakland so San Franciscom. Tam sa starec pustil

cez opustené pozemky a dotackal sa až k železničnému násypu. Pri trati sa úplne stiahol do nočnej tmy.

A teraz!

Zhrbená postavička sa o chvíľu dotackala opäť k zákrute železničného násypu. Kopírcal sa medzi výhybkami a pomáhal si v chôdzi aj rukami. Ušiak sa pokúšal zistiť, kde asi vedie táto cesta nočnou tmou, rozoznal však iba vysokú železničnú studňu a niekoľko odstavených vagónov.

Pozor!

Starý darebák vyliezol na násyp. Zakrádal sa opatrne k poslednému, opustenému nákladnému vagónu na odstavnej koľaji, opatrne sa rozhlíadol a odtisol závoru. Potom potiahol posuvné dvere a stratil sa za nimi...

Už ich mám!

Ušiak sa rozbehol. Ale neďaleko Wagnerovho vozňa si uvedomil, že musí byť opatrnejší... Vytiahol baterku a opatrne si posvietil, aby z vozňa nezočili lúč...

Teda v tomto starom, zhrdzavenom, vyradenom vozni si nažívajú vedno s Kapitánom! Tak teda poďme na návštevu! A porátame sa... Energickým pohybom odsunul dvere a skočil... Baterka bleskurýchle preťala v polkruhu tmu, pretože Kapitánov nôž je rýchly...

A toto je čo?

Vozeň bol prázdny!

Skočil k náprotivným posuvným dverám...

Hrom a peklo!

Wagner vyskočil druhými dverami a zvonku ich zamkol na závoru!

Hop! Obrátil sa na opätkoch ako blesk...

Neskoro. Od dverí, ktorými vnikol, zaznieva už iba škripanie a vidí, ako sa zacapujú...

A teraz dvere buchli. A ešte počul, ako zapadla závoru...

Ušiak je uväznený.

– Haló, priateľ môj bulko...

– Každý vozeň má minimálne dvojce dverí, – vrešťal zvonka pán Wagner. – A aby som nezabudol, budeš musieť veľmi dlho búchať a kričať, až ťa to tu prestane baviť, pretože tieto kolesá majú meškание... Už päť rokov sa nekrúčia...

Z diaľky zaznieval oduševnený spev o zboristke Aide, ktorá podviedla najprv zeleného dolníka a potom zahrala červeným horníkom...

4. KAPITOLA

Ušiak si povedal, že toto je veru škaredá záležitosť, a pán Wagner to má uňho v budúcnosti k dobru. Lenže, kde je zatiaľ tá budúcnosť?

Ak nebude búchať, tak tu pekne zahynie hladom. Na druhej strane vo Friscu je dnes taká situácia, že z jeho hľadiska nie je dosť rozumné, aby upútal na seba pozornosť nejakými nápadnosťami, ako je povedzme trieskanie po stenách odstaveného vozňa. Žiaľ, z Frisca odcestoval po poslednej návšteve vedno s Mesiačikom Charleym na krásnom, dvojst'azňovom škuneri, lenže ho zabudli majiteľovi vrátiť, a ten ho akiste dal hľadať políciou.

Čo tu pomôže skrutkovač, čo má vo vnútornom vrecku: vynikajúci, drobný, no jedinečný vrták na oceľ vo vonkajšom vrecku, ako aj kliešte a pilník v zadnom vrecku? Nástrojmi pre deštrukciu kovov za studena si tu nepomôže, o tom bol presvedčený. Poznal vozne až veľmi dôverne.

Bolo by hádam možné prepíliť v škáre medzi latami steny kovovú priečnu tyč, lenže takáto operácia narobí väčší šramot, ako keby búchal. Nuž nezostávalo mu nič iné, iba hodinu sedieť, zlostne, bezradne a zúrivo. Svetlo cez škáry prezrádzalo, že sa už brieždi...

Popri vozni zašuchotali akési kroky.

Započúval sa. A čo ak je to nejaký osamelý človek, ktorý by bol dostatočne neskúsený, aby sa odvážil otvoriť dvere sám a bez prítomnosti ozbrojencov?

Za pokus to stojí. Ak len nechce zomrieť v tejto škatuli hladom. Zabúchal...

– Voľno! – odvetil hlas spoza dverí. Hrom aj do tvojho vtipného ducha!

– Otvorte! – zakričal Ušiak. – Zmeškal som vlak do Frisca, zašiel som si sem pospať, niekto zvonku zavrel dvere a nemôžem von... Som robotníkom v dokoch!

Neznámy človek bez akýchkoľvek ďalších rečí odtisol závoru a dvere.

Aj Jimmy bez akýchkoľvek ďalších rečí vykročil a s otvorenými ústami dopadol na podvaly pri vozni. Nebesia!...

Pred ním, na susednej koľaji stála vysoká postava so špicatou kozou hriadkou, a svojimi nezvyklé obrovskými, krahulčimi nechťami pohládzal úctyhodné ochlpenie. Niet pochybností...

Stál zoči–voči Špinavcovi... Jeho záchrancom je kapitán Fred!

Ušiak Jimmy si uvedomil, že jeho osud je spečatený. Ak ho tento chlap zachránil, tak je stratený. To je isté...

– Počul som, synku, že si ma hľadal, – ozval sa Kapitán prívetиво. – Akiste máš čosi so mnou vybaviť.

Hrom a peklo!... O čo jednoduchšie bolo slediť po ňom, aby ho švacol nožom. A teraz predsa sedí neisto na koľajnici zoči–voči starému lumpovi so zvráskavenou tvárou. Čo je to za čarovná moc alebo azda skôr magická sila v týchto drobných, prefikovaných očkách, ktoré spôsobujú, že takýto prvotriedny bitkár, nožiar, chlap Herkulovej sily, hviezda divokých ruvačiek na nože, päste aj strelné zbrane, je teraz neistý ako školák pred učiteľom? Najprv sa trošku usmeje, potom sa zajakáva, napokon v rozpakoch zmetie zo svojich rukávov nejaké špinky. Ale napokon sa predsa len pozbiera, veď už vo všetkých krčmách prisahal, že už nikdy viacej neuvidí Škvrnitú Oféliu, svoju (údajne) vernú snúbenicu, ak sa nevyporiada s kapitánom Fredom.

– Tak teda ide o to, – pobádal sám seba surovým hlasom, – že si mám s vami čosi vybaviť!

– Hej?... A čo také by si rád? – informoval sa Kapitán prívetиво a náhle podišiel k Ušiakovi.

Fregatného nadporučíka čosi poštekľilo v okolí brucha, akoby ho zasvrbel vlas pod košeľou.

– Pozor, Jimmy! – káral ho Kapitán temer otcovsky a krotko. – Ešte je takmer tma a mohol by si napochodovať do ostria môjho noža.

Ako ten nôž vybral a kedy ho otvoril? Odborne ho oprel o Ušiakovo brucho – špička sa ho dotýkala, ale krv netiekla. Patrilo to ku Kapitánovým dávnym a nerozlúštiteľným čarodejníckym kúskom. Isté je iba jedno: môže byť muž pod touto čepelou aj stokrát Ušiak Jimmy, ak sa raz špička Fredovho noža dotýka jeho brucha, je ro-

zumnejšie pred akýmkoľvek ďalším pohybom požiadať o posledné pomazanie.

– Čo sa tu ondiete s nožom?... Ublížil vám niekto? – pýtal sa Ušiak surovo, ale ani sa nepohol.

– Nik, Jimmy, len som sa dopočul, že si ma zháňal a zaujímal som sa, o čo fičí.

– Čože?... Aha, hľadal som vás! Odkazuje vám z Honolulu krčmár od Veselého škrtiča, že ste vlani zabudli uňho na pulte meštek s tabakom...

– Viem o tom. A je ozaj milé od teba, že ma pre to zháňaš vyše roka, raz v singapurskom Katakombovom kasíne, inokedy zasa v rotterdamskej Syrovej papuli, pretože aj o tomto som informovaný. Nuž a je ten meštek hoden toľkej námahy?

Ušiak temer pukol od zúrivej zlosti, nuž ale čo si počne, nastoknutý na špičke Fredovho noža? Pozná ten nôž a vie o ňom, ako bezpečne leží v Kapitánovej hrsti, celkom voľne, paralelne s dlaňou, a popri vysunutom palci vinie sa čepeľ, pripravená pichnúť. A ako jednoducho, proste, ľahučko a bleskove vie vniknúť do tela, aby ju potom kapitán Fred otrel o niektorý blízky strom, vopchal do vrecka a ľahostajnými, čaptavými krokmi odmaširoval z miesta činu.

Fregatného nadporučika to dvíhalo, ale stál tam v takej prostej póze a bez pohnutia, krotko, ako človek, čo naozaj iba pre meštek na tabak naháňal po celej zemeguli tohto nie veľmi úctyhodného staršieho pána.

– A ešte si vraj povedal, že sa máš so mnou o čosi porátať, – povedal zdvorilo Kapitán. – Ani neviem, či je to pravda. Ale nech je tak, môžeš mi zaplatiť?

– Teraz nemám z čoho... mal som vtedy... keď som vás hľadal, a...

Kapitán si odpľul, o niekoľko krokov ďalej si sadol na podvaly a odložil nôž do vrecka.

– Nuž teda počúvaj, Ušiak Jimmy, – ozval sa po krátkej chvíli napätého ticha zamyslene, no veľmi rozhodne. — To, čo si mi tu narozprával, znie veľmi chutne a pekne, ale zapamätaj si, že tomu, čo ma veľmi hľadá, môže sa raz pritrafiť, že ma náhodou naozaj nájde.

Mohol si dovoliť pokojný rozhovor, bez strehu a podozrievania, pretože aj Jimmy vedel, že akým prudkým a nepostrehnutelným po-

hybom zmizol ten nôž v Kapitánovom vrecku, práve tak rýchlo ho vie aj vytasit'.

– Ved' ty, synček, veľmi dobre vieš, že som si na teba vždy potrpel... A môžeš sa teraz aj poprechádzať, ak ti je taká vôľa, a môžeš si pokojne aj ruky vopchať do vrecka; nemám nič proti tomu; mal si síce revolver aj nôž, ale tie som ti pred chvíľou vykradol z vrecák. Ale zubami by si škripať nemal, pretože sa uvoľnia, vypadajú a nie je od veci, ak má človek zdravé zuby ešte aj v mojom veku.

– Ved' ja sa s vami raz len...

– Len sa mi ty nevyhrážaj, pretože už častejšie sa mi prihodilo, že som sa zľakol, keď si sa na mňa zastrájal, a potom som zle spával.

O čomsi tuho rozmýšľal a šparchal si v tých troch tmavých zuboch, čo mu odstávali zo scvrknutého d'asna, dlhým nechťom, potom si pohodlne napchal fajku a zapálil si.

– Zasa čosi pečuje! – uvedomil si Ušiak. Je to, jednoducho, podlé psisko, pre ktorého môže pokojne zgegnúť aj jeho rodný brat. Ale pofajčieva si teraz ako vždy, keď mu mozog lieta po tom, ako má zasa čosi pomiešať, z čoho sa potom okrem neho nevysomári nik na tomto hrbatom svete. Ale nech zdedia môj nôž šarhovia, ak ho raz neomočím v tele tohto starého satana!

– Chcete ešte niečo odo mňa?

– Chcel by som si s tebou vybaviť účty tak, aby si mi odteraz dal svätý pokoj.

– Posmievate sa?... Viem, teraz si to môžete dovoliť, lenže zapamätajte si, že aj najprefikanejšia líška sa raz dostane na mušku!

– Nuž, tomu by som sa rád vyhol, – prisvedčil Kapitán veľmi vážne. — Ochotne by som s tebou podnikol obchod, vyťažili by sme z neho po päťdesiatich librách ...

– A to zasa čo, ujko Freddy?

– Nebuď netrpezlivý. Poviem ti. Britské zastupiteľské úrady ma pre čosi veľmi zháňajú. Ale je to hľadanie, z ktorého nehrozia nijaké následky. Nie je vylúčené, že sa zaujímajú o parník Winnifrad, pretože akurát vtedy som sa tam plavil s trojst'ážnikom, a aj som mnohých cestujúcich zachránil.

– Pamätám sa. A veruže to bol odvážny kúsok. Iba sa potom veľmi čudovali, že strokotancom chýbali všetky prstene a hodinky.

– Áno, – pripomínal si vážne Kapitán. – Bola to vtedy veľká búrka. Škaredá ... Lenže teraz ide predovšetkým o to, že ak sa pri-

hlásim na niektorom britskom zastupiteľskom úrade, dostanem akiste nejakú odmenu, a ten, čo ma objavil, dostane ešte navyše sto libier. Nuž aj ja by som chcel teraz mimo vlastnej odmeny získať ďalších päťdesiat libier. Čiže zavedieš ma na generálny konzulát, zarobiš si päťdesiat libier, a okrem toho aj ja som uzavrel dobrý obchod, lebo sa nemusím večne obávať, že ma raz zavraždíš. Dúfam totiž, že takto je medzi nami uzavretý hradný mier!

Miesi, či nemiesi? – uvažoval Ušiak. To, čo vraví, vyznieva veľmi pravdepodobne, čiže je isté, že klame. Nuž ale čo by tu chcel teraz so mnou miesiť? Je vôbec možné, že starý cap chce mať naozaj svätý pokoj a chce si strčiť do vrecka ďalších ľahko zarobených päťdesiat libier?

– Prečo mi ponúkate tento kšeft?

– Pretože ak tam zájdem sám... a ja tak či onak musím k nim za-behnúť... tak niet človeka, čo to sprostredkoval a oni si tú stovku ušetria. Ani ty nezarobiš, a aj ja budem ľahší o päťdesiatku. Je to čistý kšeft, nikdy si ešte takto bezpracne a legálne toľký groš nezarobil. Mám pravdu?

Ušiak neodvetil. Logické to je, a ak pristane, nič sa mu nemôže stať. Nebudú sa tam priveľmi vypytovať na totožnosť muža, ktorý im privedie kapitána Freda, ale keby predsa, nuž vo vnútornom vrečku má doklady na meno švédskeho námorníka Jeffa Olsena. Nič sa mu teda nestane, ak teraz zájde k Angličanom vedno so starým ako Jeff Olsen a dobre pritom otvorí oči.

– Myslím si, – ozval sa opatrne po dlhšom uvažovaní, – že sa za-sa za týmto skrýva nejaké svinstvo proti mne.

– No keď si taký nedôverčivý, tak sa spriahnem s niekým iným. A tomu nedám ani päťdesiat, ale iba dvadsať libier. Alebo desať. Tuším, že sa bojíš.

Ušiak Jimmy mal mnoho cností, no jeho márnomyseľnosť často potlačovala všetky ostatné vlastnosti. Aj teraz očervenel ako paprika, keď počul, že starý otrhaný Kapitán zapochyboval o jeho chrabrosti.

– Počuli ste azda kedysi, že ja som mal pred niečím strach? Zabúdate, že hovoríte s Ušiakom Jimmym?!

– Aj ja som počítal práve s týmto, — odvetil Kapitán úprimne a vonkoncom neklamal. Veľmi často sa mu už prihodilo, že svoje vý-počty a plány založil na Ušiakovej márnomyseľnosti a naivite. – Ak teda aj ty chceš, zájdeme teraz do mojej skrýše. Málo ľudí na tomto

svete môže povedať, že ju pozná, ale ty môžeš byť jedným z nich. A dopoludnia navštívime britského generálneho konzula. Keď dostaneš svojich päťdesiat libier, nastane medzi nami večný mier. Tu máš moju ruku!

Ponúkol špinavohnedú krahulčiu pravicu, ktorá sa podobala skôr rukám múmie ako živého človeka.

Ušiak si iba húdol: Miesi starý cap, a či nemiesi? A medzitým váhavo potriasol ponúknutú ruku. Chladnú, vráskavú, pomerne malú dlaň starého Kapitána schytil obávaný bitkár svetových prístavov, s osobitným rozmerom hrudníka, zázračnou šikovnosťou a legendárnou silou natoľko nervózne a tak rozpačito, ako žiačik podáva svoju ruku obávanému učiteľovi.

– Máš nejaké papiere? – opýtal sa Kapitán.

– Celkom slušný doklad na meno Jeff Olsen.

– Potom je všetko v poriadku, hoci pochybujem, že by bol potrebný.

Bez strachu a váhania vykročil pred Ušiakom, vypúšťal z fajky husté oblaky dymu, blúzu si prehodil cez rameno a palcom posunul tienidlo čiapky tak, že stará handra mu sklzla do zátylia.

Neďaleko za mostom sa ocitli už na predmestí Frisca a Ušiak Jimmy konštatoval s rozličnými zlovestnými pocitmi, že sivá budova neďaleko pred nimi je policajná kasáreň No, v týchto končinách by sa on veru neukrýval! Ešte tuhšie sa pritlačili do tieňa vysokého železničného násypu, pretože teraz už svitalo. O tomto čase bývala v týchto miestach kontinentu zima, najmä na svitaní. Silné vetry arktického pôvodu zaháňajú pod prístrešky osamelých pútnikov a deti prístavov už koncom leta.

Do tváří im udrela mrazivá, slaná vlhkosť.

Tento starý lotor má natoľko vylúhovanú kožu, že to hádam ani necíti, pomyslel si Ušiak.

V zákrute pri diaľnici podvihol kapitán Fred mrežovanú pokrievku kanálu a svižne zbehol po úzkom železnom rebríčku.

– Hybaj! – zvolal.

Ušiak zostúpil a uložil mreže nad sebou opäť na miesto. Azda len nebýva táto banda v kanáloch? Wagner by na to hádam aj pristal, ale Kapitán (a toto mu treba zasa priznať!) si je vedomý, čím je dlžný svojej povesti. Nedovolil by, aby sa o ňom rozkričalo, že býva v kanáloch. Dlho kráčali po betónovom brehu rýchle plynúcej, špinavej a

zapáchajúcej rieky odpadkov. Ustavične museli odkopávať potkanov, čo sa im plietli pod nohy. Jedna z týchto potvor, veľká ako mačka, skočila pred Ušiakom do riavy.

Ale teraz sa už pomerne rýchle dostali ku krížnej chodbe podzemného labyrintu a kapitán Fred sa pustil hore rebríčkom. Opäť preliezli otvorom, ktorý zakrývali mreže a Ušiak zistil, že sú uprostred Fredovho úkrytu.

Ejha!

Našiel sa v priestrannej pivničnej miestnosti. Dookola bolo množstvo rozličných handár, ktoré vytvárali príjemné lôžka užívateľom týchto priestorov.

– Čo je to za pivnicu? – vyzvedal sa Ušiak Jimmy.

Hlas sa mu zarazil v krku. Na druhom konci pivnice zočil vysoko pod povalou niekoľko okien, ktorými svietilo dnu sivé, neslnečné ráno. A naraz len pred oknami, pár bagančí, ktoré odmeriavajú svoje kroky priam podozrivo pevne a rozhodne... Niekoľko krokov, klepnutie, obrátka... A opäť kroky späť, po najbližšiu obrátku...

Veď toto je strážny! Kapitán ho vlákal do pasce!

Pri tejto myšlienke skočil okamžite smerom k mrežovanému vchodu do podzemia.

Skrčil sa, dychčal od námahy a ľaku... Ale nie! Predsa to len nemôže byť Kapitánova pasca. Starý diabol má s vrchnosťami aspoň toľko nezrovnalostí ako on sám. Zodvihol mreže a hľadal očami Kapitánovu postavu.

Ale no!... Sedí na handrách, vybral z vrecka balíček syra a teraz si s chuťou ujedá.

– Ujko Freddy, – jachtal Ušiak spod mreží. – Kde sme to vlastne?

Špinavý kapitán priložil k perám plnú fľašu pálenky a schuti si potiahol.

– Toto, synček? To je pivnica policajných kasární. A my sme akurát v sklade opotrebovaných vecí, nik sem nepríde, iba oknami sem nahádzu nepoužiteľné, rozkmášané textílie, no a raz za turecký rok príde do tejto haraburdiarne štátny handrár s vozom. Je to pokojné miestečko, neboj sa. Nikdy som ešte nepočul, že by tu bola razia.

A rozvalil sa na bale štátnych handár, aby vzápätí hlboko a pokojne zaspal.

5. KAPITOLA

Pivnicu opustili predpoludním a vybrali sa do Frisca; na rohu v telefónnej búde vyhľadali adresu britského zastupiteľského úradu.

– S kým si sa plavil v ostatnom čase? – spýtal sa po ceste Kapitán, ktorý napriek naozajstnému augustovému vetru, ľadovému ako Frisco samotné, nemal na sebe kabát.

Čierny vlnený sveter, s vysokým, dokmášaným krkom, časom stvrdol ani pancier a zdalo sa, že ochraňuje svojho majiteľa dostatočne pred strasťami nepríjemného počasia. Nehovoriac už o jeho všeobecne známych, obrovských nohaviciach, čo mu siahali až po hrudník a odstávali od tela ako dosky, kým spodnú časť si zastrčil za lodnícke baganče.

– Nuž bol som s kapitánom Bričesom, – odvetil Jimmy. – Pašovali sme na Švacniho škuneri vystaňovalcov na Jávu.

– Ale to bolo pred rokom, – povedal Kapitán a zapálil si.

– Dobre, no, – zavrčal Ušiak nervózne. – Aj som akosi chorľavel. Keď zrušili Švacniho škuner, dostal som do boka guľku a preplával som s ňou z jednej Sundy na druhú. Darmo, človek je už taký, že ochorie aj od jediného výstrelu, ak s ním ide športovať. No a teraz už viete všetko.

– Nuž ako sa vezme. Pretože je to vyše pol roka, čo si sa v noci rozlúčil so Škvrnitou Oféliou a priplával si do Frisca s nákladnou loďou Chľpatého Harryho.

Tuším, že tento starý diabol má nejaké zväzky s nečistými silami! Veď ináč by o tom nemohol vedieť!

– No a čo? Prišiel som do Frisca! No a?... Medzičasom ste prešaltovali za policajného komisára, a teraz sa precvičujete vo výsluchovej technike. A vy hádam zverejňujete každý váš krok v novinách? Smiešne!... Napokon musíme z čohosi aj žiť, a popritom treba aj cestovať...

Kapitán Fred neodpovedal, pokrčil plecom, d'obol si do čiapky, vopchal ruky hlboko do vrecák a tak si podvihol nohavice temer k prsiam, zahľadel sa kamsi do vzduchu pred seba, akoby sa veľmi nudil. Jimmy ho sledoval iba tak zboka. Veď čo o ňom môže tento starigáň vedieť?

Pomaly sa blížili do elegantného prostredia parku Golden Gate, kde si ich zovňajšok čoraz začudovanejšie všímali, keď sa len naraz ozval Kapitán, a tvár mu dojemne zmäkla a zjemnela:

– Kdeže sú asi naši starí kumpáni? Nepočul si nič o našom krížniku? Čo sa asi robí v tejto chvíli na palube Radzeeru?... Čká sa ti?

– A... aa... áno. Silná je táto cigareta. Čo vrkocete, Kapitán?

– Prišiel mi na um náš starý, dobrý krížnik Radzeer, čo som jednej búrlivej noci šlohol vo výške Point de Galie z cejlónskej karantény. – A zhlboka zavzdychal: – Ach, tie staré, dobré časy!

Kapitán môže byť najväčším hercom všetkých čias, ale takto sa komédia predsa len nehraje. Musí to byť predsa len náhodná nostalgia, že takto spomína krížnik.

– Dávno som už tú loď nevidel, – odvetil chladne fregatný nadporučík.

– Tak si teda pochváľ svoje oči, chlapče... hm... Pred pol rokom kotvil práve tu, v Oaklande. Alebo je možné, že si si ho nevšimol?

Ušiak sa zarazil a zastal. Nadýchal sa zhlboka obrovitými pľúcami. Málokto sa odvážil v takýchto chvíľach zostať v jeho blízkosti; rozhodne nie takí, čo ho už dlhší čas poznali.

– Zasa čosi miesite?

– Si čudný, – odvrkol Kapitán, pokrčil plecami a napchával si pokojne fajku. – Ty sa s ľuďmi stretávaš skôr a častejšie ako ja, tak som si pomyslel, že ste predsa len nemohli odísť s Mesiačikom Charleym, alebo s tým starým Vanekom, alebo s ostatnými, ak už tu raz kotvili s naším starým krížnikom, a aj ty si práve v tom čase forsíroval svoju životnú úroveň v Oaklande. Zato sa musíš tak besne naparovat'?

Jimmy vypustil z pľúc vzduch.

Je pravda, že Kapitán pri poslednom stretnutí ich opľul a vyhlásil, že pokiaľ ide o neho, môže celá banda zdochnúť, a znova ich opustil, ako to často robil aj dávnejšie, a pustil sa do vandrovky svetom zasa sám. Ale vtedy šlo o to, že opäť podľa svojho starého zvyku manipuloval s palivom a zásobami a všetkým možným, sfalšoval lodný denník a podviedol svojich druhov. A i oni mu vtedy povedali, že sám diabol im ho pchá do cesty, chrchl'avý Peters ho nazval otcovrahom a starou hyenou, nuž ale toto sa medzi priateľmi ani neráta. Lebo priateľ zostáva priateľom. Aj vtedy, ak sa dotýčaný nemôže rovnať lepším ľuďom zo spoločnosti medzinárodného podsvetia,

lebo málokto z nich môže hodnoverne tvrdiť, že bol vládnúcim kniežaťom, ako on, Ušiak Jimmy, ktorý už aj z úradnej povinnosti dokonale ovláda všetky výrazy španielskej dvornej etikety.

A, pravdaže, všimal si, že už raz bol vo Friscu, že Radzeer tu kotví tiež, a veľkú hlúposť povedal, keď len tak odvrkol, že ho nevidel. Môže navštíviť Oakland taký maličký sampan, aby ušiel Ušiakovmu zraku, ak muž takýchto skúseností prejde čo len raz po prístave?

– Nuž teda, – odvetil s nútenou ľahostajnosťou, – zhováral som sa s Pichľavým Vanekom a ešte s niektorými. Ale to nie je podstatné. A nikomu nebudem vykladať čo, pretože otázky obživy a podobné...

– Viem, synček, – prisvedčil Kapitán chápavo. – Akoby si sa bol už o tom zmienil. A veď ja som ani nič iné nechcel, iba sa opýtať, či náhodou nevieš, kam ufujazdil odtiaľto náš súkromný krížnik? Pol roka nepočuť, že by bol Radzeer kdesi pristál, takže sa pomaly strachujem...

– Čože?... Azda vám tam zostal príbor alebo balíček tabaku?

– Obávam sa o priateľov.

– Pozrite sa, Kapitán, dajte mi s tým svätý pokoj! Že ste večne opitý, to je v poriadku, to je vaša vec. Ale zdá sa mi, že v poslednom čase to badať aj na vašich výrokoch. Koho vy môžete nazývať na svete vôbec priateľom? Veď máte srdce priam chlpaté!

– Jimmy, Jimmy! A kto ťa teraz založil päťdesiatimi librami s najpriateľskejšími úmyslami?

To je napokon pravda. Len keby sa toľko nevypytoval. Pretože v rozhovore s týmto chlapom nikdy nemožno vedieť, na čo práve myslí, keď sa pýta.

– Ak vás veľmi trápi zvedavosť, môžem vám prezradiť, že Horlivý Podbradok sa mi pred odchodom zveril. Uzavreli zasa zmluvu s ktorousi poisťovacou spoločnosťou, aby dohliadali na nejakú cennú loď.

– Čudné, – zavrčal po chvíli Kapitán. – Nuž, nech je tak... Všetko jedno... Ale je to čudné, veľmi čudné...

– Čo sa vám zasa nepozdáva?

– Je tu napríklad Ušiak Jimmy, jeden z najpoprednejších námorníkov na svete! Tomuto remeslu akosi rozumiem, takže mne to môžeš uveriť. A v dnešných časoch, keď vo Friscu vyvažujú zlatom aj kadejakého námorníka strednej úrovne, oni si ťa jednoducho ne-

všimnú a Radzeer vypláva bez teba. Čert aby tomu rozumel! Alebo sa už rozkričalo, že nie si v niekdajšej forme? To by som chápal... Aj minule mi to ktosi povedal.

– Cigánstvo! – zavrčal Jimmy, no zaraz stíchol. Uvedomil si, že táto stará morská potvora zamiesila do cesta zasa jeho márnomyseľnosť. – Volali ma, aby ste vedeli, ale ja som s nimi nešiel, lebo sa hneváme s Tučniakom Petersom. Teraz vám je už lepšie?

Kapitán pokrčil plecom a odpľul si.

– Čo sa rozčuľuješ? Nešiel si, nuž si nešiel, bože...

A poškrabkal si zátylie tým svojím povestným flegmatickým pohybom číslo dva, v dôsledku ktorého čiapka zakotvila kdesi nad nosom. Kráčali mlčky ďalej, za rohom zočili budovu britského zastupiteľského úradu. V tej chvíli ktosi vedľa nich nečakane zreval:

– Tu je môj milovaný, starý priateľ!... By Good! Prosím si tých dvadsaťdva libier!

Pred nimi sa tackal pán Wagner. V sprievode distingvovaného pána, akiste konzulárneho úradníka.

Ušiak škaredo zakliak. Prašivý Wagner ich predbehol! A teraz, či chcú alebo nechcú, peniaze schmatne tento starý lotor. Starý podvodník s belasou bradou sa opieral pravou rukou o múr, ale v záchvate opitej radosti sa zavesil ľavicou do klobúka konzulárneho úradníka. Zrejme mu zálohovali na prisľúbenú odmenu aspoň fľašu.

– Vy ste osoba, nazývaná Kapitánom? – pýtal sťa odmerane britský úradník.

– Prosím? – odvetil kapitán Fred začudovane. – Nerozumiem vám, pane. Ja som obyčajný námorník.

– Ale priateľ môj milovaný! – zavreštal pán Wagner a zúfalo splasol dlane, potom chcel objasniť ktoréhosi zo šiestich Fredov, čo sa mu na chodníku zamarilo, ale padol ako bol dlhý na chodník, čo ho vôbec nevyrušilo, ba naopak, v takejto stabilnejšej polohe mohol oveľa pokojnejšie pokračovať v plačlivom vysvetľovaní: – Ako mohol povedať takúto hlúposť?... Prisahám, že je to on, zatknite ho!

– Čo je to za ožratú zver? – spýtal sa Kapitán pokojne a fregatný nadporučík otvoril ústa nad tolľkou bezočivosťou. Sčasti sa pred genialitou veľkého Freda skláňal, pretože okamžite pochopil jeho správanie.

– Bol sa u nás prihlásiť a oznámil, že býva s vami v istej pivnici.

– Nikdy som túto kreatúru nevidel. Nech sa páči, tu sú moje doklady. Do San Francisca som priplával pred týždňom z Adenu v posádke parníka Gôteborg. Som námorník Jeff Olsen.

Kapitán pokojne vyberá z vrecka Ušiakove temer pravé doklady a prívetivo ich odovzdáva úradníkovi. O dve minúty sa zdvorile rozlúčili a pridali do kroku, aby sa čím rýchlejšie stratili z týchto končín, pretože pán Wagner ich plačky prenasledoval, až kým kdesi nezakopol o chodník. Tam, kde sa rozvalil, zaraz aj zaspal.

6. KAPITOLA

– Ak teraz zájdem na konzulát, tak nám ten úradník povie, že peniaze patria predsa Wagnerovi.

– Lenže my tam už viac nepôjdeme. Pošleš konzulovi list, v ktorom ho požiadaš, aby nás prijal.

– Podľa dvorných zvyklostí, – vysvetľoval Jimmy, pripomínajúc krátke obdobie svojho panovania na Vianočných ostrovoch, – cerce organizujú tak, že v kabínnej kancelárii panovníka predkladajú návrh na vypočutie...

– Rob, ako ti vravím!

Večer kapitán Fred a Ušiak Jimmy zazvonili v rezidencii britského generálneho konzula vo Friscu, kde ich už očividne očakávali, pretože vzácných hostí uviedli bez ohlasovania do malého salónu. Dvaja páni, ktorí tam postávali pri okne, odvetili na ich pozdravy prívetivo a prirodzene, akoby návšteva takých prístavných figúr bola v sídle zastupiteľského úradu veľmoci bežná záležitosť. Jimmy strávil v časoch svojej veselej mladosti zo dva roky v službách britského vojnového loďstva – napokon aj v neskorších časoch žil ustavične v ošiale šírych morských diaľav – a preto okamžite spoznal, že ich víta kontreadmirál Anderson. Druhý bol konzul Haynes, s ktorým už mal tiež do činenia. Konzul sa ani nespýtal, ktorý z nich je kapitán Fred. Ved' aj slepý to musel vidieť?

– Konečne, že vás vidím mister Kapitán! – povedal s úprimnou radosťou.

Kontreadmirál – a toto vedeli hádam iba oni dvaja – bol kedysi spolu s Fredom kadetom na radovej lodi Jeho Veličenstva Prince of

Buckingham. Povráva sa, že Kapitán sa zamiešal v dôsledku akejsi hmlistej, do podrobností nikdy nevyjasnenej rodinnej tragédie a svojho času vyzliekol s rovnošatou korvetného kapitána zároveň aj všetky stopy vznešeného života i pôvodu. Stáva sa však od tých čias, že v prípadoch, keď si už úradnou cestou nevládsu poradiť, keď už aj tajná služba je v koncoch so svojimi možnosťami, začnú zháňať kapitána Freda a vykutnú ho aj z najzapadlejšej diery zemegule, aby využili jeho jedinečné skúsenosti a prefikáný mozog.

Ani teraz by tento osamelý morský vlk, nenávidiaci ľudí i svet, nešiel dobrovoľne rokovať s úradmi, keby ho nebol volal sám Anderson. Pohlo sa čosi na dne starcovho srdca? Má vôbec srdce? Azda...

Je zaujímavé, že tento nesmierne nemravne skúpy a vypočítavý chlap po splnení tej–ktorej úlohy jednoducho zdúchol a nijako ho nemohli vypátrať, aby mu odovzdali prisľúbenú a zaslúženú odmenu.

– Vitajte, Fred! – pozdravil ho kontreadmirál a položil ruky na Kapitánove plecia.

Starý Špinavec čosi zavrčal a vopchal čiapku do vrecka. Jimmy, ktorého pobyt na panovníckom dvore, ako to tvrdil, dostatočne naučil správať sa v spoločnosti lepších ľudí, priložil k očiam monokel a hlboko sa uklonil.

– Toto je, – predstavoval kapitán, – Ušiak Jimmy, jeden z najlepších námorníkov na svete.

Fregatný nadporučík očervenel od toľkej chvály. Zdá sa, že v tom starom psovi predsa len tlie ešte iskierka ľudskosti a že mu je sympatický. Päťdesiat libier je teda v suchu.

– Úprimne povedané, – ozval sa za nimi konzul Haynes a uklonil sa úctivo smerom k Fredovi, – neželali sme si od vás nijaké informácie, ale vaše služby by sme chceli opäť použiť.

– Tento mládenec ma upovedomil, že ma zháňate, čiže náleží mu sľúbená odmena, – povedal Kapitán. – Bol by som rád, keby som ho za horlivosť smel odmeniť osobne.

– Nech sa páči, – usmial sa Haynes, – odmena je pripravená. – A vyrátal ju v dolároch na ligotavú dosku stola.

Ušiaka mierne zarazilo, že starý lotor mu s úsmevom kynie, aby si peniaze zobral.

– Je to tvoje, Jimmy, lebo si bol šikovný a rýchly, – povedal kapitán Fred a posadil sa, lebo kontreadmirál ich ponúkol sadnúť si. – Som zvedavý, prečo ste ma hľadali?

– Počuli ste už o lodi André de Rémieux?

– Dvojkomorový parník s výtlakom pätnásťtisíc ton, spustený na vodu pred sedemnástimi rokmi v Cherbourgu. Od tých čias bol v generálnej oprave iba raz, po tajfúne Mael v Penangu. Opravovali ho v djakartských dokoch. Naposledy vyplával s výletníkmi do Incognita Archipel, a odvtedy ho niet. Posledné rádiové spojenie s ním bolo vtedy, keď plával vo výške Cape Blountu.

– Fred, vy ste všaved, – povedal kontreadmirál spokojne. — Tušíte azda aj príčinu, prečo sa loď odmlčala alebo čo sa s ňou porobilo?

Jimmy zastrihal nervózne ušami a úzkostlivo čakal, čo teraz starý vyblafne, ale Kapitán iba pokrčil plecami.

– Kto by na tomto svete mohol povedať, čo všetko sa môže prihodiť za Cape Blountom nejakej zmiznutej lodi? A vôbec – čo tam má čo rozumný človek hľadať? Za Marquesami až po Antarktídu niet ničoho iného iba korálové a atolové plytčiny a ostrovy.

– Vieme, – odsekol Anderson. – Žiaľ, niekoľkí páni z bohatej a elegantnej spoločnosti si zo stávky povedali, že sa zahrajú na Robinsonov. Stávka vyznela asi v tom zmysle, že strávia rok na Incognito Archipel. Ide o fantázie nejakého bláznivého maliara, ktorý sa v tom čase vrátil z tých končín a básnil o tom, že tie ostrovy sú priam rajom na zemi.

– Nijaké signály neboli od tých čias zachytené?

– Nič. Posledná relácia bola v čase, keď sa plavili popri Cape Blount! Vtedy hlásili, že je všetko v poriadku. Blázniví Robinsoni sa už blížili k cieľu, počasie im vraj prialo. Viac správ od nich nemáme. Až neskôršie vysvitlo, že z poverenia poisťovacej spoločnosti ich sleduje krížnik Radzeer. Čudné je iba to, že aj Radzeer sa ozval naposledy v polohe niekoľkých stupňov za Cape Blountom a od tých čias jeho rádiová stanica mlčí. Dal som prehľadať ten priestor pomocou stíhacej a prieskumnej eskadry námorného letectva, ale bezvýsledne. Obe lode sa jednoducho stratili. Vašou úlohou, Fred, je zistiť skutočnosť... aby ste ich jednoducho objavili.

– Lutujem, sir, povedal Fred chladne a vstal. – Už som uzavrel dohodu s veľrýbárskou spoločnosťou. Na budúci týždeň vyrazíme k Portolským ostrovom. Je tam teraz údajne nevídane bohatý výskyt veľrýb...

– Prečo nechcete vyhľadať Radzeer a tých bláznivých Robinso-
nov?

– Lebo nie je vylúčené, že by som ich naozaj našiel, nuž a tomu-
to sa chcem vyhnúť, – odvrkol nevrlo.

Ušiak sa v tejto chvíli naozaj hanbil pred týmito jemnými pánmi,
že tu musí byť v spoločnosti tohto darebáckeho a skúpeho starého
lumpa.

Admirál znechutene poznamenal:

– Nazdávam sa, že na palube križníka sú vaši starí priatelia...

– Mýlite sa, sir! Mal som s nimi večne iba patálie, a okrem toho
ma neprávom obviňovali a podozrievali. Sú to protivní chlapi. Netre-
ba kvôli nim podnikáť žiadne akcie a robiť si toľké výdavky. Ban-
da...

A potiahol si nohavice nahor, aby sa do nich opäť vnoril až po
pazuchy.

– Nuž, veľmi ľutujem, – ozval sa konzul. – No máte aspoň na
tento prípad odborný pohľad?

– Akýže pohľad, pane?... Treba si zaplávať na deväť a pol stup-
ňa od Cape Blountu a poriadne sa porozhliadať zo sťažňového koša.
Ak na horizonte neuzriete nijaký parník, tak sa môžete pokojne vrá-
tiť, pretože ani o tisíc rokov sa nedozviete, čo sa s nimi stalo. Zelená
Papua doposiaľ ešte nikdy neprezradila, ako hlboko s'ahuje zaoce-
ánske parníky južných morí, ak ho niektoré z nich znervózňujú.

Darebácke psisko, pomyslel si Jimmy a hanbil sa za kapitána, no
uznával, že Fredove slová sú pravdivé ako Sväté písmo.

Kontreadmirál skúmavo hľadel do Fredovej chladnej, ľahostajnej
tváre. Zabysli sa kapitánove drobné očká? Alebo sa to Iba zdalo v
oslepujúcej žiare lustra?

— Nuž... nerád by som vás do toho nutil, Fred...

– Ak ma počúvnate, sir, poveríte tohto námorníka, čo ma sem
doviedol. Viem, koho odporúčam. Je to chlap, ktorý vám odfára na
člnku s jedinou plachtou hoci aj medzi ľadovce a v dobrom zdraví sa
odtiaľ aj vráti.

Ušiak Jimmy očervenel a zalapal po vzduchu. Čiže kapitán Fred
predsa len nie je také lotrovské psisko, ako si to on po celý život
myslel?

Kontreadmirál by chcel v tejto chvíli vidieť za masku Fredovej ľahostajnej tváre. Lenže Kapitán hľadel naňho pokojne a tvrdo. Anderson oslovil konzula:

– Aj keď sa musíme vzdať Kapitánových služieb, jeho rady sú nám vzácne. Akceptujem ich.

– Podišiel k Ušiakovi. – Vyhl'adajte ma zajtra pred obedom v Astórii. Vaša expedícia bude mať k dispozícii všetky technické a ostatné prostriedky. Okrem toho poisťovacia spoločnosť vypísala päťdesiat tisíc dolárov odmeny tomu, kto získa presné informácie o osude zmiznutých ľudí a lodí. Navyše – z vyšších miest môžete počítať s osobitnou formou odmeny...

Jimmy bol šťastný. Podvihol monokel opäť k očiam a vystrúhal hlbokú poklonu. Medzitým si spomenul na jeden z historických výrokov svojho niekdajšieho kolegu, známeho pod menom Napoleon, a ozval sa:

– Prosím pekne... S chlebom a so železom vniknem hoci aj do Číny!

– Nevyt'ahuj sa, Jimmy! – okríkol ho Kapitán. – Vnikol si ty už do Číny neraz, a nemal si ani kúsok chleba ani deravý groš...

Audiencia sa týmto skončila a kontreadmirál podal Kapitánovi ruku.

– Fred, keby ste si to predsa rozmysleli...

Kapitán pohrdavo odvrkol:

– Ja radšej pôjdem za veľrybami. Sú to zvery odchodnejšie než nejjeden človek. A najmä výnosnejšie. Nemám nič spoločné s nejakými ksichtami, čo ma iba podozrievali a zachovali sa nevďačne...

Keď vyšli na ulicu, Jimmy sa obrátil temer zbožne a s vďakou k starému vlkovi.

– Vďaka vám, ujo Freddy... a teraz vám odovzdám tých päťdesiat libier.

– Nenamáhaj sa, – odvrkol starý Špinavec a udrel sa po vrecku.

Jimmy zistil jediným hmatom, že doláre z jeho vrecka na ceste medzi salónom a chodníkom zmizli.

– Ale päťdesiat libier!...

– Žobrák! Načo by ti bolo päťdesiat libier? Chceš sa obohatiť na mojej koži? Nestačí ti, že som ti sprostredkoval kšeft za päťdesiat tisíc dolárov? Takto ľahko si sa ešte nikdy k zárobku nedostal!

– Sľúbili ste, – zúrilo bývalé knieža, – že polovicu odmeny...

– V poriadku! Až sa vrátiš a odovzdáš mi polovicu päťdesiatich tisícok, tak ti dám tých päťdesiat libier. A teraz ťa mám už plné zuby, hybaj do čerta, kým ti pekne vravím!

Odpľul si, vopchal si ruky do vreciek, obrátil sa, viac sa na fregatného nadporučika ani neobzrel, a odčaptal sa smerom k prístavu...

7. KAPITOLA

Ušiak Jimmy podrobil prístav podrobnej prehliadke. Ale žiadne z množstva plavidiel, ktoré sa mu tu núkalo nezískalo jeho sympatie. Ani v takom veľkom prístave nenašiel – on, rodený námorník – viac ako tri–štyri lode, ktoré by stáli za to, aby sa nimi vážne zaoberal.

Ostatné patria do starého železa.

Ani tieto krásne dvoj–trojkomínové parníky v bazénoch veľkých lodiarskych spoločností nestoja za fajku močky. Predovšetkým takáto loď je bezcenná, kým ju dokonale nespoznáš – počnúc dverami kotolne až po palubné laná, lenže takúto skúsenosť nadobudneš iba počas plavby. A potom tieto novopostavené plávajúce paláce sú iba vyfintené rakvičky. Pekne ich vysmaltujú, ešte aj zábradlie sa na nich ligoce, inštalujú do nich silné osvetlenie, aby, keby sa tak na širom mori strhla silnejšia búrka, celá miškulancia vbehne pod vodu, len tak zafičí, a nevypláva z nej na hladinu ani chlप.

Ale popri niektorých žltých, červených a čiernych škuneroch či kutroch, ozdobených pestrými zdrapmi niekdajšej plachtoviny, prechádza skutočne s radosťou a pasiou.

Toto teda už hej!

Napríklad hneď tento Yankee–Doodle! A vedľa neho Seahound. S takýmto ľahko zvládneš more aj na tých miestach, ktoré námorné mapy označujú za najnebezpečnejšie. Aj mladšie z týchto doráňaných, obrovských motorových plachtenic majú už takých päťdesiat rokov od svojho spustenia, a na ich rebrách sa priživuje rozličný mach a morská zeleň, reprezentujúca všetky moria sveta – alebo tie svetlejšie miesta na bokoch lode, pamiatky na opravy po niektorom väčšom uragáne. Hoci väčšinu škôd si lodníci opravia sami a bez pomoci prístavných firiem, lebo niet takého hurikánu alebo cyklónu, pre ktorý by sa takáto loď pristavila do dokov pre nejaké pochrámanie. Pravda, tieto lode sú postavené od spodku až po palubnú nadstavbu z yarahového dreva. A slaná voda ho nenačne ani za sto rokov.

Ejha! A toto je veru La Bahia! Veru by ju aj najal, a to hneď, lenže Španiel José by sa iba rehotal, keby sa nejaký chumaj odvážil požiadať o požičanie jeho lode. Čudná figúra je ten Španiel, doráňaný, zamračený s chlpatou, obrovitou čiernou bradou. Opiera sa v roztrhanom tričku o zábradlie, dokmášané nohavice si vysúkal až po kolená a pohodlne opláva ryby. Na Ušiakov pozdrav reaguje iba odplútim.

Škuner Drummer Dogg je taktiež nedosiahnuteľný. Starý Ruff má už dobrodružstiev akurát tak po krk a nie je ochotný zaoberať sa ničím iba zbieraním kopry. Túla sa po tichooceánskom ostrovnom svete ako nejaký starý podomový obchodník, aby svoju loď naložil

sušenou koprou, a vyplakáva nad dávno minulými časmi, keď sa ešte na týchto ostrovoch mohol rozptýliť aj nejakou strieľačkou alebo súbojom na nože a sekery.

V blízkosti colného obvodu, medzi skupinou menších i väčších lodí, spočinie napokon jeho skúsený zrak na bezvýznamnom parníku smolnej farby, ktorého dorážané boky prezrádzajú búrlivú mladosť, a nie bezkonfliktovú minulosť. Parník je zakotvený ďaleko za kameným mólom, tam, kde posielajú prístavní kapitáni najošarpanejšie netvory, aby vnútorné priestory prístavu nepošpatili svojím výzorom.

Ale veď toto je Hountler!

S týmto veru môže súci námorník prebrázditiť svetové moria v jednom ťahu aj desaťkrát. Ibaže na to nevyzerá, aspoň nie v očiach človeka, čo na ňom nikdy neslúžil. Jimmy ďalej ani neslídil, náhlil sa k Hountleru, hádam sa len nájde na palube nejaký známy, čo by mu poskytol informácie...

Mal šťastie.

Dokonca viacej, ako by si bol želan. Na palube našiel bradatého Hubu Eugena, Štedrého Róčilda a ešte niekoľko ďalších námorníkov. Upravujú palubu, navíjajú nové laná, zrejme sa chystajú vyplávať. Keď zočil na palube nové harpúny na stlačený vzduch, uvedomil si, že starý bosorák pôjde na veľryby s Hountlerom.

Jeho dvaja známi vlečú práve do podpalubia debnu so smrťou a skříženými hnatmi. Náklad je nebezpečný, debna obsahuje výbušné hroty harpúny, novinku v technike lovenia veľrýb.

Hountlera teda ulovil Kapitán. Škoda, pretože Jimmy celkom určite vie, že okrem tohto vraku nekotví v tunajšom prístave nijaká schopnejšia loď, s ktorou by sa odvážil na východ alebo na juh za Cape Blount... Fregatný nadporučík zavzdychal. Pokiaľ vidí z brehu týchto niekoľko členov posádky, môže si povedať, že Fred mu zverboval pred nosom aj najsúcejších chlapov.

– Hej, Chang! – skríkol na bradáča, ktorý na palube búchal kladivom.

– Čo ti je?

– Kde by som tu našiel ešte nejakú slušnejšiu loď?

– Odkazuje ti Kapitán, – kričal námorník z paluby, – lebo vedel, že sem polezieš snoriť a otvárať papuľu, aby si sa pratal do krčmy U trojsťážnovej sódočky. Psí tatko sa dnes vracia z karantény, pretože

sa mu skončila zdravotná lehota. A Surový Manfred je ochotný ho prenajať!

Jimmy sa náhlil do uličiek za prístavom. Teda starý Kapitán predsa len nie je taká špinavá zver, ako to o ňom tvrdia. Loď Surového Manfréda je aspoň taká dobrá ako Hountler. Psí tatko nie je väčší ako nejaký propeler z miestnej prepravy na riekach. Vo všetkých prístavoch Psieho tatka spomínajú s uznaním ako výborný parník s výtlakom desaťtisíc ton, vlastníctvo Surového Manfréda.

V krčme U trojsťažňovej sódočky sa darmo vyzvedal, kde je jeho dávny známy bradatý, tučný, jednooký kapitán. Potom si čašník predsa len spomenul, že Surový Manfred tu vyesádal, pokiaľ poňho nepribehol akýsi chlapček.

Hrom a peklo!

Napokon ho ešte niekto predbehne! Vybehol a obišiel okolité ulice, či náhodou neuzrie Manfréda.

Hopla...

V tretej ulici, zo dvadsať krokov za rohom, stála známa tučná, bradatá postava a uprene pozorovala čosi pred sebou na chodníku. Keď sa Jimmy priblížil, zistil, že to čosi je pán Wagner. Modrofúz zrejme nebol schopný, vzhľadom na svoj stav, podísť bližšie ku krčme, preto si dal kapitána zavolať sem. Jimmy poskočil, pribehol ku kapitánovi a skríkol:

– Haló, Manfred! Za koľko mi prenajmeš Psieho tatka? Potrebujem ho na ekspedíciu...

– Milovaný môj priateľ bulko... Ľutujem, že si sa oneskoril... Aká to radosť! – zaspieval pán Wagner a po niekoľkých tuckavých krokoch po všetkých štyroch sa vzpriamril, opierajúc sa o kandeláber. – Čo ty na to ako odborník? Najal som si loď od toho oného... sučieho, šteňacieho, áno, Psieho tatka...

– Oneskoril si sa, Jimmy! – prisvedčil aj Manfred. – Tento kretén si moju loď naozaj najal. Na dva mesiace patrí celý krám jemu.

Tučný kapitán ich opľul a vzdialil sa. Jimmy dychčal od zlosti a odmeriaval si pána Wagnera, ktorý sa medzičasom spustil popri kandelábri do sediacej polohy.

– Načo ti je Psí tatko?

– A to sa ma pýtaš ty, štriacák?... – a postavil sa a pobozkal Ušiaka, potom sa o niekoľko krokov ďalej pokúsil zviechať z tvrdého chodníka. Stiahol si cylinder mocnejšie do, čela, až sa obruba odtrhla

od striešky a teraz mu visela okolo krku ako oválny rám blankytné belasého ochlpenia. – Odfáram za svojimi milovanými priateľmi! Vyrazím za Radzeerom ku Cape Blountu so Psou mamičkou!

Vykročil, ale po prvom kroku sa oprel o práve štartujúcu dodávku, ktorá ho strhla do vozovky, takže sa zvalil krížom cez ulicu ako vreca bavlnených handár, ale rehotal sa ešte aj ležiačky.

– No kukni, aká sprostá mašina, ako jej je naponáhlo... Ale ty, bulko, nože! Aby si videl, aký som ja kamoš, vezmem ťa za spoločníka... No?... Aj ty sa môžeš odviezť tou loďou, ktorá má meno... ako... tvoj príbuzný...

Ušiak Jimmy temer vrešťal od zlosti. Veď toto je dielo pekelníka Freda! Starý špinavec a bandita! Vie, že okrem Hountlera a Psieho tatka niet vo Friscu nijakej súcejšej lode, tak ju teda najal, aby stiahol Ušiakovi kožu, pretože bolo jasné, že sa musí obrátiť na Surového Manfréda, ak chce zorganizovať expedíciu. Pán Wagner vystupuje v tomto špinavom kšefte iba ako sprostredkovateľ.

– Ako si k tomu prišiel? Kto ťa poveril vyhľadávaním?

– Priateľ môj drahý... – a starý podvodník sa tackal, rozpažil ramená a slzil, – takto si to želá moje veľké, bláznivé srdce a moja ľudomilnosť!... A toto mi nik nemôže zakázať!... Moji zlatí kamoškovia sa kdesi stratili a teraz túžobne čakajú, kedy si po nich pán Wagner príde... Preto som najal Psiu mamičku.

– Radšej mi pekne na rovinku povedz, ty starý psí syn, ty podvodník, že Kapitán ma chce odrať z kože, pretože vie, že v prístave kotví iba jediná takáto loď okrem jeho veľrybárskej a iného východiska nemám. Za koľko ju prepustíš?

– Nevyjadruj sa tak škaredo! Niet na svete toľko peňazí... Ale zato Kapitán dovolil, aby si zaplatil celé nájomné, a potom sa smieš odviezť so mnou a dostaneš aj polovicu z tých stopäťdesiat dolárov... Pre milosť božiu ťa prosím, nevykladaj mi, že tisíc! – zaplakal so zopätými rukami. – Všetci sme šibnutí, na čele s Fredom... Konzul sa nebudaj ožral, tak sa mu jazyk pošmykol... Päťdesiat tisíc dolárov nejestvuje spolu na celom svete, ba ani štyridsať tisíc...

Ušiak Jimmy napriek prednáškam opitého pána Wagnera pochopil všetko, čo povedal. A musel sa priznať, že Kapitán je ešte väčšie psisko, než za akého ho predtým pokladal, veď si vopred zabezpečil aj polovicu sľúbenej odmeny. A je to napokon jediný človek, ktorého peniaze sa pán Wagner neopováži spreneveriť. A dá Jimmymu zapla-

tiť ešte aj nájomné! Pretože sám najlepšie vie, že kontraadmirál Anderson vystrojí Ušiakovu expedíciu všetkým možným na svete. Ale ten nevytancovaný diabol odchádza s Hountlerom na poľovačku za veľrybami.

Bože, prečo sa takýto všetkými masťami mazaný gauner bez srdca, bez kvapky ľudskeho citu neutopí niekde uprostred morských šírav v slušnom uragáne?

Vrátili sa vedno do Trojst'ážňovej sódovky – Jimmy kráčal a pán Wagner sa dal vliecť. V krčme objednal fregatný nadporučík predovšetkým vedro ľadovej vody, do ktorého viackrát ponoril hlavu pána Wagnera.

Potom sa už rýchle dohodli.

Čo iného mu ostávalo?

Aj keby ešte našiel nejakú loď, v tomto prístave alebo niekde na tichomorskom pobreží, nemôže strpieť, aby ho predbehli a aby zmiznutých hľadala ešte nejaká iná expedícia. Pokiaľ Ušiak chápal včerajší rozhovor na britskom zastupiteľskom úrade, ide tu akiste o veľké veci. No, praskne polovica vypísanej odmeny! Ale tá, o ktorej sa zmienil kontreadmirál, tá, čo príde „zhora“, tú možno zapísať ako čistý zisk. Treba dávať veľký pozor! Dohodli sa a Ušiak sa poberal k odchodu. Ale pán Wagner mu za chrptom zaspieval:

– Neponáhľaj sa, priateľ môj bulko... Si veľký štriacák a každý si ťa váži... Dobré ti radím, vyber sa teraz k Trom štuľom!

– Načo by som tam chodil? Čo som tam stratil?

Pán Wagner sa zachytil obrusa a zhodil fľašu aj nejaké poháre. Ušiak ho horko–ťažko vybalil z obrusa, opäť ho postavil na nohy a zopakoval otázku:

– Prečo by som mal ísť do Troch Štuľov?

– Ach, bulko môj ľubezný!... Celkom som ti zabudol povedať, že v otázke osoby kapitána lode panujú v tomto meste všelijaké zmätky a podobné oné...

Jimmy v tejto chvíli mal pocit, akoby ho boli poriadne ovalili. Bakulou. Z jeho hľadiska bola funkcia kapitána na Psom tatkovi veľmi dôležitá a chcel ju obsadiť on.

– Čo tu bliakaš?

– Ďakujem ti pekne, že ma otriasaš, na dlážke som sa trochu zaprášil... Ide o to, že majiteľ lode Mačacia neter nejde s nami, a svoju truhlu prenajal iba s touto podmienkou... Hej, ty bulo, dones mi rum!

– Vyjadruj sa jasne, starý opičiak, ináč ti rozsekám tú tvoju špinavú kotrbu!

– Ja že sa nevyjadrujem jasne?... Moja reč je taká jasná, že ak sa aj v noci ozvem, môžeš pokojne zhasiť svetlá! Majiteľ lode... prenajal tento chliev iba s podmienkou, že si berieme aj kapi... Hej, Ušiak! Takto sa zadusím...

– Majiteľom lode je Surový Manfred. Hovoril som s ním a nijaké takéto podmienky si nekládol!

– Pust' mi krk!... Lenže on už tú stajňu prenajal inému a potom mi ju takto prepustili do nájmu, pretože ma majú radi a veľmi si ma vážia. – A rozplakal sa. – A vedia o mne, že sa chcem vybrať za svojimi kamošmi! Moji drahí priatelia zmizli zároveň s Radzeerom... Pichľavý Vanek, Peters aj Ušiak Jimmy... Toho síce nie je škoda...

A plačky vypil komusi pálenku pri susednom stole, z čoho vznikla ostrá výmena názorov. Jimmy pomohol výčapníkovi ošetriť niekoľkých hostí, upratať zvyšky rozmláteného zariadenia a pomaly všetko pochopil. Loď si už niekto prenajal a Surový Manfred naviedol nájomcu, aby sa spolčil s pološialeným Wagnerom.

Lenže dotýčny prvý záujemca je v tejto chvíli kapitánom najatej lode. Čiže pozícia kapitána je ohrozená. Hoci už tú si po svojej poslednej plavbe, ktorú vykonal vo funkcii prvého dôstojníka, celkom automaticky priznal. Aj vizitky si dal natlačiť:

Don Ušiak di St. James
lodný kapitán

Čo je to pre ambiciózneho chlapa, ak ho uznávajú, ako svetoznámeho ubytovateľa? Najmä ak sa raz vžil do úlohy kapitána. V každom prípade musí okamžite zájsť k Trom štuplom, aby túto vec vybavil. A nech je kapitánom ktokoľvek, odrovná ho krátkou cestou.

Prekvapenie ho stihlo až v reštaurácii u Troch štuplov. .

– Hľadám kapitána Psieho tatka, – zavrčal krčmárovi.

– Chvíľku tu na teba čakali, potom ti odkázali, že sa vrátia. Na pol ôsmu. A odporúčam ti, aby si s nimi dobre vychádzal...

– A ty si myslíš, že sa nájde nejaký chlap, pred ktorým by som ustúpil?

– Lenže to vôbec nie je chlap, ale baba, ba dievča a volá sa Pepka Pirátka.

Ušiak sa nazdal, že povala výčapu sa zvalila rovno na jeho hlavu.
– Teda kapitánom Psieho tatka je baba!

8. KAPITOLA

*Veľmožnému
Panujúcemu kniežaťu Jehovýsosti Santantónijovi
Vjanočné ostrovy
Mezzanin, Kráľovský palác, vľavo*

Vážený pán Kráľ!

Kúpil som ktoréhosi dňa bežného roku plnné (plynné, plnové; nehodiace sa škrtnúť) pero a na vysvätenie v prednom rade korešpondujem z kolegijálnej zdvorilosti s Vami, Vaša Výsosť, s Vašou kniežacou paničkou, s vašim váženým nástupníkom a s vašou príjemnou paňou kniežacou maminkou. Pretože Vaša Výsosť povedali v najmilostivejšej pohľadnici, že očakáva moje ct. riatky čím najskoršie. Toto je teda pre mňa bohovitý záväzok, pretože Oni, Výsosť, sú predsa len nejaký panovník a to sa teda ráta ako vysoká funkcia.

No a aj tu mám čo nového vyprávať.

Pretože oči celého sveta budú počúvať rádio zasa len o mne. Pretože Vaša Výsosť už dávno povedali, že vedia, čo je to panská povinnosť a ešte nijakú psinu nezhodili, tak im vykrámim aj tento podvod. Rok nie je tomu, že duosledkom poraneniya boku strávil som krátky čas plávaním medzi prekrásnymi ostrovmi Sundy. (Čo je zasa z hľadiska navigácie velice nebespečný úsek, samé skaliská, plytčiny a okrem toho colníci strieľajú bez vykrikovania.)

Keď sa skončilo moje liečenie, odpálil som do Friska. Tu som sa stretol s naším priateľom Vanekom, ktorý je Pichľavý. A bol s ním aj náš dávny verný spolupáchatel' Horlivý Podbradok. Potešili sa mne, lebo bárskoho nevezmú na Radzeer. Tam sú netreba iba dobrí mari-néri, ale aj z obchodného gruntu to musí byť vyprobovaný páchatel'. Čiže aj ja som sa zmluvil medzi nich. A oni malí zmluvnutú jazdu na Inkognito Aršipel.

O tomto Vás teda spravujem, ale pánboh chráň, aby ste toto vyklebetili! Vaším známym hlavným inšpektorom a komisárom! Pretože

Radzeer od tých časov akurátne a so všetkým zmizol, čiže zdrhol. Ako aj príslovka hovorí: Zmizol s'á kuol v plote! A aj tá druhá loď, čo sa volala André Demiö. A nikdo nič nevje, ako a čo, len my. Vaša Výsosť bude jediným korunným svedkom celého pesstva z muojho listu. Pretože tuná sa spolčil taký zázrak a spolu s ním aj podvod, kevolivá náhode, že také ešte nepiskali, čo svet svetom stojí.

Začína sa to tam, že pasažijerov turistickej lode Deremitö nebolo slobodné smijet poistiť kevolivá úrazu, lebože chceli celú cestu zatajiť. Alemajitel' lode, taký skúpy odroň, preca len nevydržal, žeby ich nepojistil, a tak pojisťovňa zmluvila Radzeera na sledovanije. Čiže podmijenka bola, že potajomky a ticho máme sledovať Andréra dere-nito a jeho turistov, čo ich vezje na palube. A títo, ľa, turisti, to Vám je, Vaša Výsosť, samý lord, markýz, akcionár, fabrický direktor a iní magnáti, čo si vzali do kotrby, že idú kopírovať istého cruzoeja, ktorý sám býval na jednom opustenom ostrove. Na celkom osamotenom ostrove a nemal nič iného, len jedného sluhu a plný výstroj. A trdija o ňom, že sa volal Robinzón Kruzojer. A jeho sluha je vraj domorodec menom „V sobotu“. Museli to byť šiši ľudia, pretože ak má raz nijekto tol'ko penijázov, že si muože zarichtovat celý pustý ostrov, no a dotyčný nejde na pláž do Mijámi alebo zaflámovat' do Lózanželésu, flágať sa s filmovými hvijezdami, tak to je potom veľký kuoň a koňov brat, čiže je lepšije, ak sa nechá prehljadnúť lodným lekárom.

Lenže turistická nácija je už raz takáto.

Ja Vám poviem, Vaša Výsosť, že takíto raz vylezú aj na vrchné ľady, do gleččerou, potom si sadajú na ľavy a dostanú maláriju, pretože oni za svoje penijáže musijá vidijet pravých Egypt'anov, ako sú mumijálne zakonzervovaní v pyramidonoch. Toto sú naši kráľovskí kolegovija, ktorí panovali pod menom faraóni. (Špicaté tablety menom pyramidón, ktoré čítate v apatiekach, používajú sa proti hlavyboleniju, zubaboleniju a nachádzajú sa v púšti v duosledku vykopávanija.) Takže sa potom stalo, že tá fúra turistov odplávala na Deremitö, aby sa zahráli na Robenzónov, ale nije iba z jedným sluhom, čo sa volá „V sobotu“, ale s takou svorkou obsluhujúceho národa, že na ich nazývanje nestačí celé kalendárijum. Od pondelka až po šťastlivý nový rok! A zobrali si so sebou aj všelijaké články dennej potrebnosti, lebože vraj strávia na opustenom ostrove celý rok. A tým smerom je to strašne nebespečné, pretože tam je vlasť koralov a atolov. Podľa poverčivých matrózov furtom rastú a ich skamenelé potomstvo sa

rozcapuje pod hladinou. Údajne sa od tohoto datuje, že našinec naraz nenáide nejaký ostrov, pretože ten sa medzi tým sklonil pod vodu. A nájde nejaký nový, ktorý sa naraz vyklonil spod vody.

Aj Inkognitný Aršipel je takýto zemný ostrov, obkolesovaný atolnými plytčinami.

Aby som zostal pri našej téme, ako poisťovňa prikázala sledovanie, Radzeer fujazdil od vzdialenost' jedného dňa plavby za tým Andrém De, aby páni pasažijéri nešípili náš cijel'. A akí sme my už matrózi, verte, Vaša Výsosť, že ani samotná pojišťovňa netušila naše cijele. Pretože toto je to pravé a skutočné slúženije zákazníkom. Pretože my sme rozmýšľali, či sa tu nenaskytne aj nejaký inší kšeft?!

Keď už tá turističná loď bola nijakoľko stupňov za Kep Blumom, naraz Vám len nastane svetový zázrak! Akurát sme na horizonte zistili, že Šéflekár kuká do ďalekozoru. Vedia, Vaša Výsosť, to je ten elegantný vrah, čo sa hrá furt na prvého duostojníka Radzeera. Potom mu kukadlo vypadlo z pracky... Ako keď niekto zblbne... Nakoniec zavreští do mikrofónu:

„Stop! Polobrat vpravo . . Takéto čosi nevidel ani môj dedo! Plnou parou!“

Astým komandovaním mal pravdu verabože Šéflekár! Pretože jeho početný praploditel'ský starý otec mohol byť svetobežný gangster ani Robenzín Kreutzer, takéto čosi ani ten starý bandita nežral! Aj Vaša Výsosť by boli vygúľili očiská ako nejaká pečené ryba!

Pretože aké boli vyhljadky v kukadle? Aj na sen to bolo hlúpe!

Ten hlúpy Robinzónsky chlijev, tamodtiaľ v dial'ke stál v prostriedku niekoľkomil'ového ostrova. Ale konc uprostred!

Všet'cija sme si mysleli, že sme nebodaj zbesneli a že sa nám mihá v očiach.

Vaša Výsosť vedija veľmi dobre, že ja nije som poverovatý, a že kašlem na čarodejstvá, pretože mi v Lime šéf kňaz Inkov podaroval proti tomuto dobrý amulet. Ale keď som videl, aj ja som sa prežehnal.

A my, starí morskí vlci, kukali sme sa na toto z velikej vzdijalnosti bezradne. Dýmjacu loď uprostred 1. veľikého kusiská suchej zemi. V noci, aby nás parník nevidel, priblížili sme sa k ostrovu so zhasnutými svetlami. Bol to akurát Inkogno Aršipl, kam sa tí odporní turisti pobrali. Loď uvijazla uprostred zemitého výbežku, naklonená trošku na ľavý bok, od polovice v bahne.

A vtedy sa odhalilo tajomstvo!

Hovádská záležitosť, ktorá sa mi prihodila raz za päťtisíc rokov. Vidieť bolo, že ten výbežok je natrijeskaný všelijakými vodnými zele- ninami, čo nazývame machom a chaluhami, a len sa to tak hemžilo všelijakými tvormi, ako hady, pilopy, ba aj atramentové ryby. Čiže nedávno to bolo ešte morské dno! A celé toto svinstvo Vám pozostáva z takých pospletaných, ružových skalísk! A toto je živý atol, čo sa rozvinuje pod hladinou. Takže čo si teraz myslia, Vaša Výchosť, v ich osvietenej hlave, že čo sa potom stalo?

Andréremi už poblíž ostrova spomalila, ale táto plytčina akurát, keď bola loď nado ňou, sa naraz len vynorila z vody hore a von! Toto je tá atolová plytčina, ktorá akože pokračovanije brehu, bežalo ďalej do mora pod vodou! Loď naraz ti ho len vidí, že ju preškolili na rých- lik, pretože fučí uprostred čerstvého poloostrova. Načez sa pravdaže prevalila nabok, strčila nos do bahna, ale pretože plávala s priškrťo- vanou parou, tak sa neprekotila.

A nije je toto zázrak?

Aby I. loď mala toľké šťastije na plytčine? Aby akurát fučala nad ňou vtedy, keď tejto napadne kuknúť sa na boží svet, že čoje nového horeká?

Bol večer a v ďalekom mesačnom svetle boli oni viditeľní fajnovo a my nije.

Rýchlu pomoc nepotrebovali, pretože na suchej zemi sa loď nevi- je potopiť. Takže my sme tento svetový zázrak začali kukat' z obchod- nej stránky.

„Toto sú všeccko velikí páni,“ povedal Šéflekár. „Keď ich orabu- jú, tak je korisť veliká, a keď ich olúpija, tak je zasa veliké výkupné.“

„My ich ulúpiť nemužeme,“ fučal Tučnijak Peters, „pretože ich u nás pojistili proti nám. A korisť sem, alebo korisť tam, napokon na svete je statočnosť a poctivosť aspoň medzi gangstermi, no nije?“

Hodne sme sa narozmýšľali. Aj Horlivý Podbradok na nás žmur- kal so svojimi druotenými očami menom cviker (ale kukal ponad ne), ako keby voľačo piekol v tej jeho kotrbe. A v tom jeho modzgu ten široký plst'ový kalap, a tie dlhé, visijace, špinavé, sivé vlasiská a po- d'obaná papuľa ukrýva velice veľa mozgovej šťavy.

Čakali sme, že čo plánuje.

„Lenže,“ vraví nám potom a to jeho strašlivé dlhočizné nosisko sa kýve, ako keď cíti veliký kšeft, „to by sa stalo, keby sme aj my na-

razili na plytčinu? To je predsaj celkom možné pri takomto nešťastlivom atole! A to nemuože považovať nikdo za nepoctivosť. Áno, také je more: nebespečné, a cesta každej lode hrudami vystlaná.“

„Nemúť nám tu gebule!“ okríkol ho Mesjačik Čarli. „Vypľuj, čo máš na mysli.“

„Jednoduché jak facka,“ vraví Podbradok. „Vypíšu na tijeto lode fešácke nálezné. A my potom sa sami nájdeme. Nijekto z nás sa vráti, aby nás vyhládal.“

„Ale my sme nenabehli na plytčinu,“ smútil Pichľavý Vanek, s ktorým Vaša Výsosť detto vyviedli ukrutný hirig s rozbitými papuľami a vyklábeným členkom.

„Ale lak ma pustite ge kormidlu,“ odvrkol mu Horlivý Podbradok, „ja vám tento šíf zavedijem na plytčinu, že tam ani nebudeme stáť tak blbo ako tamtí. Celí sa rozsypeme. Lenže najsamprvšie treba odbaviť Ušjaka (čo som já), lebo on sa nalodil v poslednej chvíli a ani pes nevíje, že je na našej lodi. Takže teraz najsamprvšie to obrátime, šviháme plnou parou na Markvézy, tam Jimmyho vylodíme, a potom sa povraciame semká. Ak si potom nedáme dobrý pozor, narazíme na plytčinu. A načo máme dávať furt pozor? A potom, keď nás vypíšu veľiké nálezné, Ušiak Jimmy nás príde náisť a náide nás.“

Tento plán sa našijel uprostred veľikého a všeobecného súhlasovania.

Dohovorený výsledok bol hotový. Mňa dopraví Radzeer do blízkosti Markvezáriek, ja tam na ostrovoch pristanem s člnom, potom po parniku na Tahiti a odtiaľ do Friska. Radzeer medzitým po špičkách upaľuje späťká a v noci šikovno narazí na plytčinu, na tom výbežku, čo odbehol náhle z ostrova.

Rádijostanica parnika Andrédörömi asi vydochla pri náraze, tak teda ani Radzeer viacej nevysjelal. Len počúval a prijímal, aby sa národ mal ako baviť. Iba si povedali, že keď sa im podarí naraziť na plytčinu a stroskotať podľa cestovného porijadku, pokazija si aj oni rádijouzol, aby ich nemohli turisti požadovať o vysjelanije. Švacnú čosi o mašiny, ako keby to bol výsledok nárazu, akože katastrofy.

Všeco sa vydarilo tak, ako sa to plánovalo, lebo ja som ešte na Tahiti chytal ich vysjelanije, a posledné, čo trikrát opakovali signál FTF, znamenalo, že všeco je olrájt a idú rozmlátiť rádijokabínu. Len zvláštlivá nemilosrdnosť osudu ma v Oaklande postretla s istým

kapitánom, ktorý sa nazýva Špinavý Alfréd, ktorého som už spomínal a často ho spomínam.

Pretože tento furt čosi mijesi!

Najsamprvšie som rozhodol, že našu záležitosť uvediem do poriadku nožom, lenže od tohoto som nakonijec ustúpil. Je to osoba postaršia, nech si ešte požíje! Vaša Výsosť poznajú mäkkosť muojho srdca. Lenže čo nechce náhoda! Tento Kapitán dostal poverenije od direktora anglického konzulstva, aby vijedol expediciju proti nešťastlivým stroskotancom. Lenže on na to povedal, že keď jeho kamošov zobral čert s Radzeerom, tak by ich bola večná škoda náíst'. (Toto akurát nije je výrok bližneho, lenže on nije je bližny, ale celkom neslušný.)

Takže potom som dostal takéto zamestnanije ja. Lenže tento Špinavý Fred to tak zamjesil, že ja som bol potrebný zospolčiť sa s jedným dotyčným, čo má modrú bradu. Len takto mohol byť mojím Psi tatko, (Vaša Výsosť, toto je také oslovenije, ktoré neráchte brať ako urážku, veď ani neznamená dospelého bundáša, ale loď.)

Ale akú fajnovú!

Načež ešte vysvitne, že v ekspedíciji mi bude spoločenským nijelen tá modrá brada, ale ešte nijekto.

Neľúbim ja všelijakých podozrivých ksichtov zaťahovať do slušných podvodov, ale tohoto musím, pretože Psijeho tatka veľmi potrebujem.

Aj ďalšie vývoje v tejto záležitosti datujem potom Vašej Výsosti týmto novým perom z Markvézov a nech Vaša Výsosť späťne prijme odo mňa galantnú panovnícku vspomienku na ich vernosť. Zostal som vlastnoručne, ako aj teraz,

dopísania

Don Ušiak di St. James v. r.

P. S. Nevijem, či Vaša Kniježacija Výsosť počuli už o Modrofúzovi? Jeto velice známy ksicht a keby ich interesovalo, tak o ňom napíšem extra. Len opätujúc ich prosím, aby Vaša Výsosť o tejto veci onemeli s pánskou diskrećijou.

Ušiak ako hore

9. KAPITOLA

Keď Ušiak konečne po dlhom čakaní zočil u Troch štupeľov Pepku Pirátku, pocítil, že jeho život sa dostáva do vzrušujúcej periódy. Menovaná pirátka bola totiž nápadne driečna. Jej vlasy boli natoľko hladké, že s tými čiernymi prameňmi, čo jej viseli až po plecيا, vyzerala ako figurína z majoliky, pretože neposlušné kadere účesu si masťala olejom. Zrejme na počesť tejto slávnostnej chvíle si obliekla pepitový kostým, ale krajčírka pravdepodobne pokazila strih, lebo šaty sa na jej proporcie tak napínali, že pri chôdzi temer praskali. Každú chvíľu hrozilo nebezpečie, že sa kostým po celej dĺžke rozpára. Pepka Pirátka však nevyzerala, že by sa tejto možnosti obávala.

A vonkoncom nevyzerala, že by sa mohla čohokoľvek obávať.

Na krku, okolo výstrihu kostýmu jej visela akási vypĺznutá kožušinová ozdoba, všade so sebou nosila obrovitú koženú kabelu, ktorú si zavesila na rameno. Jej krásne črty trošku zhrubli pod hrubým nánosom lacného púdry a prehnane tónovaného líčidla na pery. Ale hádam jej to predsa len pridalo na kráse. Nosila klobúk taký maličký a provokatívny, práve len na špičku hlavy, a keď tak energicky pochodovala cez výčap, mužské obecnstvo mimovoľne ustupovalo z dosahu jej svalnatých paží. Na zápästí jej rinčali mnohé skvosty – perly, náramky, ba dokonca aj veličizná brošňa.

Zlatníkovo oko by sa na takých haraburdách ani nezastavilo.

– Vy ste Ušiak Jimmy, čo sa chce so mnou zhovárať o spolčení? – ozvala sa, energicky si sadla a striasla si zavadzajúce ozdoby z dlaní späť na zápästie. — Nuž nech je tak, nič sa nestane, ak sa poveziete na lodi aj vy, ale upozorňujem vás, že sa musíte slušne správať. Hej!... Jack!... Whisky mi daj za pol pohára, z dolárovej sorty!

Z horného vrecka kostýmu vytiahla dokrkvanú, vytrasenú cigaretu, vložila si ju do úst a pripálila si zapalovačom.

To je baba!

– Kuknú sa, milostivenká...

– Som Pepka Pirátka!

– Počúvajte, miss Pirátka. Ide tu o to, že ma poverili touto záležitosťou za päťdesiat tisíc dolárov. Som fregatný nadporučík Ušiak Jimmy, lodný kapitán, určite ste už toto meno počuli.

– Doposiaľ nie, – odvetila jeho spolustolovníčka a jediným hltom vypila pol vodového pohára tuhej, neriedenej whisky. – Ale ktorého si vášho príbuzného už predtým spomínali. Ubytovateľ a toho istého mena. Ste azda súrodenci?

– Hm... Bol som aj ja ubytovateľom. Lenže teraz to nie je dôležité. Nazdávam sa, že budeme spolu dobre vychádzať a že naša vzájomná spolupráca...

– No, dosť týchto rečičiek. A s tým ubytovateľom je to fuk aj z mojej strany. Čiže vy sa podoberáte na hradenie všetkých výdavkov a vyhradujete si tretinu odmeny?

– Čože? – zrukol zlostne fregatný nadporučík. – Wagner a vy si vezmete jednu polovicu a ja dostanem druhú polovicu.

– Nemám veľa času. A somariny ma vôbec nezaujímajú. Celá odmena bude rozdelená na tri rovnaké časti. Ak sa vám nepáči, hybajte si pohľadať inú loď...

Boh aby skáral prašivého Kapitána! Veď ak toto vyloží Jimmy akciovej spoločnosti na palube Radzeera, ktorí očakávajú podiel z pôvodnej odmeny, tak ho ukrižujú!

Ale čo si počne? Musel prísť na čokoľvek. A len čo sa v zásade dohodli, Pepka Pirátka otvorila svoju úctyhodnú kabelku, ktorá bola priam natrieskaná najnemožnejším obsahom. Začala sa prehrabovať medzi šesťranovým revolverom, kliešťami, farebnou hodvábnou vreckovkou a pudrenkou, až spod nich vytiahla na svetlo božie dokrčený papier, ktorý vyrovnala a vyhladila na stole päťou. Bola to vopred vyhotovená dohoda.

Ušiak si zhlboka vzdychol a podpísal.

– A teraz hybajte zohnať mužstvo a ja sa tiež poobzerám, – povedala Pepka Pirátka. – Stretneme sa pri starom prístave pod traťou.

– Ale v tých končinách si treba dávať pozor!

– Vy ma len nepoučujte! Horších ako ste vy aj tak nenájdem.

Ušiak sa za ňou zahľadel, keď odchádzala. Veď, pravda, že „toto je teda ženská!“, lenže lepšie by bolo raz za čas jej jednu streliť, keď si tak bezbožne otvára chlebaň.

Odprevadil ju iba na kúsok a potom sa vrátil do Trojst'ážovej sódočky. Veruže to nie je ľahká vec – pozháňať v hlavnej plavebnej sezóne dobré mužstvo, a najmä na takú plavbu.

A najmä, ak pred ním verboval starý Špinavec!

Nik sa nederie o účasť v posádke, ktorá má namierené za Cape Blount, aby jej loď zháňala kdesi v okolí ostrova Incognita parníky, čo zmizli záhadným a nevysvetliteľným spôsobom.

– Hej, Jimmy! – zreval ktosi chrapľavo, a keď sa obrátil, uzrel Červeného Vasiča, ktorý bol vždy totálne opitý a chcel starého priateľa objasť oboma ramenami, lenže si zle vypočítal vzdialenosť a rozťahol sa krížom cez chodník.

Jimmy už dávno nepomáhal nikomu tak radostne a oduševnene na nohy ako otrhanému hromotlkovi. Veď toto je majster medzi lodnými strojníkmi! A má aj kormidelnícku skúšku, len akiste ešte neriadil lode medzi koralovými a atolovými plytčinami.

– Počúvaj, Vasič!

– Rád!

– Pôjdeme za Cape Blount, po stopách Radzeera.

Vasič sa tackal a jeho oči sa ligotali ako neónové reklamy za rohom, ale zdalo sa, že táto ponuka ho zarazila, lebo chvíľu sústredene rozmýšľal.

– Vieš, Jimmy, toto je ti taká vec...

– Dobre, no, – zahriakol ho novopečený veliteľ expedície, lebo vedel, ako ťažko bude na túto cestu verbovať. – Vlastne ani som s tebou nepočítal, lebo na túto cestu potrebujem iba dospelých chlapov, naslovovzatých námorníkov...

Podľa svedectiev skúsených policajných úradníkov, sotva by sa našiel medzi ľuďmi, čo nemajú námorné doklady, no ustavične žijú na mori, súcejší chlap ako Červený Vasič. Okrem toho bol šťúplej postavy, takže akákoľvek poznámka o dospelosti triafala vychýreného bitkára rovno do srdca.

– Povedz mi to ešte raz a ja, ti rozmlátim papuľu na kašu! – zručol červenovlasý strojník s prudkým gestom trhol remeňom na nohaviciach, lenže ruka sa mu pošmykla a laktom udrel do brucha akéhosi náhodného chodca, čo ich práve miňal.

– Bitka sa teraz nekoná, – povedal Ušiak povznesený nad toľkou prízemnosťou, – lebo mám plnú hlavu starostí, aby som získal nejakých slušných námorníkov.

– No tak teda prvého máš akurát tu! Aby sa nik neodvážil hubu otvoriť, že Vasič nebol pri tom, keď sa robila fuška pre súcich chlapov!

Jimmy si mohol blahoželať. Vasič je jedinečná akvizícia, do posádky pred takouto náročnou plavbou. Jeho zovňajšok nie je síce vôbec vábivý, ale v podpalubí to neprekáža. Z akejsi bližšie nevy-svetliteľnej príčiny viseli z jeho červenkastej, okrúhlejšej, v dôsledku chronického alkoholizmu neprirodzene spuchnutej tváre tu i tam dlhé chlpy, ktoré holiči nesmeli pri holení odstrániť, aby vraj nerástli intenzívnejšie. Pred niekoľkými rokmi navštívil svetochýrne kúpele na francúzskom prímorí a ukradol tam veľký slamený klobúk, aký používajú dámy proti slnku, a od tých čias ho nosil. Bola to vlastne tučná, šťúpka a bruchatá postavička, otrhaná priam bezbožne, so širokou, spuchnutou hornou perou, a ustavične sa škrabkal. Človek, ktorý by ho nepoznal, nepustí Vasiča na palubu svojej lode, ani keby mu zaplatili.

Lenže ľudia, čo poznajú hodnotu ozajstného námorníka, majú hlboké porozumenie pre hygienické nedostatky svojich priateľov, aj pre ich často nespoločenské spôsoby.

Takto si vedel Jimmy ceniť aj nafúkanú márnomyseľnosť, ba až pohrdanie všetkými ľuďmi v akomkoľvek prostredí, ktorým sa vyznačoval Uzol Bill. Tieto vlastnosti ho charakterizovali bez ohľadu na to, či sa pod ním potápala loď alebo vykonával službu v cyklóne.

– Haló, Bill! – zvolal naňho Ušiak.

– Zdravím ťa! – odvrkol námorník cez zuby. – Potreboval by som odtiaľto urýchlene zdúchnuť, lebo ma v akejsi záležitosti zhodili. Nevieš náhodou o nejakej lodi, ktorá by sa chystala do spoľahlivých krajín?

– Viem. Jedinečnú. Psí tatko zdvihne kotvy, len čo budeme kompletní!

– Tak rýchle to zasa nepôjde. Mal by som dnes večer ešte čosi vybaviť u Faraóna.

Faraónom nazývali krčmu egyptského banditu, v najšpinavšej časti starého Frisca, obľúbené stredisko najtemnejších postáv tunajšieho podsvetia, s ktorou sa námorná smotánka ako Ušiak, Vasič alebo Uzol stretávali ozaj iba s pištoľou v ruke.

– Odprevadíme ťa ta a počkáme, – ponúkol sa Jimmy, lebo Bill je do posádky potrebný ako soľ do polievky.

– Keby si mal vybaviť nejaké zauchá... mohli by sme ti aj pomôcť, – ozval sa Vasič.

Uhádol, lebo išlo práve o zauchá.

– Najdôležitejšie je, – vykladal po ceste Uzol Bill, – aby som tú špinavú barabizňu rozmlátil na triesky. A toto si musím ešte pred odchodom bezpodmienečne vybaviť. Ľudia si musia odvyknúť... – a chystal si na obe ruky ľahké, hliníkové boxery.

– Ale áno, dáme tú vec do poriadku najradšej hneď! – súhlasil Jimmy.

Nebol v zásade nikdy proti nejakej menšej či väčšej bitke, iba teraz mu bola súra, lebo pred polnocou sa chcel ešte raz stretnúť s Pepkou Pirátkou, aby si povedali, kto koľko chlapov naverboval.

Trocha sa upokojil, keď zistil, že vo výčape je najviac ak desať alebo dvanásť ľudí, nerátajúc majiteľa — vyslúžilého a tučného egyptského vraha v špinavom turbane za pultom. Vo chvíli, keď Uzol Bill vkročil, hodili mu do hlavy fľašku.

Uzol Bill medzitým zaúradoval. Jedného z bandy použil na rozbitie líkérového regálu, potom hodil chlapa aj trosky zariadenia do svorky, ktorá sa hnala naňho, a kým sa rozpráchnutá banda opäť sústredila na útok, zvesil veľké zrkadlo, aby ich nemusel mlátiť holými dlaňami. Medzitým Jimmy a Vasič demolovali zvyšok hnutel'ného zariadenia krčmy.

– Stačilo! – dychčal Bill.

Vytriasol z vrečka kúsok červenej kriedy a na stenu napísal veľkými písmenami:

TÍTO MA UDALI
AJ KRČMÁR BOL DO TOHO ZAPLETENÝ
PORÚČAM SA!
UZOL BILL

Ľudia na ulici vzrušene prihliadali, no podľa spoločenských zvyklostí periférie nezasahovali do vecí, do ktorých neboli bezprostredne zainteresovaní. A keby aj bolo komusi napadlo zasiahnuť v prospech dorážanej bandy pod troskami zariadenia, zaraz by mu bola prešla chuť – pri pohľade na tri postavy, ktoré odchádzali náhlivými krokmi smerom k starému prístavu.

Uzol Bill z vďaky za nezištnú pomoc prezradil, kde sa skrýva pred dlžníkmi a colníkmi Viselec Hugo. A to už je teda výhra v lotérii! Hoci ešte stále zostáva otázka kormidelníka otvorená. Jimmy síce kormidelnícke skúšky má, ale nemôže sa venovať riadeniu lode, ak

jej musí veliť, a kormidelníka, ktorého majú, by najradšej videl v starobinci. Zato na šťastie natrafili na jedinečného hlavného člnovoda. V prístave ho pre rebrá, čo odstávali pod kožou, ako keby jej na nich ani nebolo, pre neprirodzene špicaté lakte a celkový dojem silnej podvýživy nazývali Kostlivcom. Ale tento človečik je naslovovzatý znalec. Kostlivec Muki slúžil v časoch, keď ešte mal aj občianske meno, vo funkcii hlavného člnovoda na vojnovnej lodi.

Pred polnocou prišla Pepka Pirátka s niekoľkými vynikajúcimi chlapmi. Mala buď dobré oko, alebo vhodné spojenia, lebo sa jej podarilo nájsť Švédskeho Vola a skvelého radistu Páskovaného Harryho. Ten získal svoje meno pre doráňanú tvár, ktorá po historickej bitke na nože v neapolskom prístave vyzerala ako zebra. Ale aj ostatní patrili medzi námornú elitu.

– Ale kormidelníka nemáme, – zlostila sa Pepka Pirátka a pľasla si po stehne.

– Z námornej sprostredkovateľne nechcem brať nikoho, – zavrčal Jimmy.

Obrátili sa k svetlu. Pri kandelábri stál čudný, nápadne príjemný chlap, nezvyklé slušného zovňajšku. Práve si došúľal cigaretu, naslínil papierik, škrtol zápalkou o nohavice a elegantným gestom si pripálil.

– A toto je čo za jeden? – čudovala sa Pepka Pirátka, ktorá akiste v tomto prístave ešte nebola doma.

– Medený Gróf! – konštatoval s miernym odporom Ušiak a odpľul si.

Nijako ho netešilo, ak sa do uplatňovania predností jeho vlastnej osoby dostal elegán takej príjemnej tváre. Medený Gróf patril medzi rúčich chlapcov, a tak ho aj v prístave spomínali. Najmä prístavné dámy. Ako každý Španiel (pretože túto národnosť o sebe tvrdil), aj Gróf vedel, ako sa treba farebne a elegantne obliekať. Jeho nepodajné, kučeravé, medené vlasy, zaujímavá tvár bronzovej farby, náramne krásne a krikl'avé belasé či červené šatky na krku, pestré kockované alebo žlté hodvábne košeľe, dobre šité, foremné topánky, nohavice z jemného semišu, opasok so širokou kovovou prackou, no najmä jeho svalnatá, štíhla postava, značili v Jimmyho očiach neprijemné brvná. Okrem toho ešte pekne spieval, výborne hral na gitare, pri jeho hurónskom smiechu ligotali sa biele perleťové zuby ako kontrast s hlbokým leskom čiernych očí, takže zo žuly musí byť srdce

ženy, čo sa mu po prvom pohľade nevrhne na širokú hrud'. Nehovoriac o tom, že Medený Gróf vystriedal už mnoho námorných profesií, bol kapitánom aj kormidelníkom, strojníkom aj člnovodom, a vo všetkých funkciách sa prvotriedne osvedčil.

– Šiel by si?... – opýtal sa Jimmy veľmi znechutene a dúfal, že Medený Gróf si to za tých pár sekúnd rozmyslel.

– Ved' vravím.

A usmial sa na Pepku Pirátku, takže celá jeho tvár sa rozložila do vejára prívětivých, čo i keď aj bezočivých vrások. Na šťastie, prvá dáma expedičnej lode nie je z masla.

– Ste dobrý kormidelník?

– Neblamuj sa, Pepka! – zavrčal Viselec Hugo. – Toto je chlap, ktorý doviedol Hurricane spoza polárneho kruhu do domovského prístavu s rozbitým kompasom.

– Tak teda poďte s nami. Ja som Pepka Pirátka... No! Chcete mi pohrýzť ruku?

Je pravda, že pani kapitánka odtrhla ruku, ale iba tma zabránila, aby zistili, ako sa začervenala.

Nakladanie trvalo celú noc a na druhý deň Psí tatko zdvihol kotvy, preplietol sa pomedzi pobrežné lode a bóje na šíry oceán a plnou parou vyrazil na juhozápad.

Posádka lode pravdepodobne netušila, s akými obavami a napätým očakávaním sledujú ich plavbu vysokopostavené osobnosti niektorých veľmocí.

Rozhlasové relácie prebiehali podľa predbežného dohovoru; na ostrovoch Samoa a Fidži doplnili aj zásoby a nato hrdo ohlásili admirality, že sú už štyri stupne pod Cape Blountom.

A potom minuli nejaké dni... A týždne... Stovky rozhlasových staníc sledovali vlnu Psieho tatka a vyvolávali jeho rádiouzol... Eskadry diaľkových prieskumných lietadiel križovali nad jednotvárnou, ligotavou hladinou Tichomoria... Márne!

Po poslednej relácii za Cape Blountom sa už parník neozval. Mapovací dôstojníci admirality stroho konštatovali, že v tejto mystickej časti oceána zmizla v krátkom čase už tretia loď..

10. KAPITOLA

Krátko po vyplávaní z prístavu všeobecné mierové ovzdušie na palube Psieho tatka narušili bojové stretnutia autorít. Lavínu spustil pán Wagner. Buď mal málo pálenky, alebo vypité nápoje nemali žiaduce percentá liehu. Pri odplávaní sa naraz objavil na kapitánovom mostíku, mierne sa tackal. Vykmasil čosi z vnútorného vrecka, odkiaľ mu vypadlo na palubu niekoľko pakľúčov, zvädnutých kvetín a kúsok pečenej tekvice. Potom to čosi položil na hlavu a okolostojaci zistili, že ako kapitánsku výzdobu mieni používať čiapku dobrovoľníkov Národnej gardy v San Franciscu. Potom prísne zavrieskal do hlásnice:

– No čo je, tatkovia? Nemáme dost' pary pre bulkov? Alebo dochnete tam v tej strojovni?

V tej chvíli sa objavil na kapitánskom mostíku Ušiak Jimmy a stručne oznámil Modrofúzovi, že ak sa zaraz nevyparí, tak ho švacne do mora.

– Ale, bulko môj milovaný!... Ved' ja som adjutantom Špinavého Freda... Stačí, ak na mňa pozrieš... Ved' aj táto banda štricákov ma pozná...

Jimmy zdrapil pána Wagnera a tak taktne ho uschoval v prázdnej kajute druhého kormidelníka, až dvere išli vyletieť z pántov. Vtedy si zastal pred kapitánskym mostíkom Medený Gróf a poznamenal:

– Hej, ty tam! Mojím kapitánom je pán Wagner. Väčšmi mi imponuje než ty!

Ušiak zbehol po úzkych kovových schodoch a vyceril zuby na elegána.

– Odkedy menuješ kapitánov?

– Kukni, Ušiak Jimmy, – odvetil Španiel a upravil si svoj nádherný vybíjaný opasok. – Medzi nami dvoma je už dávno aktuálna výmena niekoľkých úprimných nevtieravých zaúch.

– Aj ja si tak myslím. Pretože podľa môjho názoru si ty veľký mancér a vyťahuješ sa.

– Aspoň do tej miery, že si dobre obzriem chlapa, ktorého som ochotný volať svojím kapitánom. Pretože takáto hodnosť nie je podmienená koženými gamašami.

A to bola rana do srdca!

Jimmy si vážil svoje kožené gamaše, ako keby to bol domáci bôžik. A je už súčasťou jeho nevšednej osobnosti, že ak ho trafili do srdca, zriedka sa mu stalo, že minul nastavenú bradu.

Tresol Medeného Grófa po tvári.

Puf!

Pif–paf!

Bola z toho na palube bitka ako pri Trafalgare Kormidelník prebil hlavou priehradku a zletel do kuchyne, kuchár zasa do hrncov a popálil sa. Ale už aj bol na nohách. Kormidelník... Ešte raz preoral chrptom palubu po kopanci, ktorý mu Ušiak uštedril do brucha, kým sa konečne dostal do pozície, že mohol uplatniť svoj povestný ľavý direkt, po ktorom Ušiak Jimmy jednoducho odletel, akoby trénoval lietanie bez krídel. Na konci letu narazil o Viselca a o povrazy, ktoré Hugo vliekol cez palubu, takže dostal od Grófa minimálne šesťnaásť zaúch, kým sa z povrazov opäť akosi vymotal.

A keď sa vymotal, nemilosrdný hák ho zložil zasa na palubu. Strašná bitka, ktorú dostal, vyjasnila jeho myseľ a Jimmy použil svoj diabolský trik – pri páde podrazil Medenému Grófovi nohu, takže mu padol do náručia a začal ho fackať. Po tejto medzihre odrazu vyskočili na rovné nohy a zasa duneli štyri ťažké päste.

Pif–paf!

Puf–paf–pif!

Posádka sa hnala pod kapitánsky mostík.

Zriedkavo krásna ruvačka! Ani prístavné osadenstvo nie je často svedkom takejto bitky, ako títo dvaja znášajú a rozdávajú uragán faciek. A sú to zauchá, po ktorých by sa slabším ľudom rozletela lebka. Mocná dľaň Medeného Grófa prigniavila síce Ušiaka za hrdlo k vetrákom, ale ani príšerné zaucho, ktoré medzitým dostáva, nie je maličkosť, len mu tak fľka z nosa hustá krv. Akoby na odvetu vopchá hlavu fregatného nadporučika do otvoru pravého vetráka, len to tak zaduní, a láme sa (nie hlava, iba vetrák), ale medzitým dostal ešte zo dve zauchá, ktoré sa rovnajú sile stredného hurikánu a napokon inkasuje ešte kopanec do kolena... Zasa sú na palube obaja! A tam sa už váľajú a gúľajú. Ten, ktorému sa na chvíľu podarilo dostať druhého pod seba, rozdáva si s ním dlhoročné účty nemilosrdne, každý z nich si druhého pridrižiava jednou rukou za hrivu a paluba duní pod nárazmi oboch lebiiek, ako nimi súperia mlátiť o drevo...

Bum!

Povetrim zadunel výstrel a potom ho preťal ostrý výkrik:

– Hands up!

Výkrik by sám osebe hádam ani nestačil, ale zvuk výstrelu ich hneď vyhodil na rovné nohy a inštinktívne siahli do zadných vreciek. Oproti nim však stojí Pepka Pirátka s otvorenou kabelou a v hrsti zvierá revolver.

– Čo to je?! – kričí energicky hlbokým hlasom a ešte aj kostým sa jej bojovne napína v útočnom postoji. – Odopretie poslušnosti na otvorenom mori? Počúvajte ma, chlapi! Ja si tu urobím poriadok! Kto sa mi opováži na lodi stvárať neplechu, toho odstrelím ako lastovičku!

Oboch mužov ako–tak rozoznávala už iba podľa šiat. Alebo skôr podľa ich zvyškov. Ale zadychčaný nebol ani jeden z nich. Hladkali si svoje krvou podbehnuté, doráňané, spuchnuté tváre a zlostne vrčali.

– Nepovedala si mi, – zručol Medený Gróf zúrivo, – že tento ksicht tu bude kapitánom.

– Mal som právo chlapa na mieste odstrelit', – zúrili Ušiak. – Kormidelník neposlúchol moje rozkazy, a podľa platných ustanovení...

– Kuš!

Iba toľko povedala Pepka Pirátka stroho a tíško, potom si zapálila cigaretu a vyštverala sa na kapitánsky mostík. Pri kompase opäť podriemkaval tretí rozvratník, pán Wagner, ktorého rozpory ostatných zrejme nezaujímal. Oprel sa o prístroje a chrapkal. V čiapke Národnej gardy!

– Prepáčte... – oslovil ju zdvorile a odložil nabok vylomené dvere kormidelníckej kajuty. – Neviete náhodou, milostivá pani, kam ide táto loď?

Po jej krátkom a odmietavom geste odpadol aj s dverami na chrbát a zletel po schodoch z mostíka, až to zadunelo. Potom sa Pepka Pirátka plesla dľaňou po hrudníku a predniesla stručný prejav:

– Kapitánom lode som ja! Ušiak Jimmy je prvým dôstojníkom a Medený Gróf bude kormidelníkom. Komu sa to nepáči, nech sa ohlási... Chce mi niekto niečo povedať?... Výborne! A teraz všetci maš do práce, a kto sa opováži ešte raz vyvolať ruvačku, toho odstrelím...

–... ako lastovičku. To sme už počuli... – zavrčal Jimmy a hnal sa z paluby preč do svojej kajuty.

– Ved' my sa ešte porátame... Ale inde, – šepkal Medený Gróf, ktorý sa tiež chystal pod sprchu.

– Dúfam, že nebudem musieť dlho čakať, – odvrkol Jimmy a premeral si ho zúrivým pohľadom. – A bude lepšie, ak necháš Pepku Pirátku na pokoji. Nemysli si, nie je z tých, čo letia na fičúrov v pestrých handrách.

– Tak potom čo sa jašíš, či jej dám pokoj, alebo nie?

Premeriavali sa ešte zopár sekúnd, ale z kapitánskeho mostíka zazneli povely; loď manévrovala smerom k plavebnej trati a obaja rozzúrení chlapi zbehli do podpalubia, aby sa v ústraní pokúsili dať ako-tak do poriadku.

– Ale svojej veci rozumie, – zašepkal hlavný člnovod Kostlivec Muki Viselcovi a kývol hlavou smerom ku kapitánke.

Záležitosť prvého dôstojníka a kormidelníka ich vlastne ani nezaujímala. To je tak či onak hotová vec. Skôr či neskôr jeden, alebo druhý odpraví svojho protivníka. Prekvapením tejto plavby je Pepka Pirátka, čo si zmyslela byť ich kapitánom. No zdá sa, že svojmu remeslu rozumie, lebo pri plavbe medzi množstvom lodí v blízkosti prístavu riadila Psieho tatka šikovne ako ktorýkoľvek ostrieľaný morský vlk.

Keď pristávali na ostrove Jarvis, chlapi sa nahrnuli k okienkam a do blízkosti paluby (na palubu nie, aby ich kapitánka, preboha, nezočila), ale Švédsky Vól vybehol hore kovovými schodíkmi na kapitánsky mostík, aby pomohol pri lavírovaní, pretože s novou kapitánkou predsa len hrozilo, že pri pristavaní narazia do niekoľkých menších lodí alebo vybehnú na breh.

– Čo tu chceš? Prac sa k svojej robote! skríkla Pepka Pirátka.

Zapálila si a prižmúrila oči. Potom už vyštekávala iba rozhodné, stručné rozkazy a prirazenie k pobrežnému mólu prebehlo hladko, až sa posádka čudovala...

Kontrolné obchádzky vykonávala presne a dochvívne. Vyčítala – a vykričala aj najmenšiu chybičku, ale často sa prihodilo, že si zapálila a na tú chvíľu sa pristavila pri mužoch na palube alebo pri strojoch.

– Kde si sa takto priučila navigácii? – opýtal sa jej Viselec, keď kapitánka pri jednej večernej obchôdzke zastala medzi mužstvom pri schodišti do podpalubia.

– Otec slúžil štyridsať rokov na Baltimore, – odvetila, posadila sa medzi nich na schody, aby si vybrala z horného vrecka dogniavenú, vytrasenú cigaretu a vopchala si ju do úst. – Začal na nej ako plavčík, neskôr sa stal námorníkom a potom jej velil dvadsať rokov ako kapitán. Keď matka zomrela, musel ma brávať so sebou, takže som vyrástla na palube Baltimore...

Loď sa mierne naklonila nabok a zhora zaznelo škripanie. Pirátka sa obrátila dozadu, lebo vedela, že Ušiak Jimmy ju odkiaľsi z tieňa pozoruje.

– Výborný príbeh, – povedal fregatný nadporučík uznanlivo.

– To je pravda! – odvetila Pepka Pirátka a vyskočila na rovné nohy. – Lenže oveľa výbornejšie by bolo, keby niekto premastil kladky, aby tak besne neškriпали!

Jimmy ju chcel vlastne odprevadiť pri kontrolnej obchôdzke, no kapitánka vyhlásila, že nič podobného si neželá, ba ani to nie je potrebné. A veď by aj bola beda ktorémukoľvek prístavnému alebo morskému svetákovi, keby sa odvážil neúctivo nadbiehať žene, ktorá s nimi práve pracuje. V tomto nepoznali žarty.

A Pepka Pirátka sa vracala do svojej kabíny až vtedy, keď prekontrolovala všetky kúty Psieho tatka.

Medzitým stihla venovať pozornosť kadečomu.

Aj takým veciam, o ktoré sa ani nemusela zaujímať. Kormidelnícke stanovište navštívila často aj dvakrát. Pri prvej príležitosti jej Medený Gróf ohlásil, že je všetko v poriadku, neskôršie sa však bezočivo vyškeril a zanôtil:

– Ešte furt je všetko v poriadku.

– Nepýtala som sa! – odsekla Pepka Pirátka zlostne. – Ale mám námietky proti tomu, aby ste stáli za kormidlom vo dne v noci.

– Toľko toho času tu ani nestrávim, pretože v týchto vodách ma ešte môže Ušiak striedať. Lenže akonáhle dosiahneme Cape Blount, budem musieť v kormidelníckom stanovišti aj spať a pokiaľ možno nepretržite riadiť plavbu, pretože tam už okrem mňa nebude vládať riadiť nik... Iba... — vyškeril sa bezočivo, — keby ste poznali Južné Tichomorie krížom–krážom lepšie ako ja...

Kapitánka vyhrabala vytrasenú cigaretu, ktorú, musela najprv na dvoch miestach slinami pozliepať, zapálila si a vyrútila sa na kormidelníka:

– Prečo ste voči mne taký bezočivý?

Pýtala sa to skôr zvedavo ako zlostne.

– Je to iba tá moja poľutovaniahodná povaha, – odvetil kormidelník s farizejským úsmevom a zhlboka si vzdychol.

Kapitánka si ho prezerala s netajeným odporom.

– Až sa raz pohádame, tak už si potom nedovoľíte používať voči mne tón, akému ste privykli v styku s vašimi známymi dámami z tanečných kaviarní.

– Nevylučujem, – odvetil kormidelník. Veľmi vážne prikyvoval hlavou, ale na perách mu ustavične hral jeho známy bezočivý úsmev ligotavých zubov.

Kapitánka nervózne odišla dolu kovovým schodišťom a bola podráždená ešte aj o polnoci, keď odovzdávala službu Jimmymu.

Ako sa blížili ku Cape Blountu, mužstvo opanovala akási čudná nervozita. Nech sa nik nečuduje, Psí tatko rozráža vlny mora, ktorými sa pred nimi plavili dve veľké, moderné lode a tieto zmizli bez toho, aby o sebe podali čo len najkratšiu správu. Krížniky, ktoré manévrovali v okolí Marquesov a radová loď Swallow, ktorá mala namierené v kritickom čase do Tasmánie, tvrdili admirálne, že keby sa boli zmiznuté lode ozvali, ich rádiouzly by museli zachytiť každý signál. Ako sa mohli tie lode potopiť, alebo čo sa s nimi mohlo vlastne stať, ak nepodali o sebe ani kratučku správu rádiom? Ako je možné, že ich neobjavili ani lietadlá?

Námorná prax dáva tušiť, že príčina môže byť iba jediná. Ak sa loď dostane do náhlej a veľkej búrky a nevládku dost' rýchle vyhasiť oheň a voda sa akýmkoľvek spôsobom dostane do kotelne, stane sa loď jediným obrovským granátom, ktorý sa rozletí na márne kúsky, skôr než by mohol radista čo i len tušiť, čo sa vlastne v podpalubí odohráva. Lenže búrku práve v tom čase od Antarktídy po tichomorské ostrovy nezaznamenali, hoci meteorologická služba je v týchto končinách teraz už naozaj dokonalá.

Nik nevyslovil nijaké dohady, hoci všetci títo skúsení námorníci mali súhlasné názory — že tu prichádzajú do úvahy iba dve možnosti: buď podľahli posádky a pasažieri oboch lodí nočnému prepadu domorodcov pri niektorom ostrove, kde pristáli, alebo – a toto je pravdepodobnejšie – vo veci je zainteresovaná smrtiaci ruka Zelenej Papule. Lebo za Cape Blountom až po Južný pól sa rozprestiera nekonečná ríša Zelenej Papule.

A ako tu tak sedia na schodoch, slovo má Uzol Bill. Predstavať ho už netreba, no Bill je zaujímavý chlap, ako to už aj jeho meno dokazuje.

Ustavične hryzie ohorok cigary, ale ohorok zvyčajne nikdy nehorí. V zadnom vrecku nosieva namiesto pištole objemnú fľašu pálenky. Charakteristické uňho je, že ľúbi iba sladké pálenky. Patrí medzi zriedkavé javy, pretože vo svete prístavov objednávajú muži sladké liehoviny iba dámam svojho srdca.

Uzol Bill výnimočne holdoval jedine sladkým pálenkám, či v službe alebo mimo nej, v bezvetrí i pri ničivom uragáne, v určitých intervaloch vyťahoval zo zadného vrecka fľašu, nabitú na sladko.

Ktorýsi z kapitánov, pod ktorým slúžil, spozoroval a roztrúbil do sveta, že Bill si odpíja z fľaše akoby podľa hodínok – po ubehnutí vzdialenosti námorného uzla. Pri každom uzle hlt. Od tých čias ho volajú Uzlom Billom.

– Nuž, podľa môjho názoru, – predniesol okolosediacim rozvážne, lebo si uvedomoval, ako vysoko si jeho druhovia cenia informovanosť, – medzi Radzeerom a Zelenou Papuľou musia byť už dávnejšie nejaké vážne spory. Čosi sa stalo už v tých časoch, keď kapitán Fred a ten sprostý Modrofúz manipulovali údajne naraz s námornou loďou Brigittou a s Radzeerom. Okrem toho sú chýry, že Fred – veď vieme, aký je to pes, ak sa jedná o peniaze – v tom čase prekabátil Zelenú Papuľu.

Námorníci mlčali a pofajčievali. Loď napredovala v ťaživom, tichom bezvetrí, v dusne južného Tichomoria sa začínali objavovať mäkké, ojedinelé, avšak čoraz častejšie kúdoly hmly. Odkiaľsi doľahlo aj vlnobitie, takže Psí tatko sa mierne naklonil.

Uzol Bill vytiahol z vrecka svoju na sladko nabitú fľašu a upil si. Dlhými, pomalými hitmi. Nebolo tu nikoho, čo by sa nepamätal na zmätenú záležitosť Brigitty, no a o kapitánovi Fredovi všetci ochotne verili, že ešte oklame aj Zelenú Papuľu, pretože rozum má ako nikto iný. Nedá sa poprieť ani to, že keď sa vrátili do Frisca, začas celá banda, čiže Šéflekár aj Tučniak Peters, i ostatní členovia posádky Radzeera vyhadzovali peniaze plnými hrstami. Čiže muselo ísť o zárobok, a keď ide o peniaze, skúpy a darebácky Fred podvedie aj diabla.

– Lenže to bolo v čase, keď aj Ušiak Jimmy aj Medený Gróf slúžili na Radzeere! – spomenul si Kostlivec Muki.

– Tak je. Ale neodporúčam ti, aby si sa o tom od nich vyzvedal bez otvoreného noža. Pretože Radzeer sa plaví zvyčajne po takých cestách, že po nich sa ukrutne mlčí. No a jeho posádka má vždy dosť peňazí, lenže toho, čo sa veľmi o ne zaujíma, často zdrapia neznáme ruky v tmavých kútoch rozličných prístavov, a potom je amen, pronto, hotovo!

– Nuž ale napokon, – zadumal sa Švédsky Vôl, – my sme sa vodami Zelenej Papule ešte neplavili. Takže sme jej ani neublížili. Čiže nás...

– Aké čiže? – zavrčal Uzol Bill divoko. – Stačí, ak je tu Ušiak Jimmy a Medený Gróf. Vravím vám, chlapi, nejde o fazuľky, táto banda má so Zelenou Papuľou ešte nevyrovnané účty. Ak sa stane, že Zelenej Papuli na mori zmizne loď, že sa potopí alebo nevedia, čo sa s ňou stalo, a niet po nej stopy, a ani rádiosignály nezachytili, tak v najlepšom prípade nás čaká návrat s prázdnyimi rukami. Verte mi!

– Prečo si nám to nepovedal prv?

– Môj odchod z Frisca bol natoľko súrny, že mi nezvyšoval čas, aby som sa zaoberal inými záležitosťami. Až pri nakládke som sa dozvedel, kam ideme. A keby mi to aj boli povedali, aj tak by som bol šiel. Ale ak chcete vedieť, nuž aj Červený Vasič bol zapletený do toho prípadu s Radzeerom, keď rytiersky oklamali Zelenú Papuľu...

– Celá vec bola tá, – ozval sa zrazu ktosi nad nimi, – že môj starý priateľ the old great Man of the Špinavec a moja maličkosť sme dostali obchodné poverenie v súvislosti s jednou loďou, čo mala dámske meno!... Ach, ach, priatelia, už sa pamätám, táto loď ženského mena, ak si dobre spomínam – Belladonna – bola zamorená a hľadali businessmanov, čo by s ňou vyplávali, aby ju spálili. Na šírom mori! Šíre more je to najkrajšie na svete!

Po týchto slovách sklzol pán Wagner spolu s dverami, ktoré so sebou vláčil, aspoň šesť schodíkov až do podpalubia, a tam sa ešte chvíľu gúľal.

– Iba jedna otázka! – kričal za ním Uzol Bill. – Ako sa dostala do celej veci tá zamorená Brigitta?

– Aj to ti poviem, bulko môj milučký! Myslím, že sme za to dostali po dvadsať dolárov. Ale nie! Dvadsať takých peňazí, ktorými platia aj Egyptania, a predsa to má anglický názov! A, preboha, nechcete mi vykladať, že sme dostali viacej! Toľko peňazí niet na celom svete. Dvadsať a dosť!... Tak my sme s Fredom tú loď potopili,

potom vstala z mŕtvych a zasa sa potopila a nakoniec všetci vstali z mŕtvych a zachránili sa. Najmúdrejšie bude, ak teraz pekne zaspievame vstupnú áriu žalud'ového dolníka z opery Lohengrin...

Ale kým sa stihol pustiť do árie, opäť náhle zaspal. Pod hlavou mal zvyšky kabínových dverí. Uzol Bill vybral fľašu a napil sa.

Ušiak Jimmy, ktorý už dávnejšie prevzal velenie, raz za čas obišiel lodné priestory a vždy sa na chvíľku zastavil pred kapitánskou kajutou, aby sa tam zamyslel. Veľmi by bol prekvapený, keby zočil, ako zjemnie surová tvár Pepky Pirátky vo chvíľach, keď je sama a nepokladá za potrebné, aby imponovala brutálnej verbeži námorníkov, ktorí sa plavia pod jej velením na tejto lodi.

Zapisovala si niečo do zošita a popritom si varila čaj. Jimmy nemohol nazrieť do kajuty, pretože okrúhle okienko bolo vo výške najmenej dvoch metrov. Zo škáry pri dverách presvitalo svetlo a Jimmy, keď sa už pred Pepkinou kajutou táral po tretí raz, dodal si odvahy a konečne zaklopal.

– Prosím! – zaznel z kajuty zvonivý hlas.

Fregatný nadporučík si potiahol flanelový pyžamový kabátik so zlatými gombíkmi, upravil si viazanku a vošiel.

– Dobrý večer! – zašveholil a snažil sa, aby svoju kapitánku pozdravil čo najširším a najprívetivejším úsmevom.

– Dobrý večer, – odvetila pokojne. – Stalo sa niečo?

– Ani by som nepovedal. Hádám by sme sa mohli iba pozhovárať o lodi a plavbe... a z toho hľadiska, že...

– Nerada rokujem v noci. Okrem toho neviem si narýchlo spomenúť, prečo by som mala s vami o čomkoľvek rokovať.

Kapitánkin hlas nebol odpudzujúci — a predsa sa Jimmy cítil asi tak, ako keby ho boli poriadne obľiali ľadovou vodou. Baba akási namyslená!

– Hádám iba do tej miery by malo byť hľadisko... alebo pohovorenie, že tuná na tejto lodi, ako som pred chvíľou náhodou vypočul... posádka si vypráva všelijaké somariny, z ktorých môže vzniknúť kucapaca. Hovoria všelijaké hlúposti o Zelenej Papuli a ten ožran Wagner s tou jeho modrou bradou ich ešte väčšmi naťahuje...

– To je dôležitý poznatok. Zajtra si o tom pohovoríme. Dobrú noc!

Keď sa Jimmy trošku ohúrený vzdialil a vykročil chodbou k palubným schodom, v jeho bezprostrednej blízkosti, v tme promenádnej paluby zažiarila cigareta a ktosi sa tichučko zasmial. Jimmy zajastril a potom zaškrípal zubami, pretože v tme rozoznal Medeného Grófa.

– Vidím, že si sa počas kontrolnej obchôdzky omylom zatúlal aj ku kapitánke...

– No a? Čo sa máš čo rehotat? – zavrčal Ušiak a plúca sa mu naduli zlosťou.

– Pomalšie, Jimmy! Zdá sa, že ti stúpila zasa do kotrby kapitánska sláva.

Fregatný nadporučík prehltol horkú slinu.

Aby čert zobral všetkých týchto prašivých štricákov! Furt ich omína, že Ušiak Jimmy je kapitánom. Prečo sa nezlostia, že je kapitánom taký Rapavý Morton alebo Bričes? Ved' aj to sú tiež iba takí prístavní mládenci, ako on sám! A predsa, len čo ktosi vysloví, že Ušiak Jimmy sa stal prvým dôstojníkom alebo kapitánom, tak celá zberba začína vrešťať a vyskakovať. Nestalo sa to prvý raz. Ale nie je to ani prvých desať zaúch v podobných záležitostiach, ktoré nadelil Medenému Grófovi. Hoci ani tento nešetří... Ale teraz je ešte horšie, lebo našincovi zovrie krv, ak si pomyslí, ako si tu rozkazuje tá besná sliedka. Stáli tesne oproti sebe, takže gombíky ich blúz sa dotýkali. Cigareta Medeného Grófa posmešne žiarila pred Jimmyho nosom.

– Nič ťa po mojej funkcii!

– Jimmy, nechaj tú babu na pokoji, – ozval sa kormidelník tíško.
– Nie je to nič pre teba.

– Hádam berie na teba?

– To som nepovedal, – odvetil Gróf ľahostajne. A po krátkom zamyslení doložil: – Vylúčiť sa to však nedá...

– Táto? – smial sa Jimmy nervózne a posmešne. – Táto kašle na také ksichty, ako si ty. Nevyzerá práve na takú, čo by jej imponovali nejaké handričky a podobné oné, čo ty na seba vešiaš.

Kormidelník pokojne prisvedčil:

– Chápem. Čiže besnie za krásnymi, ligotavými koženými gamasami... Nono, Ušiak!

Jimmyho vystrelenú päť zachytil nemenej prudkým pohybom. No obrovskú ruku fregatného nadporučika nezadržalo oceľové zovretie, ale skôr kormidelníkov pokojný hlas:

– Nechajme to, Jimmy! Nebude z toho nič dobrého. Sme už v Južnom Tichomorí a ak sa my dvaja tu navzájom odpravíme, tak pozajtre bude celá táto spoločnosť slopať vodu pod hladinou. Niet tu nikoho, kto by naše funkcie prevzal.

Jimmy zaťal zuby, no svaly na jeho zápästí sa uvoľnili. Prisvedčil. Je to tak. Hrom a peklo! Musel šetriť, aby mu aspoň viacej zvýšilo z tej tretiny, ktorá mu zostáva: najali málo mužov, ani pre jednu palubnú alebo strojnícku funkciu niet dosť striedačov na druhé smeny. A taký Švédsky Vól alebo Viselec Hugo aj Červený Vasič sú statoční a spoľahliví chlapi na svojich miestach, ba vedia aj výborne riadiť loď – lenže nie pod Cape Blountom.

– Pravdu máš, – prisvedčil teraz nahlas a vzdychol si zhlboka. – Ale bol by som nerád, keby si potom vo Friscu zabudol, že máme ešte nevybavené účty!

– Azda sa obávaš, že som roztržitý a zábudlivý? – usmial sa kormidelník, no jeho tvár bola tvrdá a meravá.

Zmĺkli. Pod nimi nepokojne pulzovalo a dunelo motorové srdce starej lode. Jimmy vykročil, aby dokončil kontrolnú obchôdzku, a zmizol v zákrute úzkych, točitých schodov, ktoré končili v strojovni.

Medený Gróf ho pohľadom ľahostajne sledoval, potom sa poobzeral okolo seba a mačacími krokmi sa zakrádal v hustej tme ku kapitánkinej kajute.

Paluba bola úplne prázdna. Okrem dunenia motorov počul iba šumenie vody, ako prúdila popri bokoch lode. Uviazal si na driek povraz, ale tak, aby z neho ešte hodný kus odvisol, na koniec priviazal kovový hák a vyštveral sa po úzkych stupienkoch kovového rebríka pri komíne. Okienko kajuty, pri ktorom chcel striehnuť, bolo pre vzpriamenú ľudskú postavu príliš vysoko. Lenže ak sa dotkne nohou palubnej nástavby, musí si ľahnúť na brucho a v takej polohe dlho nevydrží, lebo sa mu vovalí krv do hlavy, a okrem toho Pirátka môže počuť buchnutie aj šuchot. Preto si zvolil iný krkolomný spôsob pozorovania. Zakvačil kovový hák do stupienka komínového rebríka, odrazil sa, a takto visiac, pohyboval sa pomocou drobných odrazov od komína ako kyvadlo, takže v každej druhej sekunde sa mihla jeho tvár pred okienkom.

Medený Gróf si túto nepohodlnú polohu nevymyslel z pasie alebo preto, žeby ho boli mrle žrali. Ani sama zvedavosť ho nevyhnala na tento artistický spôsob špehovania. Patril medzi vybranú skupinu dôstojníkov, ktorí vykonávali svoje povolanie v tajnej službe. Korvetný kapitán Milton Winter sa hojdal pred Pirátkinou kajutou v rámci služobných povinností.

O chvíľu zistil, že kajuta je prázdna. – Kde v pekle môže byť tá ženská?

– Tu som! – odvetil pod ním energický a zvonivý hlas.

Kormidelník sa visiac zarazene obrátil a zočil Pepku Pirátku, ktorá celkom prirodzene držala v ruke obrovský šesťranový revolver.

Hlúpa situácia! Medený Gróf sa pokúsil visieť v skromnej, zdvorilej póze a keby ho nebol povraz na drieku omínal, mal v úmysle usmievať sa.

– Dobrý večer, miss Pepka! – ozval sa s úsmevom, ktorý v tejto trápnej situácii hol skôr strašidelný ako komický. – Kde ste boli, že som vás nevidel vo vašej kabíne?

– Čo vy tam hore hľadáte?

– V zdravom tele zdravý duch! Po práci mužné cvičenie na posilnenie svalstva! – odpovedal zdvorile. – Medzitým som chcel do kajuty zavolať... Miss Pepka! – a pritlačil si ruku na srdce, takže sa temer prevrhol v tej nestabilnej polohe hore nohami. – Lúbim vás!

– Naozaj? – odvetila kapitánka mrazivo. – Teší ma. Podľa povier mojej rodnej vlasti znamená vyznanie lásky obeseného muža šťastie.

– Som naozaj rád...

– Dost'!... – Kapitánka energicky dupla nohou, podvihla revolver a prižmurila trošku pravé oko.

– Poďte dolu!... No, čo je s vami?!... Come on!

Kormidelník poslúchol. Prihojdal sa k rebríku, odvesil hák a zoskočil na palubu pred Pepku Pirátku. Potom si s nefaľšovanou španielskou grandiozou pokľakol pred ňou a zanôtil:

– Mia bella señorita! Lúbim vás!

Pepka Pirátka uskočila o pol kroka. Zdalo sa, že vyznanie zaúčinkovalo. Lenže zdanie bolo klamné, lebo Medený Gróf vzápätí dostal rukou dámy svojho srdca také zaucho, že Viselec Hugo, veliteľ prednej hliadky, bežal o dušu k boku lode, pretože sa nazdal, že olovo na meranie hĺbky sa odtrhlo a čľaplo tak hlučne do tmavých vôd Tichého oceána.

– Zabite ma, seňorita! – pokračoval kormidelník odhodlane a v hazardnom strehu. – Umrieť za lásku!... To je najkrajší údel skutočného muža, a môj otec, starokastílsky hidalgo, vravieval, že muž...

– Zaujímavé, – začudovala sa Pepka Pirátka. – Pokiaľ viem, cudzí štátni príslušníci nemôžu byť dôstojníkmi britského vojnového loďstva. Ako je teda možné, že potomok hidalga Wintera menom Milton predsa dosiahol hodnosť korvetného kapitána?

Tvár Medeného Grófa sa zmražila do zúrivej grimasy! Pirátka Pepka pozná jeho tajomstvo! Tak... A tým vyslovila nad sebou ortieľ. Potom musí byť táto žena buď vyzvedačkou, alebo agentkou niektorej medzinárodnej výzvednej organizácie!... A keby aj kormidelníkovo vyznanie nebolo úplnou komédiou, povinnosť a záujmy Veľkej Británie sú nadovšetko! A preto táto ženská umrie!

– Vidím, – odvetil veselo a prívetivo, – že miss Pepka si dnes večer trochu prihla a že si ma s niekým mylí... A veď ste videli moje papiere...

– Yes! – zasmiala sa kapitánka podráždene. – Kým ste spali, pozrela som si papiere, ktoré neukazujete! – A z vrecka vytiahla odznak tajnej služby z umelej hmoty, s hodnosťou, skutočným menom a identifikačným číslom jej kormidelníka.

– Toto sú vaše pravé údaje a...

V tej chvíli stratila rovnováhu, paluba vybehla spod jej nôh, zvalila sa na ňu a ešte pri páde cítila, ako jej vykmasol revolver z hrsti. Pád ju ohlušil a na zlomok sekundy stratila vedomie.

V hustej tme nepostihla, ako sa ruka skúseného spravodajského dôstojníka pomaly vystiera k jej nohám; Medený Gróf jej podtrhol členok a hodil sa celým telom na ňu. Potom Pepka Pirátka pocítila už iba tvrdú mužskú ruku, ktorá stlačila jej ústa a zadusila v nich zúfalý výkrik. A cítila, ako ju svalnaté ramená dvíhajú do výšky, a keď opäť otvorila oči, videla pod sebou už iba matný ligot vín.

Vedela, že pre ňu niet viacej milosti a že v nasledujúcej sekunde sa nad jej hlavou uzavrie temný, vlhký hrob...

Prečo ju Winter nepúšťa? Prečo váha? Čo je to za vášeň, ktorá sa postavila na odpor vedomiu povinnosti spravodajského dôstojníka?

Vášeň zvyčajne nájde primeranú výhovorku voči pocitu povinnosti: treba prekutať vrecká tej ženskej! Je nevyhnutné zistiť, kto vlastne je a prečo sa hrabala vo vreckách obyčajného kormidelníka!

Nuž toto si hundral Medený Gróf sám pre seba a postavil ju opäť na rovné nohy.

– A ticho!... Ak vydáte zo seba čo len hlások, prehodím vás cez zábradlie!

Pepka Pirátka znášala vnútenú disciplínu bez odporu, pretože kormidelníková ľavica zvierala nenásilne, no tuho a bez prestania jej krk. Vedela, že teraz jej už pomôže iba ak zázrak.

Spoza ktorejosi dotrhanej chmáry vykukol na sekundu mesiac a náhlivo osvetlil moróznu hladinu Tichomoria... K lodi sa kotúlali lenivé, veľké vlny. V blízkosti palubnej nástavby zaškrípali nena-mastené kladky...

Kapitánka chcela čosi povedať, no neopovážila sa. Dychčala a vedela, že jej zostávajú zo života iba minúty alebo len sekundy.

A v tejto beznádejnej situácii, na samom prahu smrti, jej pomohol zázrak! Neuveriteľné šťastie! V bezprostrednej blízkosti zaduneli kroky... Objavil sa pri nich Jimmy Ušiak, akoby sa bol vynoril spod paluby! Sotva na krok! Medený Gróf pustil kapitánkin krk a zovrel rukoväť pištole vo vrecku. Ak to bude v záujme tajnej služby, vletia tejto noci do temnej vody dve mŕtvolky.

Na sekundu akoby tento obrazec skamenel na nočnom pozadí, medzi ostatnými tieňmi – nik sa nepohol. Počuli iba hlboké vdýchnutie prvého dôstojníka, ktorý nabral do pľúc vzduch a nadrapoval sa proti čomusi neznámemu ako rozdráždený kohút.

Všetci traja pocítili, ako prebieha medzi nimi neviditeľné napätie, a za tú sekundu doľahlo na nich ticho ťaživejšie než hromobitie.

– Akoby bol ktosi skríkol, – – povedal Jimmy tíško a ostrým, pátravým pohľadom snažil sa preniknúť cez hustú tmú do ich očí.

Ticho.

Vietor sa zadrapil do uvoľneného cípu plachtoviny. Začala plieskať pod náhlymi nárazmi ako krídla nejakého prigniaveného, obrovského netopiera. A prihodilo sa čosi čudné a neočakávané.

Medený Gróf by nebol väčšmi prekvapený, ani keby sa bol ľudským hlasom ozval lodný komín, taký bol zaskočený.

Pepka Pirátka sa obrátila k Ušiakovi a chladne, zdvorile mu odvetila:

– Pravdaže počuť výskanie, keď vám musím aspoň desaťkrát povedať, aby ste dali namazať kladku bočného lampáša. Lenže vám darmo vravím!

A teraz, keď sa loď opäť mierne zakolísala na krotkej bočnej vlně, opäť zaňafkala nenamastená kladka a zaškrípali laná...

Jimmy stál pred nimi chvíľku, akoby ho boli obarili. Ešte raz si ich pozorne obzrel. Oči mu horeli bojovnosťou a zašli smútkom, potom trhol kútikom perí a bez slova odišiel ku schodom, vedúcim na kapitánsky mostík.

Zostali sami dvaja. A ešte stále stáli bez pohnutia.

Medený Gróf stál pri zábradlí, akosi hlúpo – ešte aj ústa si zabudol zatvoriť. Táto žena ho teraz zachránila. Čo je to za gavalierske gesto?

– No prosím... Na čo čakáte?... – skríkla Pepka Pirátka vyzývavo. – Alebo ste si to rozmysleli? Nehodíte ma do vody?

– Čo to má znamenať? – ozval sa Medený Gróf chrapľavo. – Vy ste... vy ste ma teraz... nechali bežať?! Odpovedzte, ale už aj! – povedal temer surovo a bezohľadne zdrapil kapitánku za zápästia.

– Podťte do mojej kabíny! – odvetila Pepka Pirátka s krotkým úsmevom a uvoľnila si ruku z kormidelníkovho zovretia. – Ponúknem vás čajom, vy... vy vrah!

11. KAPITOLA

V kabíne dostal naspäť svoj služobný odznak z plastickej hmoty a Pepka Pirátka mu ukázala podobný, na ktorej prekvapene čítal, že kapitánka Psieho tatka je dr. Irena Cunesburryová, kolega číslo 22. Ibaže u americkej spravodajskej služby. Keďže anglosaské mocnosti pokladajú tieto dve organizácie temer za jednu, ich zblíženie pri čaji bolo pochopiteľné.

Je pravda, že Irena žila na lodi a tam aj vyrástla, no neskoršie sa dostala až na univerzitu.

Pepka Pirátka fajčila a obzerala si Medeného Grófa so sotva utajovaným pohľadom.

– Hneváte sa, miss Pepka... hm, Cunesburryová? – opýtal sa kormidelník tíško.

– Iba pohrdam vami, – odvetila prísne. – Vašou povinnosťou bolo hodiť ma do mora!

– Máte pravdu! – – odvetil s úprimnou kajúcnosťou. – Lenže, odpusťte, nebol som schopný... Pozrite sa do zrkadla a pochopíte, že vybočenie z prísnych pravidiel tajnej služby bolo zdôvodnené.

– Kto vlastne ste? – pokúšala sa o žart alebo aspoň o prekáranie, pretože rozhovor sa kízal po rovinách, ktorým sa chcela vyhnúť. – Ste korvetný kapitán Winter, alebo prístavný poval'ač Medený Gróf?

– Ani sám neviem, – – priznal úprimne Milton Winter. – Je mi to často aj podozrivé. Najmä, ak ma z času na čas donútia, aby som sa vyťahoval na nudných, jednotvárných poobedňajších čajových posedeniach admirality v nepohodlnej slávnostnej rovnošate. V takýchto chvíľach mám naozaj pocit, ako keby sa tam nudil Medený Gróf, maskovaný za korvetného kapitána Miliona Wintera.

Musela sa zasmiať, pretože tvár, ktorú pri tom vyznaní strúhal, bola jednoducho neodolateľná.

– Rada by som poznala váš názor na osud André de Rémieux? — ozvala sa napokon vážnejšie. – Obávam sa, že tá vybíjaná banda z Radzeeru čosi vyviedla cestujúcim. Prípadne ich aj povraždila...

– Neverím, – vyjadril sa Medený Gróf znalecky. — Nie sú takí. Vy Američania ich nepoznáte, no britská flota mala s nimi už naráz... čo do činenia, — zarazil sa, lebo sám nevedel, či sa má pri spomienke na svojich nedávnych kumpánov zasmiať ako Medený Gróf, alebo pohoršiť ako korvetný kapitán Winter. – Každú chvíľu sú schopní urobiť nejaký podvod, ale v podstate sú verní a spoľahliví. Pokiaľ s nimi poisťovňa uzavrela zmluvu, aby zabezpečili život a zdravie cestujúcich, nevyklúčujem, že niektorého zmlátia alebo sa počas spoločného pobytu stratia nejaké cennejšie predmety, pretože toto všetko je možné, ba pravdepodobné. Ale taká banda to zasa nie je, že by zradila česť.. Ostatne, ide o mojich priateľov.

– A neveríte, že ich mohla získať iná, cudzia mocnosť? Ak sa spravodajské tykadlá dozvedeli, že na Incognita Archipele objavili stopy mangánovej rudy... V zozname cestujúcich výletnej lode mohli byť nápadné mená niektorých vysokých dôstojníkov, ktorých náhle preradili do zálohy alebo poslali do dôchodku... Niekoľkí vojenský odborníci... No, čo? Nemyslíte si to? Medený Gróf uvažoval a pomaly sřkal čaj.

– Miss Cunesburryová, počuli ste vy už niečo o Špinavom Fredovi?

– Myslíte kapitána Freda? Pokiaľ viem, ide o nejakého starého, ctihodného morského vlka...

– Ctihodného?... Hm... Nuž Fred je všeličoho hoden, ale žeby úcty?... Ale nech je tak. Všetko jedno. Dost' na tom, Irena, je to veľká hlavička. Keď ma poverili vypátraním tejto záležitosti, čiže prísť na stopu André de Rémieuxovi, vyhládal som starého piráta v jeho súkromnom byte, pod kasárňami. Nepatrí medzi rozvravených fičúrov, ale mňa akosi znáša a čosi o tejto veci aj zavrčal. A teraz sa dobre pridržte, Irena, pretože... Kľúč k záhade má Ušiak Jimmy! Náš samozvaný fregatný nadporučík a prvý elegán slúžil na Radzeere, keď krížnik sledoval plavbu André de Rémieuxa, vrátil sa od Cape Blountu nevysvetliteľným spôsobom a nazdáva sa, že to o ňom nik nevie.

– Nuž, ale ak ste to vedeli už vo Friscu?... Prečo ste nám to neprišli povedať? Stačil telefón! Mohli sme Ušiaka na fláku zatknúť...

– Nezmysel! Ušiaka môžete totiž roztrhať na kúsky a ani vtedy vám nepovie nič. Nie je z tých, ktorých možno vypočúvať alebo vynútiť z nich doзнание.

– A čo chcete podniknúť?

– Mám vám to povedať otvorene? Aj ja si totiž myslím, že tam, za Cape Blountom, bola spáchaná nejaká gaunerina, čoho zárukou je, bez ohľadu na všetky ostatné okolnosti, osobnosť nášho prvého dôstojníka. Nemôžem sa zbaviť dojmu, že Kapitán mu toto poslanie vnútil preto, lebo chce vedieť, čo Ušiak podnikne, a cítim v špiku, že nás Kapitán akosi sleduje...

– Ale, pán korvetný kapitán... – udrela doktorka ostro. – Na oceáne nevidieť po celé dni ani stopu po nejakej lodi!

Milton Winter uprel zrak na tvár Pepky Pirátky.

– Najmenej poverčivým človekom na šírych moriach tohto sveta je Ušiak Jimmy. Hneď po ňom nasledujem ja. No predpokladám, že skôr uzrieme Zelenú Papuľu, ako vysedáva na Južnom Križi a vyhráva na fujare, než veľrybársku loď Hountler so Špinavým Fredom na kapitánskom mostíku...

A potľapkal jemne ruku svojej kapitánky, čo táto, uvažujúc nad nastolenými problémami, očividne ani nezbadala, pretože to zniesla bez odporu.

– A teraz mi povedzte, – začal náhle kormidelník a jeho oči sa zaiskrili, – prečo ste mi vlastne strelili zaucho, až mi zacvendžalo v ušiach? Há?!

– Pretože... pretože ma urážalo, – odvetila červená s' a mak, – že za vlast', v mene záujmov tajnej služby... ste boli schopný ešte aj takej obete, že... ste mi vyznali lásku! A to je ukrutná drzosť!

– Hej?... Hm... Ďakujem za láskavé vysvetlenie. – Jeho tvár na sekundu zmizla v čajovej šálke, ale potom sa na ňu zasa len zlostne zahľadel. – Tak potom ja s tým zauchom nemám nič spoločné! Ráčte vziať na vedomie, že tamto inkriminované vyznanie bolo vyjadrením mojich občianskych, neslužobných pocitov! Čiže za inzultáciu žiadam zadosťučinenie!

Nevedno, ako pokračovali v rozhovore na túto tému, no keďže dr. Irena Cunesburyrová bola právničkou, dá sa predpokladať, že mala toľko právnického citu, že nespravodlivé zaobchádzanie napravila mužným zadosťučinením, hodným aj Pepky Pirátky. Muselo to takto akosi dopadnúť, pretože ešte dlho popíjali čaj a o tajnej službe už viac nehovorili...

12. KAPITOLA

Čím rýchlejšie sa loď blížila k Blountovmu mysu, tým citeľnejšou sa stávala podráždenosť mužstva.

– Čo si ty myslíš, – položil jeden z námorníkov otázku prvému dôstojníkovi, – aká mohla byť príčina, že ani jedna zo zmiznutých lodí nevysielala nijaké signály o pomoc?

– Ja si myslím, – odvetil Jimmy rozvážne, pretože vonkoncom neznášal, keď túto otázku v jeho prítomnosti rozoberali, – že vzhľadom na tvoju častú opilosť by si sa mal poobzerať po nejakom suchozemskom zamestnaní, ako to urobil aj Polohubý Jeff, ktorý máva zástavkami pri vchode do ferretownskej karantény. Zišlo by sa ti...

A odpľul si.

– Pretože to, že sa rádio odmlčí, – znepokojoval sa námorník ďalej, ignorujúc úprimne mienenú radu svojho predstaveného, – to sa stáva častejšie. Ale ešte som nezažil ani počas najpruďšej búrky, aby sa odmlčali rozhlasové stanice dvoch veľkých lodí naraz.

– O búrkach teda ty toho vieš, veď pred každou sa ožerieš!...

A opustil svojho podriadeného vážne a dôstojne. Takto treba! Veď len aby minul Blountov mys, hneď sa zmení tón tejto spoločnosti! Len aby ho už minuli... Jimmy vedel zo skúsenosti, že na lodi niet ničoho horšieho, ako nekontrolovateľná šuška. Najmä ak je trošku podložená skutočnosťami. Vyhľadal Pepku Pirátku, ktorá sa naňho dnešného rána akosi nezvykle prívetivo usmievala.

Hm... Zdá sa, že skôr alebo neskôr si aj táto baba uvedomí, kto je tu vlastne najsúcejší chlap. A Medeného Grófa si Jimmy nemilosrdne podá. Nezbedný elegán si môže už teraz predplatiť elegantný pohreb u niektorej funebráckej spoločnosti.

– Počúvajte, – oslovil ju veľkopanským gestom, ktorému privykol ešte na vlastnom kniežacom dvore. – Lepšie bude, ak pridáme pary. Bude nám to treba. Koľko uzlov máme v tejto chvíli?

– Plavíme sa plnou parou od tej chvíle, čo sme vo Friscu odrazili.

– Iba preto vás upozorňujem, lebo najlepšie by bolo, keby sme už mali Cape Blount za chrbtom.

Pepka Pirátka sa naňho opäť usmiala a premerala si ho od hlavy po päty. Ušiak siahol v rozpakoch po monokli s držadlom. Táto ženská vám bola taká krásna, keď jej tak ranný vietor rozvieval vlasy a sukňu hádam trošičku podvihol vyššie, nuž taká bola krásna, že Jimmy temer zabudol na túžbu čím skôr vidieť za chrbtom prekliaty Cape Blount.

– Azda ste si niečo všimli? – opýtala sa a podišla k nemu do bezprostrednej blízkosti, takže fregatný nadporučík na vlastné uši počul, ako mu nahlas búcha srdce.

Ani keby boli tú ženskú vymenili! Zdá sa, že Medený Gróf táral hlúposti, veď je to predsa len obyčajný námorník, ktorý sa nikdy, čo je živý, nepohyboval v lepších, panskejších kruhoch.

– Nuž vrčia, – odvetil vážne.

– Nazdávate sa, že to znamená nejaké nebezpečie? – a položila pravícu na Jimmyho rameno.

Veru nebezpečie, ale pre Ušiaka, ktorý si svoju prezývku zaslúžil v tomto prípade nielen pre úsmev od ucha k uchu, ale aj preto, že sa teraz zamiloval až po uši.

– Eee... – jachtal a začervenal sa až po koreničky vlasov, lenže kapitánka neodtiahla ruku a kto by vládval takto úradne konverzovať? – Nuž tak... Nejaké nebezpečie v tej chvíli práve ani nie je...

– Nazdávate sa, že by mohlo prísť?

A položila aj druhú ruku na jeho rameno. A priblížila sa k nemu, ako to robievajú všetky ženy, ktoré sa v obávaných, ťažkých chvíľach inštinktívne utiekajú k mocnému chlapovi. Mocný chlap však zalapal po dychu, nebol schopný vydať zo seba ani hlások a v hlave mu zabúšila horúca krv. Asi tak o pol minúty konečne prehovoril.

– Nuž viete, toto sú vám také chlapiská... čo som to chcel povedať? Aha! Dal som namastiť kladku, čo tak strašne škripala.

– Ste ozaj veľmi milý a pozorný. Srdečná vám vďaka! Dovoľte, aby som vás pozvala na šálku čaju.

Ušiak Jimmy sňal čiapku a hlboko sa poklonil, pretože už raz to videl aj v Almere, keď člena jeho sprievodu pozvala staršia dáma na čaj.

– A zmienili ste sa tuším aj o nálade mužstva našej lode.

– Nuž iba toľko by som chcel povedať, že by bolo dobré, keby sme už mali Cape Blount za chrbtom. Takéto čosi nikdy nezaškodí. Nuž ale ak sa plavíme ustavične najväčšou rýchlosťou... Ďalej sme sa za ten čas tuším ani nemohli dostať.

A v duchu si pomyslel, že za taký krátky čas sa u ženy tohto typu nedostane od tej šálky čaju ďalej ani pri rýchlosti tisíc námorných uzlov...

– Nemám strach, Jimmy, kým vás vidím! – priznala sa mu vzrušene.

– Ani niet nijakej príčiny! Stačí vám otvoriť ústa a rozmlátim na cucky všetkých štriacokv tohto sveta!

– Dúfajme, že nič podobné nebude potrebné.

– Ale keby ste si takúto rytiersku službu predsa len želali, ráčte si zapamätať, že Ušiak Jimmy je vám vždy k dispozícii!

Kapitánka zostala na veliteľskom mostíku sama, pretože Jimmyho odvolali do strojovne. Ktosi k nej podišiel z kormidelnického stanoviska.

– Zbláznili ste sa? – zašepkal jej Medený Gróf.

– Nezbláznila. Lenže to, čo podľa vás nemožno z tohto chlapa vytiahnuť, ani keby ho mali na kúsiky trhať, to ja z neho vydolujem pri jedinej šálke čaju.

Zdalo sa, že Medený Gróf nie je príliš nadšený jej plánom. Ale ani nie preto, že by bol odmietal nápad ako taký, ale skôr preto, lebo pred dvoma dňami sa s Pepkou Pirátkou zasnúbil...

Dvaja agenti osobitných služieb. Čo to bude za manželstvo?

Večer sa Ušiak Jimmy ukázal na palube v slávnostnej rovnošate, ktorú reprezentoval jediný vyleštený opasok na jeho obvyklom odeve. Prísnyimi očami sledoval prácu palubnej služby, vydával ostré a strohé rozkazy, potom na chvíľočku zabehol aj na mostík ku kormidelníkom.

A usmieval sa víťazoslávne ako málokedy.

– Ako nám to beží?

– Ďakujem pekne, ujde to, – odvetil Medený Gróf chladne. – Od zajtrajška musíš prevziať dennú hliadku ty. Nemôžeme zveriť kormidlo inému a ja si musím vziať nočnú službu.

– Nemôžem povedať, že by ma to zvlášť tešilo, ale nech je tak. Druhého kormidelníka, čo ťa doposiaľ striedal, zadelím do zadnej hliadky. No, dobrú nôcku! – povedal pyšne a dvoma prstami posunul ešte šikmejšie už aj tak dosť frajersky nasadenú čiapku.

– Prečo si sa tak nádherne vyobliekal?

– Idem na čaj, – odvetil Jimmy s pocitom určitej nadradenosti a víťazstva. – Pepka Pirátka si ma pozvala na večer.

A čakal, že Medený Gróf sa teraz aspoň trošičku zachmúri alebo akýmkoľvek iným spôsobom dá na sebe znať zlosť a žiarlivosť. Ale Medený Gróf popustil kormidlo o dva stupne, aby sa vyhlil veľkej, pomalej vlne, ktorá sa k nim blížila zo západu a počas tohto krátkeho manévru si spoza cigarety iba odplul.

– Aj mňa volala. No tuším, že sa jej nepozdávajú rozumní ľudia, pretože som si s ňou neporadil. Nedá sa s ňou múdro hovoriť.

– To je ľahko možné, – prisvedčil Ušiak horlivo, pretože neporozumel narážke. – Radím ti však, aby si nevešal nos, lebo v prístavoch je toľko iných, pekných žien, ba ešte aj krajších ako Pirátka.

– Vďaka ti za útechu. Lenže Pepku Pirátku nejde len tak ľahko zo srdca vyhodit'.

– Vidíš, taký je život. Ženské za tebou behali ako za filmovým hercom a práve táto sa na teba vykašle...

– Áno, aj toto sa stáva, – odvetil Medený Gróf skôr ospanlivo ako smutne. – Teba však ženy ľúbia rovnako na brehu ako na lodi.

Kapitánka servírovala čaj vlastnoručne.

Jimmy sa, prirodzene, výborne pamätal na časy, ktoré strávil ako panovník v kniežacom zámku v Almiere a bezpečne ovládal správa-

nie, ktoré treba produkovať pri čajovom posedení, čo je podvečer spojené s bezprostredným pohovorom medzi vládárom a vládnymi úradníkmi...

A nech baba vidí, že keď našinca aj pokladajú za obyčajného prístavného chlapíka, zato v súkromnom Živote môže byť rodeným pánom.

– Pijete čaj s rumom? – spýtala sa Pepka Pirátka, ktorá hosťa uvítala vo zvodnom a elegantnom župane.

Nezostalo ani stopy po moróznej a ošumelej babizni, ktorú nedávno stretol vo Friscu.

– Ale áno! A prosím si k rumu aj trošku čaju, – odvetil hosť veľmi distingvovane, oblizol si pery, naliol si plnú šálku rumu a pedantne otrčil malíček.

– V prvých dňoch, – pokračovala kapitánka, keď naliola čaj do vyprázdnenej šálky, – som vás ešte poriadne nepoznala; musím sa priznať, že som sa vo vás mýlila a až neskôršie som si uvedomila, s kým tu mám do činenia.

– Aj všeobecne je to takto, ak sa smiem k tejto záležitosti vyjadriť. Dámy obľubujú, keď ich našinec varí, lenže u mňa je takéto nesalonne konanie neprípustné a temer nemožné. Treba si ma jednoducho všimnúť a... prepáčte!

Oblial ju od krku až po kolená a narazili do seba čelami. Zdá sa, že Medený Gróf zanedbal pozorovanie hladiny a nejaká bočná vlna nabrala loď na svoj hrebeň. Ale nie je vylúčené ani to, že kormidloval nervóznejšie ako inokedy. Tu, v kajute, mohli pocítiť iba následky jeho nesústredenosti. – Nič to, mister Ušiak, nerobte si z toho problémy, – snažila sa dr. Cunesburryová, alebo radšej Pepka Pirátka, o revanš hosťovho elegantného správania. – Na lodi sa také čosi završuje... Pokiaľ ide o mňa, želala by som si, aby sme sa stali dôvernými priateľmi. Veľmi zriedka vídať toľkú vznešenosť v osobe nejakého ubytova... chcem povedať – kapitána...

– Toto je ešte následok môjho dvorného života, pretože mali by ste vedieť, miss Pirátka, že pred dvoma rokmi som bol naozaj vládnúcim kniežaťom a zastupoval som skutočného panovníka, úspešnejšie ako on sám... Odpusťte!

Teraz sa už prevrhlo stôl, poháre, šálky aj varič, všetko popadalo s rinčaním na dlážku, lebo do lode narazila z ľavého boku mohutná vlna.

– Medený Gróf tuším zaspal alebo je spitý! – zvrieskla Pepka Pirátka zlostne.

– Akiste je už uťahaný a sem–tam si za kormidlom trošku pospí, – ospravedlňoval kormidelníka prvý dôstojník.

Medzitým sa jej pokúšal pomôcť trošku pri upratovaní, ale bola to daromná námaha, pretože loď sa často zakolísala pod nárazmi západného prúdenia.

– U mňa môže byť základom akéhokoľvek priateľstva iba naprostá otvorenosť, – začala kapitánka rozprestierať sieť. – Viete, medzi dvoma inteligentnými ľuďmi začína vzťah až vtedy, keď si navzájom zveria svoje tajomstvá.

– Je to tak! – prisviedčal jej hosť veľmi horlivo a začervenal sa až po uši.

Pepka Pirátka si teraz sadla tesne k nemu a položila svoju drobnú rúčku do obrovskej dlane prvého dôstojníka, povestnej v mnohých prístavoch kalibrovanými zauchami.

– A veď aj u mňa je to asi také z duševnej stránky, no z hľadiska romantiky, ktorú si človek našetrí v dvorných kruhoch...

Mal ešte chuť na slušný hlt rumu, ale teraz sa už neodvážil. Hrom a peklo aj s tým Medeným Grófom, akoby bol zabudol čo vedel, veď kormidluje ako pestúnka.

– Ja vám napríklad prezradím aj to, – klamala kapitánka nežne a objala Ušiaka okolo krku, – že na mňa vydali zatykač, lebo som sa zúčastnila na vykradnutí banky vo Friscu. Pamätáte sa, že k pokladníkovi podišla najprv žena, čo upútala jeho pozornosť?! A to som bola ja! Prestrelka sa začala až po mojom úvode.

– Stáva sa... – odvetil fregatný nadporučík a odvážne objal driek svojej predstavenej.

Pepka Pirátka sa hanblivo odtiahla.

– Vy ste mi ešte vaše tajomstvo neprezradili. Akiste máte aj vy čosi na duši, čo musíte tajiť a zamlčať.

– Mám... – povedal Jimmy v rozpakoch a tíško. – Ukryl som na Haiti pred colníkmi, čo mi boli na stope, dve debny čistého ópia. Ak toto niekomu prezradíte, pôjdem do basy až sčerniem a okrem toho stratím niekoľko tisíc dolárov...

– Toto je vaše najväčšie tajomstvo? Nič iného sa s vami v ostatnom čase neprihodilo?

Dr. Irena Cunesburryová podcenila svojho súpera.

Ušiak Jimmy sa postavil, odsunul nohou stoličku, upravil si pyžamový kabátik, priložil si k očiam monokel s držadlom a zasalutoval, lebo toto gesto sa mu veľmi páčilo.

– Miss Pirátka, rešpekt bol z mojej strany, veľmi som sa potešoval vašej prítomnosti, a s vaším driečnym dovolením...

Medený Gróf akiste zasa nedával pozor, lebo prvý dôstojník vypadol na chodbu a strhol so sebou aj dvere.

Pepka Pirátka smutne sledovala prázdne veraje.

Z tohto veru nevytiahne nik ani slovo...

13. KAPITOLA

Za Blountovým mysom naozaj začala psina! Ako keby tam lode zaťažila nejaká neskutočná, záhadná kliatba! Ráno sa dostavil k Pepke Pirátke radista Páskovaný Harry a hlásil, že mu vysadila vysielачka. Keby Medený Gróf a kapitánka neboli príslušníkmi zboru, kde je disciplína železným zákonom, boli by sa obaja okamžite obrátili na Ušiaka. Takto si však Pirátka iba zhlboka povzdychla a zavolala zo strojovne Vasiča, svetoznámeho montéra. Prihodilo sa mu už, že raz sedel výlučne iba pre montáž celé tri roky.

Nálada mierne poklesla. Čo je to za svinstvo? Aj obe stratené lode prestali vysielat' akurát za Cape Blountom. Posádka Psieho tatka pozostávala z chlapov, ktorí sa naozaj ničoho nebáli, okrem nedostatku liehovín. Ani jeden z nich by sa nerozčúľil, keby zočil víriť čierny zdrap cyklónu, ktorý na horizonte visí až po hladinu a zametá rozbúrené more. Dá sa povedať, že sa vonkoncom nebáli ničoho, čo sa dalo uzrieť a vidieť, pretože s takýmito vecami rákali po každý raz, keď sa pred nejakou plavbou nalodili.

Lenže to, čo nevideli, a predsa pocítili alebo aspoň vytušili, spôsobilo v ich mysliach zvierajúce pocity. A veď je to pochopiteľné. Večne medzi ozrutnými plochami neba a mora, na drobnej, vrkotajúcej, strašidelne maličkovej, umele vyhotovenej hrsti kovu sa človek priučí spúšťať na pol žrde vlajku svojho intelektu pred neznámymi metafyzickými možnosťami a nástrahami.

Jimmy upozorňoval podriadených energickým, veliteľským tónom, ktorý odpozoroval od svojich dávnych kapitánov, aby zachovali rozvahu.

Kostlivec Muki si poškrabkal temeno, zhlboka si odpľul a zareagoval:

– A teba sa nik na nič nepýtal, takže neviem, prečo melieš zobákom!

Na palube sa ukázal Červený Vasič, s takými krivými nohami, že pri chôdzi vyzerá, akoby sa gúľal. Na celej drobnej postavičke bola imponantná iba jeho nepekná brada a odvážne klenutý nos, čo mu visel ponad pery. Ináč sa podobal skôr jockeyovi ako námorníkovi diaľkovej plavby. Lenže človek, ktorého tento nezvykle nízky chlapík príležitostne udrel po ústach, musel ho – po zauchu – pokladať za obra.

Ako ozvena na Kostlivcove slová ozval sa aj Uzol Bill, ale najprv si schoval do zadného vrečka fľašu.

– Predovšetkým si zavri papuľu, lebo ty tu máš práve najmenej čo hovoriť!

– Tak je! – zavrčal Viselec Hugo. — Ty si sa tadiaľto plavil s Kapitánom a s Medeným Grófom, keď ste vyviedli ten cirkus s tou zamorenou loďou!

Ušjak Jimmy sa zhlboka nadýchal a tváril sa útočne.

– Čo tu vrčíte, banda? Azda ste poverčiví? Napokon, ak má niektorý z vás nejaké nevybavené účty so mnou, odporúčam mu, aby podišiel bližšie!

Vasič medzitým vyzliekol bundu a chystal sa vyliezt' na rádiovežu, aby zistil príčinu poruchy. Uzol Bill ho zdrapil za rukáv a priťahol ho bližšie k skupine, ktorá sa čertila okolo Ušiaka.

– Dúfam, že nebudeš pred nami tajiť, že aj ty si bol zapletený do tej veci, keď starý Špinavý Fred, tento Ušjak a banda z Radzeera brázdili hore–dolu po mori Zelenej Papule so zamorenou loďou, ktorú ste mali spáliť?

– Predsa len by si ma mal pustiť, lebo ináč ťa kopnem a zdochneš smädom v lufte, – odvetil Vasič. – Aj tak to nebola skutočne zamorená loď, iba starý Fred kohosi podviedol a okolo bokov Radzeera sme spravili lešenie, ktoré sme potiahli starým, doráňaným, falošným výbokom. Nuž, pekne prosím, toto je celý figeľ, – dokončil tíško, a

keďže Uzol Bill ho ešte stále držal, strelil mu jednu po zuboch, ale takú, že Bill zhodil ešte aj Ušiaka.

Vasič nepatril medzi vychýrených bitkárov prístavného podsvetia, ale záležalo mu na tom, aby ľudia rešpektovali jeho dobromyseľné upozornenia. Medený Gróf a Ušiak Jimmy museli vynaložiť všetky sily, aby Billa udržali na uzde, lebo chcel urážku na mieste odplatiť.

– Lenže aj my by sme chceli vedieť, o čo sa tu hrá a čo ste v týchto končinách vyvádzali, pretože tu nejde o fazuľky, – zavrčal Páskovaný Harry. Nedá sa povedať, že by sa nálada po zauchu zlepšila.

Lod' brázdila teraz už vody Zelenej Papule, čo v jazyku menej informovaných svetobežníkov znamená tú časť Južného Tichomoria, ktorá je v dôsledku ustavičných zmien atolových a koralových plynčín pod hladinou vonkoncom nezmapovateľná.

– Kto vám kedy tvrdil, že sa tu Radzeer vôbec plavil pod Fredovým velením a že aj ja som bol na jeho palube? – zavrčal Medený Gróf.

Musel utvoriť dostatočne silný protitábor, ale chcel sa dopátrať aj príčiny tejto temer panickej nálady na palube Psieho tatka.

Švédsky Vól, tento ozrutný, zavalitý, v podstate tichý chlap dostal sa v tom napätom a zlovestnom ovzduší pod vplyv podráždených udalostí. Nerozčuľoval sa, no kormidelníkovi odvetil za všetkých:

– Wagner nám včera všetko rozpovedal, takže nijaké vykrúcačky nie sú namieste! A povinnosťou vás troch bolo upozorniť nás, do čoho lezieme!

– Bravo, bulko! – zreval pán Wagner, ktorý z akýchsi nepochopiteľných príčin bol aj so zvyškami dverí v hliadkovom koši. – Chlapci majú recht! Mali ste nás vopred upozorniť, že ja im to rozpoviem... Tak je! Na tej lodi ženského pohlavia bolo vypísané: „Čo je s tebou, Wagner?“

– Aspoň ste to teraz počuli na vlastné uši, – skríkol Medený Gróf. – Tento starý blázon zabudol už aj meno lode, ktorú nazvali po ňom. Na Radzeera sme ako meno lode namaľovali veľkými písmenami: „Čo je nového, pán Wagner?“ A z tohto starého capa vreští už celé roky iba pálenka: sám nevie, čo vraví...

– Tu nie je reč o mne! Dôležité je, že chlapci porozumeli! – kričal pán Wagner z hliadkového koša a už aj spustli áriu z opery, ktorú poznal zrejme iba on sám.

Obe skupiny stáli zoči–voči namosúrené, temer nepriateľsky, ale vtom vykročila zo svojho úkrytu kapitánka.

– Počula som všetko, čo sa tu povedalo, – zazvonil jej hlas. — A povoľujem vám, aby ste od tejto chvíle všade rozchýrili, že Pepka Pirátka nie je zbabelá myš a zostala na svojej lodi aj za Cape Blountom! Chlapom však dovolila, aby sa rozhodli... Ak sa vám páči, obrátíme loď a v najbližšom prístave sa môžete vylodiť.

Treba jej uznať, že trafila naplno.

Že by sa o Švédskom Volovi, o Viselcovi alebo o Uzlovi Billovi i o ostatných povrávalo, že sa stráchali zostať na lodi, ktorej aj po ich odchode velila ženská?...

Vrčanie ustalo. Medený Gróf potajomky stisol kapitánke ramię. Chlapí ešte šomrali, no odchádzali za svojou prácou a Červený Vasič vyliezol nad kapitánsky mostík, ale po krátkom skúšaní a prepínaní zliezol zasa dolu.

– Nejaký väčší vták, hádam taká urastenejšia čajka sa zaplietla do sústavy antén, potrhala krídlami drôty a celú miškulanciu, takže s vysielaním je amen.

– Čo to mohol byť za obrovitý vták, keď si poradil s kovovými drôtmí?! – odvrkol Švédsky Vól.

– Súdiac podľa pera, musel to byť náramne zriedkavý vták, – – prisvedčil Vasič a zobral si blúzu, aby sa vrátil do strojovne.

Nemusel dlho čakať v temnej chodbičke podpalubia. Už z diaľky videl, ako sa blíži prvý dôstojník. Vasič sa poškrabkal za uchom a zdrapil Ušiaka za zlatý gombík.

– Počúvaj, Jimmy... Ešte nikdy som nežral takého vtáka, akým sa mi zdá byť ten, čo rozmlátil antény. Ale aby si videl, že netáram, doniesol som aj pero z neho...

– Hm... A akéže mal pero?

– Plniace... Namojdušu, no! Kukni sa, Jimmy, pretože takéto čudo si nevidel ešte ani v múzeu. Plniace vtáacie pero. S atramentom! – a odovzdal Ušiakovi jeho vlastné pero.

Kým Jimmy uvažoval, či má Vasiča najprv dopichať a potom podplatiť, alebo opačne, strojník trpezlivo čakal, iba po chvíli sa zamračil a povedal:

– Na tom celom svinstve mám polovičnú účasť...

– Na akom svinstve ty chceš mať účasť?

– Hľa, bratku! To ja ešte neviem. Ale polovička mi z toho kvapne, o tom ťa ubezpečujem. Pretože, ak na tomto svete žije námorník, čo je natoľko márnivý, aby vláčil pero v hornom vrecku, hoci ho ani používať nevie, a ak ten námorník je natoľko hlúpy, že nechá visieť na drôte pero, čo mu vypadlo z vrecka, kým pretrhával antény, tak sa musí o polovičku deliť!...

Jimmy privrel oči, pretože videl za vidna hviezdičky. Čo si počne jeho ubolená hlava? Osud mu zasa vnútil nového spoločníka. Za jeho vlastnú márnivosť. Umlčal rádiostanicu. Neopovážil sa vniknúť do rádiouzla, kde Páskovaný Harry aj spával, nuž aspoň zničil sústavu vysielacích antén, ktoré sa teraz nebudú dať ničím nahradiť, pretože nedal vo Friscu naložiť nijaké náhradné súčiastky. Umlčal svoju loď, aby napätie bolo ešte vzrušujúcejšie, keďže už v tretom, temer navlas rovnakom prípade, zmĺkne rádiouzol lode hneď za Blountovým mysom, čo poslúži na nejaký čas ako téma pre poverovateľov, a hádam aj zvýši ich ochotu platiť...

Mohol sa mimochodom zožierať aj pri pohľade na pohodu, ktorá sa utvorila medzi Medeným Grófom a Pepkou Pirátkou, pretože títo dvaja si očividne rozumejú a pokiaľ je to možné, ustavične si čosi šepkajú v niektorom opustenom alebo tmavom kúte.

Psi aby trhali tento kšeft!

*

*

*

A svitol nádherný, usmievavý, slnečný deň, ktorý znamenal najväčšie prekvapenie v živote všetkých účastníkov tejto výpravy, včítane Ušiaka Od božieho rána sledovali horizont tri ďalekohľady a ľudia, čo nimi skúmali belasú širavu pred sebou, dvíhali ich k očiam s rozličnými pocitmi.

Pepka Pirátka zvedavo.

Medený Gróf v mlkvom čakávaní.

A Ušiak Jimmy s kvapkou podozrenia.

Kapitánka neraz prebehla ďalekohľadom po horizonte a povedala si, že kapitán Fred rozhodne nemôže byť nablízku, veď nevidieť ani len stopy po nejakom dyme.

Medený Gróf by bol stavil na vlastný krk, že starý Špinavec je určite v ich stopách, alebo ich dokonca predbehol, a to tesne za hranicou viditeľnosti, aby ho nezbadali.

Ušiak Jimmy si zasa ustavične nôtil svoj refrén, ktorý sa mohol týkať iba kapitána Freda: „Zasa to kdesi miesi, alebo nie?...“

Ale márne sa namáhali, nič nevideli. Márne uvažovali, voda a obloha neprezradili nič, veď aj moria a nebesia boli už dávno spriahnuté so starým, Špinavým kapitánom.

Medený Gróf sa teraz už nemohol od kormidla pohnúť ani za vidna. Predovšetkým olovnica signalizovala ustavične nové a ďalšie plytčiny, no okolo obeda zočili už aj predčasných zvestovateľov polárneho leta – južné prúdenie zahnilo smerom k Bountovmu mysu sem–tam aj nejaké ľadové kryhy.

Konečne sa vo veľkej vzdialenosti, na spodnom okraji juhovýchodnej oblohy, ukázal tmavý pás. Bol to Incognita Archipel, kde očakávalo posádku Psieho tatka a ich prostredníctvom celý svet rozlúštenie celej záhady.

Nedá sa povedať, že divoké oči tohto vybraného mužstva žmurkali smerom k čoraz bližšiemu pruhu na horizonte ľahostajne, no ich srdcia, ostrieľané v mnohých nebezpečných situáciách, očakávali nastávajúce udalosti pokojnejšie, než znášali doterajšiu dlhú a jednotvárnu plavbu.

Poobede o 16,30 hodine hlásila hliadka z predného koša:

– Prisámvačku, veď je to nejaký komín!... Hej, chalani, smiešny komín! Vyrástol uprostred zelene z nejakého lodného semena... To je psina!...

O chvíľu videli už aj ďalekohľadmi, že na ostrove alebo na výbežku ostrova, porasteného zeleným machom až po husto zalesnené pobrežie, črtá sa tmavá silueta lodného komína.

– Nazdávam sa, – prehovoril Medený Gróf, – že ktorási loď tam narazila na plytčinu a obrástla chaluhami... Ale Radzeer to nemôže byť, pretože obrnený krížnik má nižšie a maskované komíny...

Poobede o 17,00 hodine zaznelo z hliadkového koša čudné nôtienie:

– Decká, počúvajte!... Nech skapem, ak okolo tohto komína nevidím nejaké hemženie!

O 17,10 hodine spadli z hliadkového koša rozmlátené dvere.

O 17,11 zleteli za nimi nejaké zvädnuté kvetiny.

Ale vtedy už videli cez ďalekohľady aj príčiny hemženia. Výbežok ostrova zamorili plazy, hady a odporne bahenné potvory...

– Nová atolová plytčina, – zistil Medený Gróf a pozorne skúmal okolie. – Morské dno sa vynorilo na povrch!

– Ako sa mohla tá loď dostať práve do prostriedku tej plytčiny? – pýtal sa Červený Vasič.

Nik mu to nevedel vysvetliť. Odtiaľto, z prednej paluby a z kapitánskeho mostíka mohli zatiaľ iba odhadovať a usudzovať; no a osoba, ktorá informácie mohla podať, našla si náhle nevyhnutnú kontrolnú úlohu a odpochoďovala na svojich dlhých nohách v ligotavých kožených gamašách.

Súmrak ich zastihol na šesť námorných míľ od pobrežia. Psí tatko opatrne lavíroval do blízkosti výbežku, priblížil sa k ostrovu, pokiaľ to vôbec bolo možné bez rizika stroskotania, a spustil kotvu. Ušiak Jimmy, Medený Gróf a Kostlivec Muki, ktorý sa pýšil na palube hodnosťou hlavného člnovoda, vyrazili na prieskum. Palubná smena spustila na hladinu čln a pomocník člnovoda opatrne doň vložil nepremokavé vrece, do ktorého uložil prvý dôstojník niekoľko sekier, silný reflektor a čutory s pitnou vodou.

– Povedal by som, že by sme mali najprv zistiť, kde v pekle je Radzeer, – ozval sa Medený Gróf, keď už boli na polceste k brehu,

Ušiak aj Kostlivec schválili jeho myšlienku bez rozmýšľania. Už medzi nimi nebolo rozporov; v člne sedeli traja vážni a odhodlaní muži, ktorí si navzájom rozumeli.

Teraz už aj z diaľky videli výboky André de Rémieuxa, porastené zázračne zelenými vodnými porastmi, ako sa vnorili do bahna, a dobre si ho obzreli, kým niekoľkými mocnými tempami obišli výbežok a začali veslovať pozdĺž plytčiny. Na konci plytčiny sa vynorila exoticky husto zarastená hmota, pokrytá pod porastom plochými lávovými kameninami. Incognita Archipel! Atolová plytčina, ktorá znenazdajky vyvrela nad hladinu, bola pokračovaním ostrova a vynorila sa v tragicky nepríhodnej chvíli.

Stmievalo sa. Vybaliли príručný reflektor a skúmavo obhliadli okolie i hladinu mora.

Kde v pekle môže byť krížnik?

Osvetlili každú stopu priestoru na svojej strane výbežku. O chvíľku sa im zazdalo, že lúče ich svetelného zdroja sa od čohosi odrazili...

Konečne!

Spomedzi vysokých stromov videli vyčnievať štíhle hlavne prednej delovej veže... Ale krížnik samotný bol skrz–naskrz, až po vrcholky delových veží poprerastaný dravým porastom z močiara. Stroskotal bližšie k samotnému ostrovu ako André de Rémieux, ale preto aj zostal v nižšej polohe, takže jeho vysoká nástavba nebola tak ľahko viditeľná. Táto časť plytčiny, kde uviazol krížnik, zdala sa menej bahnitá.

– Títo narazili na plytčinu šťastlivo, – konštatoval Medený Gróf a obrátil sa.

– Aha... – zahundral Jimmy a sklonil sa na dno člna, aby čosi pohľadal v nepremokavom vreci, pretože napriek tme nemal chuť hľadiť do kormidelníkových očí.

– Banda slepáňov! – zavrčal Kostlivec Muki, skúsený a povestný hlavný člnovod. – Nechápem, ako mohli naraziť na plytčinu práve tu, v tesnej blízkosti ostrova! Boli azda všetci na mol?

– Kto je tu teraz zvedavý na tvoje odborné prednášky? – zručol fregatný nadporučik nezvykle podráždene. – Zasa ksicht, ktorý chce všetko lepšie vedieť ako ostatní!

Mocnými zábermi troch párov vesiel prirazili k pancierovému výboku krížnika. Obuli si gumené čizmy a predierali sa prízemným porastom k prednej časti trupu.

Takto zblízka uvideli, že na kamenitej, pohyblivej pôde vodná zeleň nerástla tak dravo ako na tej časti výbežku, ktorá bola bližšie k moru, aj plazov tam bolo menej, takže paluba Radzeera nebude ani zďaleka natoľko porastená ako by si to boli mysleli, kým videli iba pancierové výbokky z mora.

– Ibaže nechápem, — hundral Kostlivec Muki, – prečo sa nevládali z tohto plochého kúska zeme odraziť...

– Nechápeš? Čo nechápeš? – zlostil sa Jimmy. – Hádam si absolvoval vysokú školu námornú, alebo si zdedil rozum po babke, aby si všetko vedel lepšie ako iní?

– Čo vrieskaš? – bránil sa hlavný člnovod.

– Dám ti po zuboch a bude svätý pokoj!... Pozri sa, Gróf! Keby tu bola posádka čerpadlami podmyla pôdu pod trupom, mohli dočkať príliv, spustiť motory a boli by zasa na vode...

– No ale pozrimeže ho! Kostlivec Muki v úlohe námorného akademika! A mudrca!... Hádam by sme tu mali teraz vykonať veľké

vyšetrovanie, há?! – okríkol ho Jimmy, no teraz v jeho hlase už zaznievala výstraha. – Na palube Radzeera vie aj obyčajný plavčík viacej ako ty! Pozri sa!... Tu by si chcel podomlieť pôdu? Nebodaj vykopať? Tu sa nedá, pretože... pretože pôda je mäkká, odstrániť sa to dá iba počas odlivu a kým príliv nastane, pôda sa samosypaním doplní a... A vôbec! Ako si dovoľuješ večne otvárať tú svoju neumytú chlebařeň?!

Hustá hmla sa zniesla na ostrov i na more.

– Nehádajme sa, mládenci, a poďme! – zavrčal Medený Gróf a vykročil k odvisnutému lanu.

Vydriapali sa na krížnik.

Nikde ani nohy.

– Kde je tá banda? – hundral teraz už Ušiak a znepokojene premeriaval palubu ostrými lúčmi reflektora.

Na ocelových plochách paluby boli skrutky, polámané kusy dreva, laná, črepiny skla, rozmlátené debny... Azda sa odsťahovali na pevninu?

Jimmy privrel oči a zdalo sa mu, že namiesto srdca má kus kameňa. Toto nebolo vopred dohodnuté. Kde sú veselí kamoši z Radzeera?

Zo všetkých kútov, z delových veží, z bojových plošín i z veliteľskej veže sa hrnuli pavúky, plazy a rozličné potvory. Predrali sa do palubnej nástavby a v kapitánovej kabíne rozlúštili tragédiu krížnika.

Na palube Radzeera zúril boj!

Zdesene ustúpili z prahu otvorených dverí.

V kabíne bolo všetko rozmlátené, rozstrieľané, prevrhnuté, a na stole mapovej kajuty, na rozprestretej mape Južného Tichomoria fl'ak...

Krv!

Pred niekoľkými dňami alebo týždňami zúril v týchto miestach boj na život a na smrť.

Medený Gróf sa takmer stratil v hromade trosiek a smetí. Plazil sa štvornožky, kázal si posvietiť do každého kúta a porozhadzoval na dlážke aj v skriniach všetko. Keď konečne vstal, obzeral si kúsok hodvábu, znečisteného tmavými škvrnami, očividne zaschnutou krvou.

– Prepadli ich azda domorodci?... – zašepkal Ušiak Jimmy a odistil vo vrecku pištoľ.

– Ostrov je neobývaný. A neobývateľný, – odvrkol kormidelník a podržal hodváb bližšie pri reflektore. – Na týchto ostrovoch niet pitnej vody, neuživí sa tu ani potkan.

– Hrom aby pobil tých prekliatych turistov! Na kieho otca sa sem hrabali? – povedal fregatný nadporučík priškrteným hlasom a v rozpakoch zvieral vlastný krk.

Nech už je akokoľvek; je pravda, že je tu tma ako v rohu a že vôkol nich sa vznáša v ovzduší ťažký bahenný zápach, lenže Ušiak Jimmy vylepoval zauchá veselo už aj v horších poveternostných podmienkach a aj v odpornejšom podnebí. Lenže toto je iné... To, že chlapcov takto odpravili, o čom teda nemôže byť pochýb – to mu akosi zaťažilo svedomie. Rozhodnutie vyniesli spoločne, nie jemu zišlo na um vrátiť sa do civilizovaného sveta, ale Horlivý Podbradok predniesol túto geniálnu myšlienku...

– Tak tu muselo byť azda nejaké strašidlo, ak vravíš, že na týchto ostrovoch niet vody a že sú neobývateľné, – šomral Kostlivec Muki, hoci dobre vedel, že Medený Gróf vraví pravdu.

– Žiaľ, to, čo sa stalo, je oveľa horšie... Viete, mládenci, čo je toto?

Ušiak Jimmy si pozorne obzrel kúsok farebného, čudne vzorkovaného hodvábu a prisvedčil:

– Na kniežacom dvore obliekajú menšie lampy do takýchto oných, aby sa panovníkovi nič nestalo, keď som čítal.

– Ktorýsi z chlapov strhol toto z niektorého útočníka, – odvrkol kormidelník. – Hodvábna košeľa. Čínske vzorky. Z čoho vyplýva, že Šarkan Huang alebo Wu–Peng vysnorili plány pánov Robinsonov.

No, povedal si Jimmy, ak tu bol Šarkan Huang alebo ctihodný Wu–Peng, tak potom chlapci nakúpili bohato. Pretože toto sú najbeštiálnejší moderní, ba aerodynamickí piráti ostrovného sveta Južného Tichomoria. Už po niekoľko desaťročí vykonávajú statočne remeslo pašerákov zbrani z poverenia mnohých záujemcov, a keďže v priestoroch Pacifiku takrečeno nikdy nik nevie s určitosťou, či gangster pracuje v jeho službách, alebo v nepriateľskom žolde, zriedka sa dostali do blízkosti trestajúcej Spravodlivosti.

– Čo teraz? – začal hlavný člnovod. – Boh aby to pobil, že ani tento rádiouzol nie je v poriadku!

Ušiak Jimmy preglgol nasucho a vyslal smerom ku Kostlivcovi vražedný pohľad. Ale neotvoril ústa ani za božemôj, pretože mlčanie je matkou múdrosti.

– Teraz si ideme, prirodzene, pozrieť aj André de Rémieux, – povedal Medený Gróf.

Nasadli opäť do člna. Poriadne sa opreli do troch párov vesiel a hnali sa v ozrutných kúdoloch ťažkej, sparnej hmly a rybacieho zápachu k vonkajšej časti výbežku, bez ohľadu na pot, ktorý sa z nich lial, a na pľuzgiere, čo im navreli. Nevideli ani na tri metre pred čln a nepomohol ani reflektor. Jeho svetelné lúče sa odrážali na kúdoloch hmly ako v zrkadle. Napokon pristali poslepiačky kdesi uprostred výbežku, pretože sa báli nárazu, čo by im poškodil jediné plavidlo, ktorým sa môžu dostať naspäť na Psieho tatka.

Nepočítali s nijakou inou možnosťou. Ak padla posádka Radzeera, nemohol iný osud postihnúť ani cestujúcich luxusnej lode. A tento čln je ich jedinou možnosťou návratu.

Všelijaké pocity ich ťažili, keď ho vyťahovali von na bahnitý breh výbežku.

14. KAPITOLA

Vlhké počasie sa už pomaly lúčilo s týmito končinami. Ešte aj teraz, v skorých nočných hodinách, cítili vražedné sucho, čo spaľovalo ostrov počas ostatných dvoch dní. Žiaľ, nielen ostrov, ale aj výbežok, ktorý bol ešte prednedávnom pod hladinou. Atolová plytčina, ktorá sa pod lúčmi blahodarného slnka rozhojnila do dravej plodnosti, bohato chrlila zo svojich dier a škár menšie i väčšie netvory – obožiteľníky. Traja chlapi z Psieho tatka sa prebíjali cez prekážky a mokré bahníská iba s krajným vypätím svojich nemalých síl, a napokon ani dobre nevedeli, či sa priblížili k obeti tejto čudnej lodnej katastrofy, alebo či poriadne zabľúdili.

Hmla sa medzitým, našťastie, aspoň trošku rozplynula, pretože z mora sem zavieval mierny vánok a spoľahlivý reflektor im napokon predsa len pomohol nájsť správny smer. Prebíjali sa týmto oživeným peklom v gumených čižmách, plných vody a kamienkov, sekerami, nožmi a silou mocných svalov. Kmásali a podrážali ich plazy, pavú-

ky, polypy, a nadovšetko najnebezpečnejšie popínavé rastliny z močariny, ktoré ich často donútili brodiť sa po pás v bahne.

Keď sa konečne dostali dobití a uťahaní do blízkosti polozapadnutého André de Rémieuxa, dovolili si chvíľku oddychu, ale aj to iba stojačky. Nebolo tu miesta na sedenie, tobôž na ležanie... Tváre im krváčali pod náporom celých húfov divokých moskytov...

Vnútorne priestory parníka, chránené pred slnkom, doslova vábili obyvateľov tejto podvodnej praríše. Šliapali a trmáčali sa po celých kmeňoch obojživelníkov, čo sa tu mrvili v hustých chumáčoch a vencoch, ani reflektora sa tieto prekvapené potvory nezľakli, a kým sa dostali na palubu, bolí polepení od hlavy až po päty slizkými soplami hávede.

Nemali tu veľa čo prehliadať. Parník obsadil odporný, parazitný živel močariny a cítil sa tu očividne ako doma.

Nebolo tu ani živej ani mŕtvej duše.

– Ako tu chceli tí smradi blbnúť celý rok bez pitnej vody? – šomral Kostlívec Muki.

– Mali destilátor, – odvetil Medený Gróf.

– To je taká choroba, pri ktorej neslobodno piť vodu? – pýtal sa hlavný člnovod s netajeným záujmom.

– Destilátor, – znervóznel kormidelník, – je prístroj, ktorým sa z pôvodne slanej morskej vody odparovaním získava pitná voda.

– Poznám to, – poznamenal Jimmy. – Pred dvoma rokmi som ukradol loď, na ktorej bolo takéto zariadenie, čo odparovalo a potom ochladzovalo slánú vodu.

– Hoci niet nádeje, musíme mať istotu a presvedčiť sa o osude tých nešťastníkov, – povedal Medený Gróf. – Pozrieme si ostrov.

Prebíjali sa ešte zo tri míle príšerným porastom a živočíšnym svetom močiarov pozdĺž výbežku, kým sa cez groteskné peklo plytčiny dostali na ostrovnú pevninu. Hoci skúsili v živote veľa, všetci traja si navzájom prisahali, že tento výlet im z pamäti nikdy nevyznie.

Hmla sa však medzičasom celkom rozplynula a kým traja chlapi dosiahli okraj atolového ostrova, zmizli aj ostatné franforce mliečnej tmy. Teraz už videli pred sebou aj rozdiel v poraste, ktorý viditeľne naznačoval, kde sa končila pevnina a kde sa stretávala s morom predtým, ako sa plytčina vynorila. Hustý lesný masív odhadli odtiaľto z pobrežia ako nepreniknuteľnú džungľu. Ale sotva sa pustili do rúba-

nia – niekoľko úderov sekerami a zakosení džungľovými tesákmi a húština naraz ustúpila. Čiže, iba zdanlivo nepreniknuteľný lesný masív obkolesuje ostrov. Je hustý, avšak nie široký. Bezprostredne za lesným porastom je už slabšia vegetácia, čiže pôda svojou skladbou nie je vhodná, aby sa na nej ujali mocnejšie rastliny. V bezprostrednej blízkosti mora vyrástla iba ukážka lesa, ale aj tá iba na pôde, ktorá sa tu utvorila po stáročia z mokrých koreňov, čo sa obnovujú; humus poskytujú spráchnivené algy, zakrsnuté mangrovy a zdochnuté ryby.

Voda a zdochlina, rozklad a horúčava – praveký humus života sa ešte niekedy nájde v trópoch, práve v tom hutnom, horúčkovito plodnom stave, z ktorého vzniklo všetko to, čo dnes žije. Na pokračoch atolových plytčín môžu tu zvedavci ešte uzrieť na vlastné oči plodivú tragédiu alebo smrtiacu komédiu prírody.

Náhle prikvitnutú i odviatu hmlu vystriedala čarokrásna tropická noc. Svit vynárajúceho mesiaca sa plazil pomaly po ligotavých, vulkanických kameninách ostrova, po malebných húštinách zarastených kríkov mimózy, po hybiskoch a popínavých rastlinách.

Jimmyho zrak sa zabodol do kmeňov niekoľkých osamelých, štíhlych paliem čel'ade palmyra.

– A ja veru nepôjdem ďalej, kým nevyleziem na palmu, – oznámil druhom veliteľské rozhodnutie.

Nik neveril, že by ešte mohol byť ktosi spomedzi nešťastníkov nažive. Konali iba na popud svojho svedomia. Ušiak zhodil gumenné čižmy, ľavým ramenom objal kmeň, pravicom zovrel sekeru a začal. Vyššie a vyššie... Po každom pohybe opäť začal do vlhkej a hladkej kôry palmy. Ani najbystrejší Malajec by si nepočíňal šikovnejšie. O minútu sa už stratil v krkolomnej výške medzi zelenými, mečovitými listami.

Hmla sa rozplynula bez stopy, ako to už v týchto končinách (z jednej hodiny na druhú náhle a neočakávane) býva. Mesačný svit osvetľoval priestor pod ním ani na javisku. Pomaly, dôkladne premeriaval zrakom okolie...

A zrazu udusil v sebe výkrik!

Záhada je vyriešená. V severnom výčnelku ostrova zočil plamienky ohňov a niekoľko stanov. Malé postavičky s veľkými kloúkmi čosi varili v obrovskom kotli. Táborili oproti skalisku, chránení vysokou barikádou z kamenia. Na skalisku, v polovičnej, výške

pod vrcholcom bolo tmavé ústie, čiže pravdepodobne jaskyňa. A pred tmavou dierou v skalisku dve dlhé rúry, čo sa ligocú v žiari tancujúcich ohníkov. Aj z tejto diaľky vidí, že to môžu byť iba guľomety!

Tí ľudia môžu byť stroskotanci z oboch lodí, čo sa vyzbrojili guľometmi z Radzeera.

A tábor pod nimi postavili darebáci z ktorejosi pirátskej bandy. A držia sa navzájom v šachu. Kto by vedel povedať, ako dlho? Spustil sa z vysokého kmeňa, rýchle ako opica a stručne referoval spoločníkom,

– Vrátime sa na loď, – zavrčal Medený Gróf. – Zoberieme chlapov, ozbrojíme sa...

– Tak je! Ak tú bandu zdrapneme zboku a chalani tam hore budú mať toľko chochmesu, aby ich začali ostreľovať súčasne s nami, tak si hádam len poradíme s tými darebákmi. Koľko ich môže byť?

– Nedá sa to spočítať, – odvrkol Ušiak, – ale je ich tam dost. Ako mravcov.

Smerom naspäť sa im už išlo ľahšie, pretože sa rozhodli nechať čln na pokraji a vziať si plavidlo z paluby krížnika. Tam je člnov naozaj dostatok, treba z nich iba vyhnať podnájomníkov.

Práca im pod rukami horela. Kým mesiac zapadol a zažiaril naposledy bielou, kriedovou žiarou, hnali sa už smerom k šíremu moru... Nad oceánom zaľahla tmavá, no čistá noc.

Hodinu po Ušiakovom objave odrazili od pancierového výboku bojovej lode, starostlivo uložili kožený vak pod sedadlá a tri páry rúk sa zapreli do vesiel.

– Reflektor! – zavelil Jimmy.

Mohutné lúče zamietli pokojnú hladinu mora v širokom polkruhu, aby objavili tmavý trup Psieho tatka. Najprv iba letmo, potom už pomalšie, pátravo, zvedavo...

Potom sa lúč roztancoval, strieľal svoju žiaru na všetky strany a ešte ho aj zdvihli, aby si lepšie posvietili do diaľky...! No! Čo sa stalo? Traja ostrieľaní chlapi v člne pocítili v chrbticiach nepríjemné mrazenie.

Na širokej, nedozernej hladine Južného Tichomoria, pokiaľ svetelný lúč dosiahol, nevideli ani triesku...

Psí tatko sa vyparil!

15. KAPITOLA

V člne nastalo mĺkve ticho, ale iba na niekoľko sekúnd. Zhasli reflektor, pretože v tej nenormálnej situácii im už nepomôže, no mohol by prezradiť ich polohu.

- Čo sa mohlo stať?
- Prepadli aj Psieho tatka?
- Opustili nás?
- Pustili sa okolo ostrova?
- Zdržali sme sa dlho a hľadajú nás?

Napospol cítili, akoby naraz namiesto mozgu hosťoval v ich lebkách len kus kameňa. Ani logika sa tu nemohla o nič oprieť.

Čo sa tu vlastne stalo? Márne sa dohadovali, takto sa záhada objasniť nedá. Rozum sa ide zastaviť. A nejaké dohadovanie nemá ceny. To, čo sa stalo, je jednoducho nezmysel. Aby loď vyslala čln s tromi poprednými námorníkmi palubnej služby a potom ich opustila?! Ale chlapi na Psom tatkovi predsa nie sú z takého cesta, aby len tak ľahko opúšťali priateľov v núdzi.

– Jeden z nás by mal vyraziť k severnému výčnelku ostrova, – povedal Medený Gróf. – A dvaja zasa z tohto brehu na západný. Nie je vylúčené, že sa znepokojili, pretože sme sa dlho babrali, a plávajú teraz okolo ostrova.

Náhľivo zaveslovali k brehu.

Pristali už o niečo vyššie, na samotnom ostrove, nie na zradnej plytčine. Prvé kroky pod ochranou húštiny urobili ešte veľmi opatrne, pretože teraz už mohli predpokladať, že aj pirátska banda na ostrove zvetrila, že sa im do blízkosti dostal cudzí živel.

Celé dobrodružstvo začalo byť vážne od tej chvíle, čo zočili prvé stopy boja na lodiach, no teraz, keď sa Psí tatko stratil, nadobudlo hrozivé črty.

Kostlivec Muki pozorne prehliadol reflektor a pripevnil si na chrbát tašku so suchými batériami.

– Obídeme troška ostrov, — povedal zadumane. – Ak ho Psí tatko oboplával, a preto sme ho nezočili, tak mu nejako zasignalizujem. A vy sa pusťte rovno na západ a na druhom brehu ma dočkajte.

Usúdili, že bude správne, ak aspoň jedna dvojica zostane spolu, pretože ten, čo sa prediera nocou sám, môže zahynúť skôr ako dvaja.

Kostlivec Muki sa skrčil a jeho postava o chvíľku zmizla v húštinách. Ostatní dvaja zdvihli kožené vrece a opatrne vykročili rovno k náprotivnému brehu. Ušiak zmĺkol a ťahal sa po boku svojho spoločníka, akoby bol chorý.

Medený Gróf si zasa potichu hvízdal. Kráčali opatrnejšie, pretože mesiac sa opäť vynáral z vln a museli sa vyhýbať jeho svetlu, ktoré zasa začalo osvetľovať tento prekliaty ostrov.

– Nazdávam sa, – povedal Medený Gróf a zarazil Ušiaka v kroku, – že by sme v prípade nejakého nemilého prekvapenia mali mať poruke aj nejaký tichší nástroj...

– Hm, sekeru alebo nôž....

Rozviazali kožené vrece. Medený Gróf poťažkal v hrsti sekeru a Jimmy zasa dlhý, špicatý tesák z inventára lodného tesára. Až po chvíľke si uvedomili, že v nie príliš hustej tme kráčajú popri sebe dvaja protivníci, večne rozhnevaní prístavní hrdinovia – avšak v tejto nebezpečnej situácii rozpory ustúpili.

Ušiak Jimmy zazeral na svojho spoločníka akosi čudne. Medený Gróf zachytil pohľady, spustil vrece na zem a jeho kovový hlas tichučko preťal mlčanie:

– Chceš sa biť?

– Toto teda nie je vhodné miesto na to, aby som si vybavoval s tebou účty... Ale zato na chvíľku sa zastavme.

Jimmy sa oprel o kmeň zakrsnutého stromu. Kormidelník pochopil, že s čímsi zápolí.

– Čo chceš? – zavrčal, no porisko zovrel ešte tuhšie, pretože ak Ušiak raz skočí, je už neskoro uvažovať o druhu a spôsobe obrany.

– Kukni sa, Gróf, čo tu budeme vyspevovať? Je temer isté, že piráti si poradia aj s nami. Rozdiel je iba v tom, že kým nás vyrichtujú, niekoľkým nazrieme aj pod lebečnú kosť, pretože tak sa to patrí... Môžeš na toto vziať jed, pretože na týchto ostrovoch niet vody, aj nám sa o nejaký čas minie, kým piráti akiste vodu majú a budú si ju vedieť aj zadovážiť. Nuž a v takýchto chvíľach...

– Vyval' to zo seba!

– Tak ti teda rozpoviem celé to svinstvo, čo sa tu odohralo, pretože ak už raz má našinec zakotviť, je namieste, aby si odľahčil dušu...

– Nerozumiem...

– Nuž, aby si vedel, aj ja som sem dorazil s Radzeerom, ibaže som nenabehol spolu s nimi na plytčinu.

– Ako je to možné?

– Nuž... asi tak, že kým sa oni pustili do tejto hry, zaviezli ma naspäť do Marquesy, aby ich mal potom kto za slušnú odmenu zachrániť.

– Nechápem!

Ako tak stáli pod skupinkou stromov vo vlhkej, horúcej tropickej noci, Ušiak pomaličky vysúkal zo seba všetko.

– To je teda kus lotroviny! – kývol Medený Gróf uznanlivo hlavou.

– A vieš, teraz ma to akosi morí, dusí, trápi... ako keby som cítil, že aj ja som na príčine tomu, čo sa tu stalo...

– Ach, ty kôň! – odvrkol kormidelník a mykol plecom. – Ty si ich prepadol, alebo piráti?

Potom si zapálili, opatrne, ostražito a opäť sa šuchli do vysokého porastu.

– Počúvaj, Ušiak, hádam ti aj ja čosi poviem v súvislosti so skutočnosťou, že už tu nebudeme dlho letovať na ostrove Robinsonov, – ozval sa Medený Gróf o chvíľu. – Prečo by sme sa nenávideli aj naďalej, ak už je všetkému koniec?

– Pravdu máš... Servus!

Podali si pravice. Medený Gróf sa z duše zarehotal a Jimmy rozťahol ústa, zdvihli zasa ťažké vrece a zakrádali sa húštinou v mervom, temnom tichu.

Snažili sa čím rýchlejšie dostať sa na západné pobrežie, kde sa mali o chvíľu stretnúť s Kostlivcom.

Húština popri nich zašuchotala...

Obaja hmatli po revolveroch.

– Ruky hore a nehýbať sa... — zasipel ktosi tvrdo.

V slabých lúčoch mesiaca, čo sa predrali pomedzi koruny stromov, zaligotala sa hlaveň pištole.

– Ušiak Jimmy!... – ozval sa útočník prekvapene.

Teraz už aj oni rozoznali zavalitého chlapíka prasačej tváre, čo zvieral v hrsti úctyhodného mausera.

– Ale!... Tulipán!

– Čušte, chlapi!... Tí darebáci rozosielaajú po nociach hliadky...

– Čo je tam hore, na skale? – spýtal sa Medený Gróf.

– Situácia je trošku nepríjemná, ba smutná. Ja som odtiaľ unikol už pred dvoma dňami, ale teraz sa nevládzem dostať späť, pretože tá všivavá banda zjaskrala, že sa im cez línie ktosi dostal a zhustili reťaze. A troch z nich som už dostal a tí sa viackrát neozvú ani mamičkám. A tak som získal aj zo dva litre vody...

– Smädný si? Máme vo vaku vody dosť...

– Teraz nie. Práve pred chvíľou som tu neďaleko ovalil osamelú hliadku a hneď potom som zočil aj vaše tieň medzi stromami. Máte kus šťastia, že mesiac svieti a že som zbadal, že ste belosi, pretože ináč by som sa nebol s vami hral...

– Poďme, chlapi, – zavrčal Ušiak. – Nesmieme Mukiho nechať čakať.

V slušnej vzdialenosti od banditov, čo sa usalašili pod skalou, dorazili k čistine na západnom brehu a zaľahli v poraste. Teraz už treba iba dúfať, že Muki nenarazí na niektorého darebáka, keď sa bude predierať pobrežím ostrova.

– Vyzerá to asi tak, – ozval sa Tulipán, – že panstvo v jaskyni skôr či neskôr podnikne výpad, pretože niet vody, ale už ani potravín. O výpade rokujú už zo štyri dni. A pod skaliskom stráži banda Šarkana Huanga, bodaj by psi trhali jeho kožu.

Húština sa zavlnila a o chvíľu sa pred nimi vynoril Kostlivec Muki. Zvítal sa priateľsky s Tulipánom, ale nič nového nemohol povedať. Psieho tatka nevidel ani na východnom, ani na severnom, ba ani na západnom pobreží, no a na severe takmer doplatil svojou kožkou, pretože obrovská plachetnica Šarkana Huanga kotvila temer pri brehu a vôkol prístaviska je plno banditov. Na palube zočil batériu sudov, akiste ich po práve skončenom daždivom období ešte nestihli zložiť do podpalubia, teda vody budú mať očividne dosť. Môže si iba blahoželať, že sa popri brehu pošmykol a doráňal sa v húštine, pretože lotri sa večne ponevierajú po brehu.

– Čo sa tu do podniknúť? – hútal Medený Gróf.

– Čo sa tu dá? – odvrkol Tulipán. – Chlapci si povedali, že výpad je beznádejný tak či onak, ale práve preto ho treba spraviť. Najsamprv sa pokúsia dosiahnuť spodok skaliska z oboch strán, aby mali kryté chrby pred neočakávaným útokom. Potom vyčkajú noc a pokúsia sa prebiť cez banditov... Len keby aspoň vedeli, ktorým smerom sa majú pustiť po tomto prekliatom ostrove!

– Tak nám teda neostáva nič iné, – usúdil Medený Gróf a skončil dohadovanie, – iba dočkať na ich výpad. Keď zarachotia zbrane, zaútočíme aj my z tejto strany. Nejaké revolvery máme, nájdu sa aj sekery, tesáky, nože, takže niekoľkým štricákom pomôžeme na druhý svet...

– A nemali by sme sa pokúsiť prebiť sa k nim? – ozval sa Ušiak.

Povedali si, že za pokus to stojí. Zakrádali sa pomaly smerom ku skalisku a neskoršie sa už iba plazili nízkou travinou.

– Ušiská majú ostré ako zajace! – zašepkal Tulipán.

Plazili sa opatrne ešte zo dvadsať minút od hustého krovia, ktoré sa tiahlo vôkol skaly.

– Banda je za týmto krovím? – spýtal sa Medený Gróf a snažil sa preniknúť zrakom cez tmavé skupiny stromov.

– Za krovím niet ani jedného. Obliehajúci sa zakopali o niečo vyššie. Lenže ten, čo sa chce dostať za krovie, musí sa prebiť cez tamtú širokú čistinu. A keby sa aj dostal po krovie živý, kým sa cez tú húšťavu prederie, trafi ho aj sto guliek.

– Tak potom nemá ceny, aby sme sa pokúsili preniknúť za krovie.

– Vidíš až po roh skaly? – šepkal ďalej Tulipán. – Tam sa krovie končí. Je nad ním vysoká, strmá granitová stena. Aj ja som sa tadiaľ pustil dolu. Ale žeby ktosi vyliezol po tej stene smerom nahor, to teda nemyslím...

Chvilku bezradne mlčali.

– Z druhej strany by to nešlo? – vypytoval sa Kostlivec Muki.

– Potrvá to dlhé hodiny, kým sa tam takto doplazíme. Počkajme radšej tu, kým vypukne boj, a potom zasiahneme... Pretože piráti okamžite strieľajú, ak sa dačo pohne. Na plochom teréne sú v nevýhode, aj keď sa zakopali...

– Dobre, no. Dočkáme, kým nezačne boj, a potom už uvidíme, kde by sa dalo zasiahnuť...

Zrazu, akoby to mala byť odpoveď na nervózne otázky štyroch mužov pod skaliskom, zarachotilo nocou:

– Ta–ta–ta–ta–ta–ta...

Guľomet pri jaskyni preťal tmú spľškou svietiacich striel. Chlapi v jaskyni sa chystajú na výpad a guľomety pritláčajú banditov k zemi.

Štyria chlapi vytiahli revolvéry, do pravíc schmatli nože a sekerý.

16. KAPITOLA

Skupina z jaskyne začala bojovať presne tak, ako to predpovedal Tulipán. Lenže ich boj sa zdal byť beznádejným. Po oboch stranách ústia jaskyne viedli nadol k trávinatej ploche úzke kamenné cestičky. Po nich sa hnali obliehaní k úpätiu výšiny. Pred jaskyňou chrľil oheň guľomet, ktorý sa snažil zabrániť pirátom, aby prenikli k severnej planine; skôr než sa tam dostane čelná skupina obliehaných. Paľba pirátov silnela, snažili sa likvidovať protivníkov skôr, ako sa opevnia v ťažšie kontrolovateľných kopčekoch.

Ale kým stihli zaujať pozície, odkiaľ mohla byť ich streľba účinnejšia, pod ochranou guľometnej paľby začali obe skupiny budovať na konci severného a východného svahu skaliska ohradu z kamenia, čo sa tam povalovalo.

Mesiace ešte stále osvetľoval terén okolo skaľy. Prvej skupine velil Šéflekár, kapitán krížnika, druhú viedol Pichľavý Vanek.

Banditi sa zviechali do hromadného útoku, a pokiaľ vládali, odstreľovali útočníkov pištoľami, ba Mesiačik Charley aj puškou, ale zdalo sa, že paľba z jednotlivých zbraní nezabráni zrážke zblízka.

Mozgom Vanekovej skupiny sa stal stotník Docian, jeden z turistov s robinsonovskými sklonmi. Nezabudol na rezervné nábojnice a ich postavenie na druhej strane skaliska sa stalo nedobytným; aj budovanie predprve tu išlo rýchlejšie než prvej skupine. Šéflekárov oddiel sa držal dobre, no ich situácia bola beznádejná. Banditi začali jednotlivito prenikať cez prekážku a teraz ich už sotva stačili ostreľovať.

Mŕtvych ešte nemali, no Horlivý Podbradok dostal guľku do ľavého ramena, čo mu však nezabránilo v tom, aby bojoval s dvoma revolvermi a pre istotu mal medzi zubami kuchynský nôž ako siouxskejší Indián.

– Stiahnime sa! – zreval Kyjak.

– Nemôžeme. Ak nás odtiaľto vykúria, udrú na Pichľavého Vaneka odzadu!

Banditi sa blížili dlhými prískokmi a vyhľadávali na zvlhnom teréne úkryty. Bolo ich veľa a k zátarasu sa nezadržateľne blížili. Bola to bojová situácia, ktorá sa dá ovládnuť jedine guľometom. Zbrane divoko rachotili. Akási bláznivá guľka natrhla tučnému Petersovi ucho. Pred postavením obliehaných ležalo veľa pirátov, čo už nikdy nevstanú, aby pokračovali v bitke, ale ostatní sa náhlivo plazili a blížili sa prískokmi k barikáde. Posledných niekoľko metrov absolvovali už bez akéhokoľvek krytia – jedným divokým útokom.

Prvého, čo sa odvážil vyskočiť na predprseň, ovalil Šéflekár guľometom. Odvážlivec sa zrútil pod zátaras s rozmlátenou hlavou. Lenže o sekundu vyskočili na jeho miesto dvaja, za nimi sa zjavili ďalší traja, ale aj tí zahynuli pod spoločným protináporom Šéflekára a Kyjaka. Avšak namiesto padlých vynorili sa pred barikádou až štyria či piati a situácia sa stávala beznádejnou. Dvaja piráti bojovali už

vo vnútornom kruhu predprsne, ale desať ozbrojencov už dostihlo skalú, odkiaľ ich delila iba niekoľkometrová cesta prťou po zátaras, a vtedy spomedzi nich vyskočil dvojmetrový obor, vyšvihol sa na predprseň a podvihol k boku samopal, aby si pozametal ďalšiu cestu.

V tej chvíli priletela odkiaľsi z tmy nejaká sekera a s precíznou presnosťou rozpálila banditovu lebku.

A banditov, ktorí sa tlačili smerom od krovia do tesnej blízkosti zátarasu, zmietla z boku, odkiaľ nič neočakávali a boli vonkoncom bezbranní, rýchla a hustá paľba.

Zvyšky útočnej zostavy dali nohy na plecia a zo všetkých síl sa snažili čím skôr dobehnúť za krovie a schovať sa do svojich dier. Záchrancovia sa zasa začali zakrádať na druhú stranu krovia...

Za barikádou náhlivo bilancovali výsledky boja. Kyjak krvácal križom od pravého obočia cez nos až k ľavej čeľusti po vydarenej sečnej rane, Šéflekár si mohol gratulovať, lebo guľka sa mu o sluchu iba obtrela, no kuriča turistickej lode zasiahli smrteľne. Druhým ťažko raneným bol prvý dôstojník parníka André de Rémieux. Dvaja námorníci – pokiaľ to v takomto položení bolo vôbec možné – sa snažili tento ťažký priestrel pľúc ošetriť aspoň obviazaním.

Šéflekár si pritláčal na sluchu vreckovku a uznanlivo premeriaval Mesiačika Charleyho, ktorého tvár, podobná smrtke, vyzerala v mesačnom svite priam strašidelné.

– Ďakujem za ten zásah sekerou!

– Čo si slepý? Sekera priletela spoza zátarasu a nech sa odtiaľto viacej živý nedostanem, ak týchto gaunerov neostrelovali tamto spoza krovia. Vravím ti, Šéflekár, že keby odtiaľ neboli spustili, zdochneme na kope všetci.

– Ký pes to mohol byť?

Medzitým sa štyria spoza krovia doplazili po prti až k predprsni.

– Nestrieľajte... – zašepkal ktosi spoza barikády.

Niekoľko zbraní zahrozilo smerom k hlasu.

– Hurá! – ozval sa Šéflekár a kývol ostatným, aby sklonili hlavne. – Veď je to Medený Gróf! Koľko vás je, kamaráti?

– Celý inventár je tu, — odvetil Ušiak Jimmy a všetci štyria šikovne poskákali za nízky zátarás.

A potom sa rozpútalo peklo, z kameňov sa len tak prášilo od oneskorenej strelby pirátov, ktorí zočili posilu iba vo chvíli, keď už skákali medzi obliehaných.

– Ale sme sa porozhliadli! – dychčal Tulipán.

– Čo je tam na druhej strane? – pýtal sa nepríjemným, piskľavým a zachrípnutým hlasom tučný Peters.

– Ani sa k nim nemohli priblížiť. Pražili do nich guľometom, len sa tak prášilo, – odvetil Medený Gróf.

– S tamtými je Pichľavý Vanek, – poznamenal Šéflekár a hodil pohľadom po Kyjakovi.

– Ešte dobre, že sme sa snažili dostať cez krovie práve vašim smerom, pretože keby sme neboli zavčasu zasiahli, zgegnete hladko, panstvo!

– Zabudli sme si hore nábojnice, ináč by nás neboli tak ľahko dostali, – odvetil Kyjak smutne a kmásal si košeľu, aby si ňou obviazal nepeknú ranu na tvári. – Niekoľkých to medzi nami škaredo chytilo.

– Chudák kurič je hotový...

– Nazdávam sa, že ani prvý dôstojník nedožije do rána – usúdil Mesiačik Charley a začal sa venovať svojej zbrani.

Len ich tak hádzalo, aby sa dozvedeli od Ušiaka, akú to expedíciu dovedol na ich záchranu, lenže pred Medeným Grófom a Kostlivcom Mukim, ako aj pred niekoľkými cestujúcimi luxusného parníka, sa nemohli pýtať. Svoju zvedavosť vyjadrovali očami.

Dobrá nálada zaraz poklesla, keď sa konečne Ušiak pod paľbou zvedavých pohľadov rozrečnil. Dozvedeli sa totiž, že expedícia, vyslaná na ich záchranu, zmizla so všetkým – aj s loďou. A niet možnosti rozuzliť záhadu, pretože tu teraz trčia za kamenným zátarasom, a ktovie, ako dlho tu budú sedieť.

Žiaľ, predpoklady chlapcov z Psieho tatka sa ukázali správnymi. Obliehaní nemali ani kvapku vody. Poslednú fľašu nechali v jaskyni, kde zostali dvaja starí vedci, černošský chlapec a tri ženy. Ale aj tí sú vraj vo veľmi zúboženom stave.

Časť záhady sa teraz objasnila, keď ju Šéflekár pomaličky vysvetľoval, aj so všetkými sprievodnými okolnosťami.

– Ide o to, chlapi, že títo tuná vôbec nie sú nijakí turisti... Hľadajú akýsi zázračný kameň na konto štátnej kasy. Volá sa mangán. A ich chybou je, že s tým robili toľké tajnosti. Všetko to začalo tým, že aj my sme narazili na plytčinu, nuž ale čo boh nechce, predsa len šťastnejšie tam, kde bolo tienistejšie. – A vrhol na Ušiaka krátky,

skúmavý pohľad. – Okamžite sme si, prirodzene, povedali, že sa pozrieme na tú druhú loď...

– A nemohli ste na tej kyprej pôde natoľko uvoľniť spodok krížnika, aby ho prílív uvoľnil? – informoval sa Kostlivec Muki, lebo ešte stále nepochopil, ako mohli vôbec stroskotať. – Ved' sotva visí na tej plynčine a stačilo lodnými čerpadlami z dvoch strán podomlieť...

Vrhli naňho pohľady. Viacerí. A naraz. A nie práve najpriateľskejšie.

– Aké šťastie, – ozval sa Horlivý Podbradok jedovato, – že ste nezabudli dotiahnuť so sebou aj takéhoto odborníka, navigačného poradcu! Pretože nič nám tu tak nechýbalo, ako práve takýto mládelec.

– A vôbec, – poučoval Šéflekár člnovoda zo Psieho tatka, – nemal by si toľko otvárať svoju chlebaň. Alebo hádam už aj ty si nejaká šarža?

– Nechajte tie somariny! – zavrčal Medený Gróf. – Počúvam ťa, Šéflekár!

Medzitým však vyšlo slnko a vyslalo na zem svoje prvé lúče, aby ešte väčšmi utýralo vyčerpaných chlapov za kamenným zátarasom.

– Bol som prvým dôstojníkom už v časoch, keď Muki ešte slúžil v lodnej kuchyni, – odvrkol Šéflekár a zložil blúzu, pretože sa začal veľmi potiť. – Naša loď – treba v tom vidieť prst boží! – narazila na plynčinu na takom slušnejšom mieste. Je len prirodzené, že sme okamžite navštívili turistov, či náhodou nepotrebujú pomoc. Ale ani tam sa nikomu nič neprihodilo. Bolo tam dosť odborníkov, ako Muki, čo nám všeličo radili, ako sa dostať z plynčiny, nuž ale čerpadlá nám vypovedali službu. Lopatami predsa nepôjdeš prehadzovať toľkú zeminu... Dosť na tom, čas sa míňal. A čakali sme, kedy nás konečne niekto objaví. Tu i tam sme videli aj nejaké lietadlo, lenže parník je v tom vysokom a hustom poraste zhora temer neviditeľný, krížnik je zasa pomalovaný maskovacím náterom... Ušlo to, aj keď sme sa veľmi nudili, pretože táto cháska z parníka, medzi nimi fúra takých starých dedkov, vraj vedcov, nestojí v takýchto situáciách za nič. Ložili po ostrove s nejakými kladivkami a na lodi mali aj to oné, čo nám starý Špinavec Fred raz v Šanghaji predal načierno, aby mal za čo slopať... čiže ten fras na robenie vody...

– Dizilátor, – podotkol Kostlivec Muki, pretože sa ešte pamätal na odborné výrazy, ktoré počul večer. – Vyrába z mora vodu pomocou párania...

Jeho slová znamenali opäť menšie pobúrenie a Mesiačik Charley, čo si práve čistil zbraň, prezeral člnovoda hnevliвым pohľadom.

– Tuším, že ti akosi podozrivo rastie zobák, Muki! Odkedy si sa stal expertom na takéto veci, há? A pozoruješ tu a vrkoeš ako nejaký inšpektor.

– A neveštím dlhú budúcnosť nijakému inšpektorovi, čo by sme ho stretli na osamelom ostrove práve my, – poznamenal vecne Horlivý Podbradok.

Kostlivec Muki nepochopil, prečo ho naraz jeho starí kumpáni takto znenávideli, nuž pokúsil sa aspoň o stručné ospravedlnenie:

– Ja som si iba povedal, keď krížnik leží na suchu iba tak letmo, že by som vám...

– Otrč teda uši! – zavrčal dvojmetrový Mesiačik Charley s tvárou ako smrčka a podvihol pušku za hlaveň. – Ak nezavrieš hubu a budeš nás ešte ďalej otravovať svojimi odbornými pľuvancami, tak naraz sa aj ty nájdeš ležať na tomto suchu, pretože ťa ovalím pažbou a rozmlátim ti rypák!

Kostlivec Muki vykmasol z vnútorného vrecka nôž, Medený Gróf odrazil pažbu, ktorou Mesiačik Charley chcel protivníka akurát ovaliť, a Ušiak Jimmy, ktorému taktiež záležalo na mierovom vyriešení tohto sporu, zakročil starostlivo a opatrne, čiže strelil Mukimu také zaucho, že hlavný člnovod odletel zo štyri metre a jeho let zastavila iba barikáda. Ale vášne sa upokojili a nervy tiež, pretože všetci chlapi z Radzeera, ktorí boli v tejto bojovej skupine a museli si vypočuť Mukiho názory, pociťovali na svojich dlaniach nutkanie akurát tohto mohutného zauchá.

Je nesporné, že Kostlivec Muki ešte ani do dnešného dňa nepochopil, prečo inkasoval na tom prekliatom tichomorskom ostrove také neuveriteľné zaucho, hoci sám najlepšie vie, že chcel svojim dávnym priateľom iba dobre, no ešte sa nik nenašiel, čo by mu okolnosti vysvetlil, pretože prípad Radzeera je zahalený milosrdným závojom času a úradného mlčania, ako aj fúra iných vecí, čo títo drsní a draví chlapi vyviedli.

– Pokračuj, Šéflekár! — povedal Medený Gróf, keď sa po krátkej medzihre s Mukim vrátil od predprsné.

Vrhol pohľad na postavenie banditov. Bolo ešte ráno, ale slnko už páliło. Piráti sa za zákopmi ani nepohli. Prečo by sa aj namáhali? Mali by sa vystaviť dobre mierenej paľbe tých tvrdých a ostrieľaných chlapov? Stačí ich zahnať až vtedy, keď sa zasa pokúsia o nejaký šialený výpad. Ináč im nedostatok vody zabezpečí, že strokotanci sami dozrejú, aby padli obliehateľom do náručia sťa vzácne ovocie.

– Nuž a potom sme zistili, pokračoval Šéflekár, – že turistické panstvo začína chytať všelijaké choroby a že mnohí ležia v horúčke. Darmo žili na lodi akokoľvek hygienicky, ak už raz brázdili po ostrove, museli sa prebýjať ta aj naspäť cez tie hnusné porasty, a že by mohli používať na jazdenie medzi parníkom a ostrovom čln, to im svitlo v kotrbách až vtedy, keď už horúčka prikvitla. A keďže túto prácu s kladivami robili akurát v tejto časti ostrova, furt vrieskali, že je to obrovská strata času každý deň chodiť sem a naspäť na loď, takže najprv sa tu usadila tá menšia časť z nich v stanoch a potom sa postupne presťahovali temer všetci do tejto jaskyne a do stanového tábora pod ňou. Destilátor sme preniesli k nám, na križník, pretože tento — treba v tom vidieť zásah prozreteľnosti — strokotal na suchšom mieste, bližšie k brehu. No a potom sme im vozili sem vodu každý deň na motorovom člne, získanú cestou parenia, — vtom si pohrdavo odplul smerom ku Kostlivcovi, čo sa práve preberal z neželaného spánku, — čiže vonkoncom nie párania, ako nám to chcel nahučať tento drúk. Lenže vtedy už bolo neskoro, páni turisti doplatili na to, že dlho bývali na lodi a potom už chytali horúčky jeden od druhého, takže napokon aj nás vtiahli do práce.

– Do práce? Bože! Čo je to za prácu, ktorú ste vy boli ochotní urobiť? – čudoval sa Ušiak.

– A o tomto budeš čušať, pretože toto je vojenské tajomstvo! A vravím ti to iba preto, lebo si už neraz slúžil s nami, keď nás použila tajná služba. Nejaký debilný maliar zistil na tomto ostrove, že ten mangánový fras je tu možný alebo prítomný, alebo kieho otca. Len aby si vedel, ide o takú surovinu, ako sú napríklad naftové pramene alebo guáno. Používa sa pri zbrojení, no! A vysvitlo, že páni turisti ani nie sú turisti, ale skupina vyhrabaná tajnou službou, lenže natoľko prechoreli, že časťou vlastnej práce museli poveriť nás a vtedy nám aj urobili výklad, aké kameniská máme zháňať, v ktorých sa môže vyskytnúť mangánová ruda. Takže aj my sme začali rýpať túto prašivú hlinu, lopatami aj krompáčmi, ako sme to robievali za tých

nádherných, slnečných dní na Sumbave, keď sme si odkrúcali nútené práce...

– A koľkí mi vyhadzovali na oči, – zahundral posmešne Horlivý Podbradok, – že trestanec sa v štátnych službách nemôže osvedčiť, pretože má poškvrnenú minulosť. Keby sme neboli mali rutinu zo Sumbavy, mohli sa aj roztrhať, nijakú slušnú prácu im neodvedieme.

– Čušať! — poznamenal Medený Gróf prívětivo. – Toľkí tu meliete hubami, že vás nerozumiem. Čiže pomohli ste im hľadať mangánovú rudu?

– Prekopávali sme pôdu, robili sme pokusné vrty a zrazu nás prepadli! Na parníku už nebolo ani nohy, iba v našej spoločnosti je starým, osvedčeným zvykom, že vo veži vždy sedí hliadka, najmä v takomto prostredí. Takže prikvitnutie Šarkana Huanga a jeho štrícákov nás nezastihlo vonkoncom nepripravených. Prvý útok, keď ešte dúfali, že nás prekvapia a bude to ľahučká práca, sme rozmlátili, ale tak, že fúra tamtych lapikurkárov by na túto bitku spomínala až do smrti, keby to už pre nich nebola prežitá lehota. Takže na noc sa stiahli do húštin. Ale aj my sme vedeli, že na svitaní nás obkolesia a zaútočia z dvoch strán. Ak majú nejaké fľaše na palube – prečo by nemali? – a troška benzínu, tak nás upečú na vlastnom krížniku. Delá nám nepomôžu na takú vzdialenosť, pritom ich je veľmi veľa, takže sme si povedali, že nemá ceny držať krížnik. V noci sme odstránili závery z kanónov, nahádzali sme ich do mora, ale vieme, kde sú, takže pri odplávaní môže Jež Higgins v skafandri všetky závery uviazať na lano palubného žeriava. Odmontovali sme aj guľomety a naložili sme do člnov všetko, čo sa dalo odniesť. Čiže ustúpili sme z Radzeera opatrne, tíško a úspešne, pretože mal výhodnú polohu – a to už ozaj bolo takto narafičené vôľou osudu... Na člnoch sme sa dostali až k úseku pobrežia, ktorý je najbližšie k tejto jaskyni. No a keď sme už boli v skalách, to nás už mohli mať radi, pretože zozadu nás prepadnúť nemohli. A keď sme nechceli, tak ani hlavy zodvihnúť nesmeli po celý deň, lebo sme ich odpaľovali guľometmi. A kým tu bolo obdobie dažďov, nestarali sme sa ani o vodu, pretože celý deň sa lialo. Lenže, ako badám, nastalo obdobie letného sucha.

Šéflekár ťažko fučal. Skaliská začali odrážať vražednú horúčavu. Ľudia pod velením Pichľavého Vaneka museli za ten čas prežívať hotové muky a jedna skupina nevedela teraz o druhej nič viacej, iba

toľko, že žijú a že sa obliehajúcim nepodarilo zničiť v boji ani jednu z nich.

Mesiačik Charley, ktorý vedel vždy, za každých okolností, donekonečna babrať sa so svojimi obľúbenými zbraňami, naolejoval záver, pretiahol ešte raz hlaveň, láskyplne ovoňal ligotavé náboje, ktoré vsunul do zásobníka, a dokončil príbeh ich nevelmi vydarenej záchranej expedície.

– Pravdaže, aj Huangove psiská zvetrili, čo sa stalo, snorili po ostrove, až nás našli. A veď aj sami vidíte, ako nás pekne obkolesili. Nuž a vtedy sa začali preteky na život a na smrť s časom. Čo bude skôr: výprava, ktorá nás hľadá a bude schopná poradiť si s tamtou zberbou, alebo obdobie sucha, ktoré nás vypraží z jaskyne?

Medený Gróf sa udrel po čele.

– Bože na nebesiach! Veď my sme mali...

– Čo sa jašíš?

– Voda...

Kostlivec Muki a lišiak Jimmy naraz skríkli od zlosti a rozhorčenia.

Pretože v koženom vaku vliekli niekoľko kovových poľných nádob vody, čo si doniesli z lode, krížom cez celý ostrov, no v zápale prudkého nočného boja vak kdesi nechali. Je v ňom dosť vody a tu ani kvapky, a rinie sa z nich pot, jazyky a hrdlá vyschli ani kremeň. A teraz, keď si uvedomili, ako veľa vzácnej vody stratili, sedeli na rozhorúčených, hladkých skaliskách ešte smutnejší.

– Teraz sa nedá vôbec nič robiť! – ozval sa Mesiačik Charley a hlas v jeho vyschnutom hrdle hrkotal ako orechy v plechovici. – Azda po zotmení sa môže ktosi pokúsiť o individuálnu akciu, aby zdrapil vak alebo získal vodu iným spôsobom...

Vzduch sa naplňal vražednou páľavou. Medzi skaliskami sa doplazil k predprsni Dorian, ktorý v noci šiel na výpad s druhou skupinou, dôstojník, ktorého narýchlo poslali do „dôchodku“, aby sa mohol zúčastniť na honbe za mangánovou rudou. Bol už aj v jaskyni, kde zanechali bezvládných a zvyšok vody.

– Ak nejakto nezískame vodu, profesor Hughes nedožije do večera, – referoval smutne. – Už aj hore vypili posledné kvapky.

– Budeme losovať, – navrhol Medený Gróf. – Ktorýsi z nás by sa mal vytratiť, aby pohľadal kožený vak. Myslím, že by mal byť v okolí tej čistinky na západnom pobreží, kde sme stretli Tulipána.

Návrh zhruba zodpovedal etickým normám tunajšieho osadenstva. Pretože tí, čo spravili chybu majú ju aj napraviť. Zaligotala sa minca, zacvendžala... Medený Gróf vyhral proti Ušiakovi... Potom vyhodil mincu hlavný člnovod a fregatný nadporučík, pretože tak je to napísané v knihe jeho osudov, zasa len prehral.

Zachrípnutý Peters si premeriaval Mukiho zlostným, nevraživým pohľadom.

– Pozrime sa, ako vie hádzať mincu! Vo svoj prospech! Mohol by to prednášať aj na univerzite. Kým mu len ktosi nožom nepodreže jeho umenie...

Jimmy sa však medzi rečami vytratil. Pod barikádu liezol zboku, chrptom k slnku. Rozhliadol sa, zafučal. Cez polkruh obliehajúcich sa asi ťažko prebije. V blízkosti skaly sa síce polkruh neuzatvára, ale po oboch stranách je husté krovie, za ktorým môžu striehnuť neviditeľné hlavne; no a keby tam nebolo ani nohy, nedostane sa cez porast, pretože vržďanie zobudí celú bandu, stačí, aby zachrastilo a už tým smerom spustia paľbu. Nuž, ale niet tu o čom uvažovať. Hráme veľkú a hazardnú hru. Pokúšajme zasa trošku svoje šťastie!

Alebo smolu.

Všetko jedno.

Pod skalnou predpršnou leží mŕtvola dvojmetrového piráta. Ušiak zaťal zuby a opatrne, po centimetroch sa k nej priplazil. Lenže túto obrovskú ťarchu treba teraz zatiahnuť za najbližšie skalisko, a to tak, aby striehnutí lotri nič nezreli. Porast, vyhnaný do výšky hojnými vodami daždivého obdobia, poskytol dostatok ochrany krkolomnému kúsku. Aj zhora zistili, čo vlastne Ušiak mieni podniknúť a na návrh Medeného Grófa spustili na postavenie pirátov divokú paľbu.

Bojové lode s obľubou používajú umelú hmlu. Hádam sa osvedčí aj teraz. Umelá clona z pušného prachu. Pretože v nehybnej, zdrvujucej páľave bez vánku sa ukazuje, že aj bezdymový pušný prach necháva drobný obláčik, a keď ich je veľa, tak sa ťažko rozplynú. Jimmy sa medzitým oblieka do špinavých plátených nohavíc a zakravenej hodvábenej kazajky; a slamených klobúkov je na bojisku dostatok. Ešte chvíľku sa plazí, potom vyskočí na rovné nohy a prískokmi, ako keby sa ukrýval pred paľbou, spoza kamenného zátarasu sa ženie k pirátskej barikáde. Tvár má zakrytú širokým slameným klobúkom. Bandíti nestrieľajú, pretože sa domnievajú, že ktorísi ich

zranený druh sa prebral a prebija sa späť, no zhora hrmí hustá paľba, ktorá ich drží pri zemi a chráni aj Ušiaka, i keď to vyzerá, ako keby ho márne ostreľovali...

Ušiak sa hnal k barikádam iba chvíľku. Potom akoby chcel uniknúť pred hustou paľbou zo skalísk, skrútil sa nabok a skočil do kríkov, takže piráti si mohli uľahčene vydýchnuť. A teraz, keď už cítili svojho kumpána v bezpečí, rozbesneli sa aj ich zbrane. V tej chvíli sa Jimmy predral cez haluzie, húšťavu a pichliače, takže sa z postavení obliehajúcich dostal rýchlejšie, než si to pôvodne myslel. Hnal sa dlhými krokmi, no opatrne k pobrežiu, aby sa mohol orientovať. Zočil skupinu štíhlych paliem palmyra... Áno, to sú tie, ktoré použil, keď zistil polohu banditov včera večer. Niekoľko kilometrov za tou skupinou paliem leží Radzeer. Pocítil úľavu a teraz si už ľahšie určil približné miesto, kde posledný raz zložili vrece, keď sa stretli s Tuliánom.

Vrazil do húštiny. Zohol sa a zakrádal sa bližšie k určenému priestoru. Cieľ bude kdesi v tmavej tóni spletených korún stromov džungle. A o niekoľko minút našiel kožené vrece, akoby si bol presne zapamätal miesto, kde ho nechali.

Rýchlo pokľakol, aby si zvlažil hrdlo...

A zozadu ho zvyškami akýchsi dverí ovalili po hlave; zrútil sa na zem, a poslednými zmyslami zachytil veselý výkrik útočníka:

– Aký je to zlatý bulko! Prišiel akurát podľa cestovného poriadku... Hopta, holúbok, len mi ty tu neposkakuj!.. Lebo ja ti môžem nasoliť na gebuľu toľko, koľko sa ti zapáči. Veru, ja som gavalier a ani nemám inej súrnejšej práce, takže ty tu len krotko lež!

A skôr, než sa mohol Ušiak Jimmy pozviechať, pán Wagner, dokazujúc svoje nesporné gavalierstvo, tresol ho dvakrát po hlave doskou z lodných dverí tak, že teraz mu už naozaj padla na oči noc a bezvládne sa rozťahol ako žaba...

17. KAPITOLA

Druhá skupina na tamtom konci skaliska za zátarasom tiež umierala smädom pod Vanekovým guľometom. Stotník Dorian, ktorý napriek nedostatku vody a strašnej horúčave nešetril pohybom, zašiel

aj do jaskyne i k prvej skupine, neúnavne sa plazil pomedzi skaliská, len aby dodal ľuďom duševnej sily, čo však bolo za takýchto okolností márne a úplne zbytočné mrhanie silami.

– O chvíľu bude tma, – oslovil Pichľavého Vaneka, ktorý ešte síce stál na vlastných nohách, ale iba tak, že sa opieral o predprseň a usmieval sa opuchnutými, dopraskanými perami.

– Bude večer, – odvrkol námorník. – A zajtra bude dokonca aj ráno, no viacej zotmení už nezažijeme, takže nech sa páči dobre si ho pokukať...

– Vaši spoločníci znášajú túto situáciu celkom dobre, iba s civilnými osobami mám starosti. Najhoršie to všetko znáša ten inžinier-geograf... Hej, pán Pichľavý! Pozrite sa! Čo je to?

Aj pirátom zarazilo dych, pretože čo svet svetom stojí, takéto čudo nevideli, a najmä nie v Tichomorí! Alebo hádam všetci zošaleli? Z krovia na Západnej strane sa znenazdania vynoril blázon v pestrých handrách.

Trčal až po pazuchy v neuveriteľne špinavých plátenných nohaviciach a nad nimi mal natiahnutú žltú hodvábnu kazajku, obuté mal obrovité čierne topánky, podobajúce sa sloním chodidlám, a na hlave mal čierny tvrdý klobúk, zvaný pinč... Strašidelné a otrasné však je, že pod pazuchou, kde slušní ľudia nosia aktovky, vlečie zľahka a úsmevne akési dvere. Keby táto postava nebola tak prekvapila obe strany, nie je vylúčené, že ho prvá salva zmetie, ozvala sa však neskoro. Lenže jemu sa zrejme nepáčila ani tá, a preto zrýchlil svoje veľké, pokojné kroky, ktoré sú zároveň aj veľmi široké, aby sa – vysoko zdvíhajúc nohy – vyhol vlastným poletujúcim podošvám, podišiel k predprsni, no ešte predtým podvihol klobúk a zvrieskol:

– Pichľavý bulko! Klaniam sa ti! Služobníček najúctivejší, pán Vanek!... Vždy je pre mňa poctou, ak sa smiem stretnúť s takýmto veľkým štricákom... Nuž ale pozrimeže! Bože večný! Veď títo tu strieľajú naozaj! – A zadychčane preskočil zatarás: – Veď tu je prechádzka priam životu nebezpečná...

Pichľavý Vanek vysvetľoval totožnosť príšerného návštevníka s belasou bradou posádke a cestujúcim luxusného parníka veľmi zajakavo a neisto.

– Prosím pekne, toto je šibnutý tulák... Asi dvadsať rokov lekári o ňom tvrdia, že v každej chvíli ho môže alkohol odrovnať... – a po krátkej odmlke a zúfalom dychčaní skríkol na pána Wagnera:

– Vidíš, dobre, že si sa opýtal. My old great Capt'n, Pepília Pirátovičová, kráľovná lodného kapitánstva, mi povedala: Pán Wagner, priateľ môj milovaný, pekne ťa prosím, hybaj do člna a zavesluj si, priateľke, na ostrov, sú tam traja mládenci, všetko veľkí štriaci, všetko fajn chlapi. Ušiak Fred a Kostlivec Gróf, ako aj Muki Oliver! Hybaj im povedať, kmotrík, že ja tu zabehnem na nejaký ostrov po vodu!... A aby sa neštrachali, pretože sa mi vodí dobre... Nuž prišiel som s týmto odkazom... Povedala ešte aj nejaké iné oné, ale nestálo to za to, aby som si to podržal v lebeni. Dôležité je, aby ste sa neštrachali, pretože ona je v poriadku, odskočila iba po vodičku, ale nie je vylúčené, že aj z tohto sa vylíže, pretože je to babizňa mocnej nátru-ry...

– Vodu!... – chrčal pod barikádou bezvedomý námorník z posádky luxusného parníka.

– Ale, nech sa páči! Tak ma ovešala, že je to priam nezmyselné, pretože kto by pil vodu, pretože voda je...

Pán Wagner rozhalil kazajku a spustil nohavice, takže teraz konečne videli, od čoho bol vlastne taký tučný. Krížom–krážom po tele mal prepásaných sedem či osem veľkých plechových čutor.

18. KAPITOLA

Dorian si vymenil s Pichľavým Vanekom iba jediný pohľad, odmontoval z džavotavého Modrofúza päť čutor a už sa plazil smerom k jaskyni, aby tam dve z nich nechal a ostatné čo najrýchlejšie dopravil Šéflekárovej skupine.

Voda! Voda!

Posledné zlostné bronzové a široké lúče slnka ešte vysielali vražednú páľavu na ostrov, no v telách, potácajúcich sa na okrajoch hrobov, bol ešte život...

Pichľavý Vanek si otrel pery a podal čutoru Wagnerovi s priateľským úsmevom.

– Vypi si, starký. Ak si tu medzi nami ktosi zaslúži poriadny glg vody, tak si to ty!

Stará, vráskavá a doráňaná tvár hľadela na Pichľavého s nevýslovným smútkom.

– Ublížil som ti azda? – ozval sa rozhorčene. – Prečo ma chceš trápiť?... Prečo ma po toľkých rokoch urážaš?... Ber sa, bulko, s tou tvojou vodou k pirátom, pretože ťa viacej nepoznám...

A spod saka vytiahol dvojlitrovú fľašu pálenky, aby si z nej schuti potiahol. Pokiaľ ide o ďalšiu časť odkazu Pepky Pirátky, akákoľvek snaha o ďalšie ťaženie z mozgu pána Wagnera končila vopred fiaskom. Nuž, ale čo takého mohla ešte odkázať? Usúdila, že Radzeer a André de Rémieux nemajú k dispozícii fungujúce destilačné zariadenia a že bude musieť zásobiť veľké množstvo ľudí vodou, takže napokon konala správne, ak odplávala po vodu, ale kým sa vráti čo aj z najbližších ostrovov, ta už živého človeka nenájde, pretože to, čo doniesol pán Wagner, stačí tak na jediný deň.

Medzitým sa zniesla temná, strašidelná tropická noc. Muž s modrou bradou sa ožral, obťažoval rehotom posádku tejto barikády, a preto ani nenamietali, keď sa vybral k Šéflekárovej skupine. Uvítali ho s umiernenějšími prejavmi radosti.

– Nevieš, či sa Psí tatko hotuje priviezt' aj nejakú pomoc? – vyzvedal sa Medený Gróf.

– Čože?... Ale určite zájdu na niektorú policajnú strážnicu... Ale tá ženská má toľko rečí, že našinec nepochopí z nich ani polovičku.

Škoda si tu vytvárať nejaké márne nádeje. Pirátka chce doviezť vodu a Wagnera poslala s odkazom preto, lebo to bol jediný človek na palube, ktorého mohla postrádať, ktorého neprítomnosť bola nielen znesiteľná, ale aj osozná. Očakávať nejakú pomoc je nezmysel. Najbližším súostrovím sú Marquesy, a týchto niekoľko čutor veru nepostačí. Ani polovicu plavby neprejde a už tu nebude ani živej duše.

Na druhý deň sa hádali nad prídelmi vody, ktoré si zadelili temer na kvapky, a smutne vysedávali v slabom tieni horúcich skál. Očakávali s nádejami Ušiaka. Lebo kto by si pomyslel, že pán Wagner ho niekoľkokrát poriadne ovalí dverami? Ale pán Wagner vospával včerajšiu opicu, a napriek šialenej horúčave sa ešte aj prikryl svojimi dverami.

Nuž a keby vyzradil svoju príhodu s Ušiakom? Alebo keby sa Jimmy vrátil s niekoľkými hltmi vody? Koľko to zaváži v tejto beznádejnej situácii? Ich osud je vlastne spečatený, pretože aj keby sa vo vode priam topili, o niekoľko dní nebude ani za hlt potravín.

– Vyviedli sme volovinu, – zahundral Šéflekár tíško a sebakriticky.

– Aspoň už nikdy viacej v živote nijakú ďalšiu volovinu nevyparatíme. Ani nič iné, – odvrkol Mesiačik Charley a posvietil si pred hlavu bielym papierikom, aby sa presvedčil, či dlhá kefka s drôtenou rúčkou dobre naolejovala všetky závitky.

Sedeli ticho a mlčali, pretože už nemali veľmi o čom rozprávať.

Tam za kopčekmi hliny v pohodlných zákopoch striehnu ozbrojení banditi. A nechýba im ani voda, ani ryža, vydržia. Zo skalnatej vyvýšeniny sa Šéflekár ďalekohľadom pozerá na drobný stanový tábor mimo dostrelu, kde sa nepochybne usalašil vodca pirátov. Na chvíľu sa mu zamarilo, že zočil nejaký čudný zhluk.

Prvý dôstojník parníka André de Rémieux dodýchal. Pokiaľ sa tu vôbec dalo hovoriť o nejakých počtách mŕtvym, pochovali ho v sklúčenom tichu pod skaliskom. Je však sporné, či sa nájde niekto, kto pochová tých, čo teraz zahrabávajú telo mladého muža...

Hodiny bez udalostí, bez vzrušenia vliekli sa jedna za druhou...

A tu naraz Mesiačik Charley vykrikol zdeseným a ostrým hlasom, akým ešte tohto starého morského vlka kričať nikdy nepočuli. – Pozrite, mládenci!

Obrátili oťažené, unavené hlavy smerom, kam ukazovalo jeho rameno. K svahu, čo viedol k zátarasom. A s vytreštenými očami, otvorenými ústami, bez jediného slova zostali v šialenej hrôze bez pohnutia, akoby boli odrazu všetci zošaleli a videli naraz to isté zjavenie.

Z nepriateľského tábora kráčal k nim pokojným krokom osamelý chlap.

A týmto osamelým chlapom je starý Špinavý Fred! Kapitán Fred!

Vykračoval si pomaly, blúzu si prehodil cez lakeť, ruky vopchal do vreciek, horná časť tela sa mu kývala, kráčal ľahostajne akoby si vykračoval v niektorej uličke San Francisca do najbližšieho výčapu. Potom, keď podišiel k zátarasu a za predpršnou uzerel chlapov, vzhliadol na nich s miernym odporom, pokynul im bradou a povedal:

– Pobaľte sa, mládenci, a hybajte domov!

19. KAPITOLA

Čo sa stalo so Psím tatkom?

Isté je len to, že nekonečne pokojná obloha ani voda ho nepohltila.

Najpravdepodobnejší predpoklad, a to v súvislosti so zásahom Zelenej Papule, o ktorej je všeobecne známe, že podolkom svojho čierneho plášt'a, zahalujúceho často aj celý horizont, vezme raz za čas do vleku niektorý parník, čo sa jej zapáčil, bol omylom. Viselec Hugo síce počul Zelenú Papuľu vyhrávať na fujare, a skôr než mesiac vyšiel nad okrajom morskej šíravy, videl na niekoľko sekúnd aj jej umrlčiu lebku, ktorá sa v žeravej bielobe dobromyseľne usmievala. A takto to aj muselo byť, pretože práve vtedy bol príšerne opitý a v takom stave našinec vidí oveľa jasnejšie ako inokedy. Lenže podľa Huga si Zelená Papuľa túto loď iba obzrela a parník sa jej nezapáčil, pretože sa schovala zasa pod vlny oceána.

Psí tatko záhadne zmizol onej tichej tropickej noci takto:

Vo chvíli, keď večerné šero zahalilo do svojho závoja čln s tromi chlapmi vyslanými na breh, na palube pokračoval zvyčajný nudný život, ako to už na zakotvených plavidlách býva. Viselec Hugo si látal sveter a Červený Vasič konečne rozobral ložisko, ktoré ho už od Tahiti rozčuľovalo akýmsi neprirodzeným hrkotom. Stroje boli ešte horúce, no nedbal o páľavu, lebo chcel mať svoje zariadenie v úplnom poriadku. Páskovaný Harry sedel vo vetracom výklenku, vyhrnul si nohavice po kolená a umýval si nohy. Z času na čas ich vyrušili dravéorské vtáky, čo sa zniesli do nízkeho letu a potom sa po krídle kĺzavým letom spustili ešte nižšie a vrhli sa ako najmodernejšie stíhačky na kuchynské odpadky, čo vytekali z lodnej stoky.

Pepka Pirátka stála ustavične na tom istom mieste a v tom istom postoji, v akom zmeravela vo chvíli, keď videla tých troch v člne posledný raz. Silila si zrak v tme a veľmi si želala, aby sa vrátili. Medzi hrdlom a srdcom sa jej všíl ťaživý pocit. Precit'ovala blízkosť nebezpečenstva všetkými nervami. A vyčkávala, kedy zaznie opäť melodický hlas Medeného Grófa, jeho pomalý a hlboký hlas, čo tak často preletuje do tichého smiechu; kedy zasa zaznie na znak toho, že sa blížia naspäť.

Čakala však márne.

Iba voda raz za čas začapotala, keď sa ktorási lietajúca ryba na chvíľku vymrštila a opäť sadla na hladinu. Medzitým zaľahla hlboká a hustá hmla z pevniny aj na oceán. Vedela si živo predstaviť, ako sa teraz v tejto hmle trápia chlapi v člne.

Kto by vedel povedať, ako dlho stála pri zábradlí v strnulom, meravom postoji?

Míňali sa hodiny. Neskoršie ju však od hustej hmly zákerne prepadla bolesť v ľavej polovici hlavy, preto zišla do svojej kajuty, otvorila dvere a...

A nazdala sa, že odpadne!

Nevládala sa pohnúť a od ľaku temer prirástla k dlážke, pretože sa jej to zdalo skôr snom ako pravdou...

Za jej stolom sedel starý pán, otrasne zanedbaného zovňajšku, pokojne fajčil a popíjal jej rum.

– Počuli ste už o mne? – ozval sa neznámy s kozou hriadkou namiesto pozdravu.

Pirátko v tej sekunde pochopila, s kým má tú česť.

– Špinavý Fred!

– Kapitán Fred, – opravil ju hundravo. – Niet času nazvyš, treba konať rýchle, nuž teda ráčte vziať na vedomie, že hovoríte s predstaveným, miss Cunesburyová...

Vonkoncom mu neprekážalo, že klame ako arménsky kupec. Kým kapitánka pozerala na palube do nočnej tmy, rýchlo prekutral všetky jej veci a snažil sa vyhnúť dlhým rečičkám, pretože z praxe vedel, že takéto sukňaté tvory majú námietky a veľa zbytočných rečí...

– Odkiaľ poznáte moje meno?...

– Vravím vám, že som váš predstavený v tajnej službe! Poslal ma admirál Dawson. A nemám pre vás nazvyš ani minúty!

– Ale ako ste sa sem dostali?

– Hountler sa k vám priblížil bez motora, s plachtami a zatemneným trupom. Váš tragač narobí dostatok hrmotu, aby ste si taký manéver nemohli všimnúť. Čo vlastne chcete? Mám vám vyrozprávať, ako som sem prirazil s člnom, bez hluku, ako som vyliezol hore po kotvovej reťazi... Nerád veľa rozprávam. Nemáte viacej rumu?

– Nie... Ale keby sa páčilo whisky... Čiže, prosím pekne, – začala horlivo hlásiť, – traja chlapi odplávali na breh...

– Viem o tom. Nemusíte mať nijaké obavy. Keď som tu už ja, tak niekoľko takých uličníkov nezaváži a neplechu im nedovolím vyvádzať! Ale vám dávam v tejto záležitosti vážnu úlohu. Okamžite sa odplavíte plnou parou na Marquesy a naberiete toľko pitnej vody, koľko sa len do útrob lode a na palubu pomestí! Ak tam nájdete nejaké iné plavidlá, tak ich najmite, nejaké vlečné člny by ste mohli vziať aj do vleku a nabráť vody, vody, vody, koľko len vládzete a ako rýchlo to len pôjde! Neplavte sa mi naspäť v konvoji, najrýchlejšia loď nech sa plaví ako prvá, nič sa nestane, ak ostatné prídu o deň-dva neskoršie. No prvá tu musí byť čo najrýchlejšie, ináč si tu neporadím ani ja. Na Hountleri mám zásoby vody pre celú spoločnosť asi tak na desať dní, v najhoršom by som vydal iba polovičné dávky.

– Nuž, ale tí, čo sú teraz na brehu, pretože je tam Medený Gróf a ešte...

Kapitán Fred siahol do zadného vrečka a vybral vrečkové hodinky veľké ako mužská dlaň:

– Porovnajte si čas! Štebotanie neuznávam. Ak o desať minút nezdvihnete kotvy, beriete plnú zodpovednosť za všetko, čo sa tu stane. Ja mám dvadsaťtri hodín a päťdesiat minút. Dobrú noc!

Vstal, palcom postrčil čiapku akoby na pozdrav a zacapil za sebou dvere, aby Pepka Pirátka mohla v hlavičke rozložiť text i tón jeho slov.

Kým sa kapitánka pozbierala a vybehla za ním, už ho nebolo. Zmizol tak, ako prišiel: bez stopy, náhle a nebadateľne, s'á nejaké zjavenie...

Bola polnoc.

Kapitán Fred na kapitánskom mostíku Hountlera nedočkavo prehrýzal tabak. Potom zaduneli stroje Psieho tatka, kontúry sa pohli, odpútali sa a pomalým sunutím sa vnoril do tmy. Tvrdá starecká ruka sňala mikrofón a kapitán Fred zavrčal:

– Plná para!... Polobrat vpravo!... Vpred!

A začala sa smrteľná hra.

20. KAPITOLA

Šarkan Huang vo svojom náčelníckom šiatri nervózne popíjal čaj z krehkej porcelánovej nádoby. Celé týždne tu už trčí, stratil pri tomto podniku viac chlapov, ako keby boli prepadli silne zaľudnený ostrov. Pomaly začal tušiť, že kým splní úlohu, stratí ich ešte viac. Bodaj by vred hodil tých štrícakov s krížnikom! Keby sa tu nebola vynorila tá banda prístavných zlodejov, mohol vybaviť celý obchod hladko a už dávno by sedel doma. Zhruba to vyjadril aj európskemu hosťovi, čo vyesedával v jeho šiatri, a zlostne sa zahľadel na jeho kostnatú postavu v elegantnom bielom obleku.

– Musím dostať oveľa viacej peňazí. Nepovedal si mi, že aj ten prekliaty a prašivý Radzeer zasiahne do tejto záležitosti, takže som ti vlastne naletel!...

– Ani ja som o tom nemal poňatia, – zahundral beloch. – Nepochopiteľná indiskrécia! Ako sa o tom mohli dozvedieť?! Alebo aj oni sa tu ocitli iba náhodou?

– Pohynuli moji najlepší chlapi!...

– Ako náhradu škody ti sľubujem dvojnásobok dojednanej sumy, dostaneš ju, keď sa to tu skončí.

Rozpravu prerušil Juan–Fen, pirátova pravá ruka. čo sa znenazdajky objavil. Veľmi nervózne žmurkal.

– Veľký Huang! Z lode prišiel člnom na breh ten... ten odporný biely čarodejník, ktorého nazývame Nečistým Otcem Šarkanov!...

– Špinavý Fred! – zdesil sa náčelník pirátov. – Doved'te ho sem!

Kapitán Fred vkročil do šiatra, akoby vošiel do kaviarne Royal Park v Southamptone na čiernu kávu. Čosi aj zavrčal, čiapku si palcom pomkol tak, že to bolo možné pokladať za pozdrav, ak si to niekto veľmi želal.

– Čo tu chceš, Nečistý Otec Šarkanov?! .. Upozorňujem ťa, že pri prvej podozrivej myšlienke ťa dám odstreliť ako psa, aby si vedel, že so mnou sa nemôžeš zahrávať!

– Neodporúčam ti to, – odvetil starý Špinavec dobromyseľne. Potom sa domácky posadil a nalial si čaj. – Ostatne, nazdával som sa, že som ti priateľom, Šarkan Huang. Vypili sme si na to v tvojom pohostinnom dome...

– To je pravda... Lenže ty myslíš vždy čosi iného než to, čo hovoríš.

– No, a teraz ti dokážem, že sa mylíš, – odvetil starý lúpežník, prikývol hlavou, vypil čaj, zvyšok vylial na Huangov drahocenný koberec, takže pirát zalapal po dychu, a pokračoval:

– Pretože sme priatelia, tak ti sľubujem, že ak nevyparatíš nijaké svinstvo a všetci tvoji chlapi zložia zbrane, tak... no nech vás porantá! Nechám vás zdrhnúť, hoci mi za teba na Jáve ponúkali veľa peňazí.

Šarkan Huang vyskočil a vytasil z vrecka ligotavú pištoľ s dlhou hlavňou.

– Chceš, aby ťa o päť minút pochovávali?

– Rád by som to o nejaké roky odložil, – odvetil Kapitán a opäť si nalial čaju. – Poznáme sa veľmi dobre. Aj ty poznáš mňa, ale aj ja poznám teba. A ty veľmi dobre vieš, že ak som čosi podobné vyslovil, tak na to mám dostatok rozumných príčin.

– A ja by som ťa nerád zabil, pretože si bohmi prekliaty starý čarodejník a tvoja krv by priniesla nešťastie mojim zbraniam.

– A to je ešte stále to najpríjemnejšie, čo ťa po mojej smrti stihne!

– Do čerta! – skríkol konečne beloch, ktorému sa toto zdĺhavé rečnenie pozdávalo hlúpy a nezmyselným. – Povedzte konečne, prečo ste neohrozeného vodcu a veliteľa Šarkana Huanga vyzvali, aby zložil zbrane?

– A oni sú kto? – opýtal sa kapitán Fred a lepšie si belocha obzrel.

– Tento pán je mojím priateľom a hosťom...

– A on ti ponúkol groše za lúpežný prepád... No len nech neskáču, oni, mladý páno, pretože kým zdrapnú revolver, bude z nich škaredá mŕtvola...

Šarkan Huang a energický beloch stáli zoči-voči ufúlánemu starcovi bezradne, a kapitán Fred opanoval situáciu – ako vždy – bez akéhokoľvek násillia alebo zbrane, iba horlivo konzumoval Huangov vzácny čaj.

– Povedz teda, prečo si prišiel a prečo si sa mi vyhrážal, hoci veľmi dobre vieš, že som ti priateľom? – ozval sa opäť pirát.

– Plavím sa s niekoľkými chlapíkmi za veľrybami a cestou sme zachytili nejaké rádiové signály. Môžeš sa aj sám domyslieť, že som

sem s Hountlerom neprišiel preto, aby som zaútočil na teba a na tvojich ozbrojencov. Lenže rozhlasové relácie vyzneli v tom zmysle, že radová loď Southampton s výtlakom pätnásťtisíc ton sa ženie plnou parou sem, aby odpravila teba aj tvoj manšaft, veru...

– To nie je pravda, poznamenal beloch. – Priezračný primitívny bluf!

– A vy si zavrite papuľu, ak vo vašej prítomnosti rokujú úctyhodní námorní šarkani, – odvetil kapitán Fred a opäť si dolial čaju.

Šarkan Huang si asi nevelmi ctil svojho európskeho hosťa, keďže proti okríknutiu nezaprotestoval. Fredova zvesť ho však zaujímala z osobných hľadísk.

– Vravíš mi to iba preto, aby si ma nastrašil, – povedal Kapitánovi, – pretože chceš pomôcť mojim protivníkom.

– Ak neveríš, dobre ti tak. Ja som ťa varoval. Medzi cestujúcimi na André de Rémioux sú aj páni zo vznešenej britskej spoločenskej vrstvy. Neprepečie sa ti to len tak ľahko.

– Kým sa sem bojová loď dopraví, bude po nich! – vykrikol pirát. – A vôbec, si povestný tým, že nikdy neveríš pravdu, a tak niekedy lákaš ľudí a potom ich ľahšie premôžeš...

– Aj ja si myslím, že iba blufuje, – poznamenal beloch. – Radová loď Southampton na to nepoužijú.

– Už som vám povedal, aby ste si zavreli zobák! Lenže mne je to všetko fuk. Varoval som ťa, Šarkan Huang, lebo si mi kamarát a na toto som si v tvojom dome aj vypil, – kryl si kapitán Fred ústupovú cestu. – O našom priateľstve vedia už na všetkých moriach sveta a iba preto som prišiel. Z číreho priateľstva.

– Môžeš voľne odísť, ak sa okamžite odoberieš na svoju loď a opustiš tento ostrov. Pretože ty si taký, že si čosi vyhútaš a potom mi zvrtnáš všetky moje výpočty.

Kapitána Freda odvedli pod silným ozbrojeným dozorom na breh a tam sa posadil do činka. Odviazal ho z kmeňa palmy, pri ktorej pred chvíľou pristál a pomaličky odvesloval k veľrybárskej lodi, ktorá pokojne neďaleko kotvila. Trošku ho hnevalo, že sa to nepodarilo. Lenže jeho povinnosťou bolo predsa len pokúsiť sa o záchranu tamtých ľudí...

21. KAPITOLA

Lod' sa vzdialila od ostrova. V tých chvíľach sa odohral výpad obliehaných z jaskyne, po ktorom sa držali v beznádejných postaveniach z dvoch strán pod skalou. Kapitán Fred zatiaľ zvolal na poradu svojich chlapov a poradil sa aj s fľašou pálenky. Nazdával sa, že pirátov postraší, ale nevyšlo to.

Konečne čosi vyhútal.

Rrrrrmmm... Porucha... Hountler znehybnel.

Na lodné skrutky sa navešali, navili a zakrútili celé tony marasu a opriadli ju natoľko, že naraz len v polovici pohybu prestala akákoľvek činnosť a v prevodoch, ktoré reprodukovali lodnej skrutke pohybovú energiu z hnacieho stroja čosi puklo, prasklo, zaseklo sa a...

Veľa ľudí umrie zlou smrťou, príšernou smrťou, ak poruchu na Hountleri rýchlo neopravia. Lodník, ktorého spúšťali na povraze k lodnej skrutke, aby s nožom v hrsti vyslobodil zadnú časť marasu, mal šťastie, že neprivábil pozornosť žralokov, ktorými sa to tu v blízkosti len tak hemžilo. Bola to sizyfovská práca. Na svitaní ho vystriedal iný plavčík. Medzitým každá voľná ruka pomáhala v strojnici.

Z ostrova doliehal rachot pušiek a guľometov... A hodiny ubiehajú rýchle, nemilosrdne, míňa sa čas, vzácny čas, drahý čas, kým konečne Hountler, oneskorený voči Fredovmu projektu najmenej o dvadsaťštyri hodín, vyráža zasa smerom k severnému výbežku ostrova.

Hountler napredoval pokojne po mierne zvlnenej hladine, až kým neminul veľkú jachtu Šarkana Huanga, na palube ktorej zoradili piráti množstvo mohutných sudov na vodu. Vyložili ich pod voľnú oblohu v ostatných daždivých dňoch, aby podľa starého námornického zvyku nachytali zdravú dažďovú vodu a doplnili si tak bežnú spotrebu a zásoby na ďalšie dni z požehnaní hojných tropických zrážok. Recept je náramne jednoduchý – keď začne pršať, palubná hliadka zloží pokrievky, a keď sa vyčiasí, opäť sudy prikryje.

Hountler sa pekne, pohodlne obrátil za výčnelkom ostrova a plával sa popri brehu, temer znudene, akoby bez cieľa, paralelne s mohutnou jachtou. Šarkan Huang síce zakázal, aby sa kapitán Fred so

svojou loďou ukazoval v blízkosti ostrova, nuž ale kým nechcú pristáť, zatiaľ sa o veľrybárov veľmi nestarajú. Ani pes po nich neza-brechal. Niekoľko bosých chlapov pri zábradlí drobnej veľrybárskej lode, na palube ktorej niet ani jediného guľometu... Čo si nad nimi budú lámať hlavu! Dôležité je, aby sa nevylodili a nenadviazali styk s obliehanými pod jaskyňou. Ale kým nemienia priraziť k brehu...

Piráti sledujú bosonohých veľrybárov, čo si pofajčievajú na palube Hountlera. Ďalekohľady však nepreznadia, že jedným z nich je Huba Eugen. Povestný Huba Eugen!

Harpúnar svetovej extratriedy!

Pod nohami pokojne bafkajúceho Eugena je harpúnové delo. Z akýchsi čudných príčin hneď tri vedľa seba. Takto ich narýchlo zoradili a namontovali. A za nimi niekoľko uzlov namotaných káblov k harpúnam, aby sa po zásahu hladko odvíjali po stopách veľryby. Banda chumajov, čo už vopred vytiahne na palubu a namontuje aj náhradné zariadenia. Ako ináč by o nich mohol zmýšľať súdny námorník, čo sa tomuto remeslu rozumie? A kto by mohol z tamtej vzdialenosti na Huangovej jachte zočiť, že pred obrátkou pri severnom výbežku ostrova naskrutkovali na všetky tri harpúny výbušné hlavice? A vôbec, kto by v takejto horúčave pracoval alebo snoril?

Hountler sa dostal pomaličky do rovnej polohy popri výboku jachty. Kapitán postával na svojom mieste na mostíku, poškrabkal sa na zátylí a ľahostajne zavrčal do mikrofónu: – Polovičnou parou vpred!

A súčasne: – Baaaaang...

Suchý treskot a potom už v napätom, suchom ovzduší zavýje svišťanie odvíjajúceho sa kábla... Prvá harpúna dopadla medzi sudy...

Vzduch sa zachvel... Výbušná hlavica exploduje!

Nie sú to bohvieaké výbuchy a na pobreží sa aj sotva rozľahnú, lenže skaza na palube jachty je o to väčšia. Kým sa veľrybárska loď plavila mierumilovne po boku jachty, zasvišťali v bleskurýchlom slede tri harpúny jedna za druhou medzi množstvo sudov, nastriekaných nahusto popri sebe na palube. A explózie výbušných hlavíc rozmlátili zásobu vody tak dokonale, že medzi trieskami nedávnych sudov nezostalo zásob ani na pol dňa. Potom sa pribrzdené káble napáli a ako ich Hountler vliekol vo vlastnej stope, ani epilóg útoku, začal sa skláňať hlavný sťažň jachty do vodorovnej polohy a strhol

so sebou celé lanovíe. Potom navijaky veľrybárskej lode bleskurýchle stiahli naspäť drahocenné káble aj s harpúnami a Hountler sa plnou parou vytrácal na šíre more, aby unikol z dostrelu ťažších zbraní.

Šarkan Huang zdrevenel, keď mu podali hlásenie o udalosti na brehu. Jachta je plavbyschopná, ale niet ani kvapky vody.

O hodinu hliadky signalizovali, že z paluby Hountlera spustili čln a že ktosi vesluje zasa smerom k brehu. Osamelým veslárom bol kapitán Fred.

– Prišiel som s tebou vyjednávať, Šarkan Huang, – oznámil pokojne.

– Lenže ja ťa dám teraz na pahrebe za živa upieť!

– Ak ti je vôľa, môžeš ma za živa aj zožrať, – odvrkol starý špi-
navec a odpľul si. – Ale čo si po tej pečienke vypiješ, he?

– Bud' prekliaty!

– Nuž, ako som bol povedal, Šarkan Huang, – pokračoval kapitán prívetivo a nenútene si nalial čaj. Belocha si ani nevšímal. – Keďže si mi priateľom, nechám ťa bežať. Čo si počnem, ak už raz mám takéto dobré, bláznivé srdce? Ale o hodinu musia byť zbrane zložené. Moji námorníci sú nesmierne zbabelí, čiže z paluby Hountlera môžeš dostať vodu jedine vtedy, ak sa ta vrátim a upokojím chlapov. V takom prípade nie je vylúčené, že každý deň si smieš poslať čln po polovičný prídel pre každého tvojho lotra, a keď dostanem zásoby vody z Marquesiek, naložíš si z nej na palubu toľko, koľko potrebuješ na cestu domov. Medzitým ťa budú strážiť vedno s tvojou čvargou naši chlapi z Radzeera. A veď si ty múdry chasník, Šarkan Huang. Čo sa budeme vadiť... Hybaj povedať svojim hrdlo-
rezom, aby ponosili zbrane na tamtú čistinku, ale kým sa vrátim, nech sú tam všetky zložené. A teraz sa idem pozrieť na tých našich pod jaskyňou.

Bol to jasný návrh. Ani Šarkan Huang by si nezaslúžil svoju povesť skúseného a ostrieľaného náčelníka banditov, keby nebol pochopil, že akékoľvek zúrenie a myšlienky na odvetný úder sú márne a zbytočné. Najmä v takejto horúčave, s toľkým mužstvom, bez kvapky vody. Všetci domrzali o vodu...

Neminula hodina a kapitán Fred mohol s uspokojením konštatovať, že na čistine je zložená hromada pirátskych zbraní. Z obliehaných sa stali obratom ruky víťazi. S odistenými zbraňami obkolesili pirátov v polkruhu a zháňali ich na kopy.

Prihodila sa aj nepatrná nehoda. Ešte počas skladania zbraní spustila kdesi zboku náhodne ktorási puška a belocha, ktorý zúril pred stanom Šarkana Huanga, trafila zablúdila guľka rovno uprostred čela. Nik ho však neľutoval. Ani piráti, ani stroskotanci, pretože pirátom unikol sľubovaný ľahučký zárobok, a stroskotanci zasa jemu ďakovali za všetky strasti. Jeho smrť oželel hádam iba starý Špinavec. Na Hountleri dal už totiž pripraviť v podpalubí kobku, v ktorej nemravného belocha dovezie ako dar kontreadmirálovi Andersonovi.

Kapitán Fred dodržal slovo do bodky. Čo si počne? Jeho bláznivé, dobré srdce... Krátko po tom, čo Psí tatko po dlhých dňoch napätého čakania konečne zakotvil, dovolil Šarkanovi Huangovi, svojmu dávnemu priateľovi, aby sa zásobil dostatočným množstvom vody a ani najdivokejšie protesty turistov z André de Rémieux nezabránili, aby sa pirátska jachta nepustila nerušene na šire more.

Stretnutie Pepky Pirátky s Medeným Grófom znamenalo pre oboch azda najkrajšiu odmenu, ktorú mohli získať za odvážne činy, ktorými sa v tejto akcii vyznamenali.

Najväčšie zadosťučinenie očakávalo však kapitána Freda, ktorý sa o záchranu obliehaných vlastne najväčšmi zaslúžil.

Ucelené mužstvo Radzeera si po vzrušenej debate na palube krížnika povedalo, že kým zdvihnú kotvy a vyrazia na cestu domov, pretože po krátkom manévri sa im podarilo aj bez odbornej rady Kostlivca Mukiho zosunúť spodok lode z plynčiny – vyhl'adajú starého Špinavca a slávnostne ho odprosia, že sa ho kedysi opovážili pristihnúť, keď ich okrádal.

Kým sa ale mužstvo Radzeera na svitaní zoradilo, aby krížom cez ostrov pochodovalo ku kotvištiu Hountlera, veľrybárska loď už dávno zdvihla kotvy a na horizonte nezočili ani jej dym.

22. KAPITOLA

Jehovýsosť

Vládnuce kniežza (a kráľ) Santónio

Pevnosť Almira

Vijanočné ostrovy

Milý pán Kráľ a veľavážený rodinní príslušníci!

Prijal som ešte na Tahiti prejav vašej puovabnej panovníckej oddanosti. Odftedy Vám bola ukrutná sranda! Nevijem, či som im napísal, že máme jedného takého Kapitána, ktorý je veľmi a vždy veľmi špinavý a že ten furt mijesi. Nuž nebudete veriť. Zaslen bol do toho zapletený! A udrel zasa odzadku do prs! Pretože ten má strašne prekrútený modzog (v hlave), že nepoznám taký propelér, čo má takú rýchlosť čo do počtu obrátok.

Nuž jednoducho, keď som sa s nim už vo Frisku vyprával, tento Kapitán vedel, že prečo som tam a ako (príčina je tá, ktorú somvám už uviedol, ale toto jediné nevedel ani on so svojou kotrbou). A tento nás sledoval s tou zdochlijackou loďou, pretože teraz som naňho už nahnevaný, pretože nás bolo na celú akciju toľko chlapov, že sa nám sotva ušli nejaké groše, hoci ten kormidelník, čo ho voláme Medený Gróf, zobral si za ženu lodného kapitána a za svadobný dar sa vzdal svojho prospechu v náš prospech, takže aj odmena zostala nám ako dedičnija, pretože sa oženil, chudák.

Šťastlivo sme pristáli na ostrove Rozenberga Kruziera, s Medeným Grófom a Kostlivcom Mukim (ani nevijem, Vaša Výsosť, či sa oni nekamarádili aj s týmto ksichtom, ale toto je fajm chasník, ako aj my, len furt breše o strojnícťve a toto už na Radzeeri nemuóžu vystát'), čili keď sme sa kukli na ten ostrov, vysvitlo, že nás pirátiská oblijeľajú. Je to síce zmätené, ale keby to Vaša Výsosť boli videli, tak by nečítali moje rijadky s dobromyselňným najvyšším rehotom. Pretože keď ja som zočil v kapitánskej kajute krv, tak ma to ranilo tak citeľne ako dve rovnako mocné zaucha. Alebo ešte hlbšije.

Napokon však tento Špinavý Alfréd (ktorý furt čosi mijesi a akurát, ale just mňa si vyľadáva k tomu na veľhrisku Zemegule) vynašiel novodobú loveckú loď. Vystrelil im vodu zo sudov! Po tomto nasledovalo úplné a všeobecné zloženie zbraňov.

Jeden kus bradatého štricáka zatkol najmenej stodvadsať ozbrojených pirátov!

Ale ich omilostil a neprivjedol ich do nijakej policajnej stráźnice.

Krásne bolo dvorské vypočutije u Jeho Sirstva, protiadmirála Andersona, čo si pamätávam ešte z čijas muojho panouanija. Každému po rade podal ruku. A povedal, že by rád pripnul Horlivému

Podbradkovi (ktorému prestreleli hnát) a Kyjakovi (ktorému rozmlátili chlebařeň) nejaké vyznamenanie.

Ale tamten Špinavec Fred nedošiel.

Toho interesujú iba tri veci: Penijaze a nič iné, no a aby mohol vykúvať somnou. Kým ja zasa raz len nevykúvem s nijektorým jeho okom. Ešte aj modrobradý opičijak sa ukázal a na schodišti mu akýsi lokaj pomohol uložiť dvere. (Lebo ten chumaj ich furt vláči so sebou)

Aprpat! Ešte ako dobre, že som vo svojom liste citoval tohoto drúka!

Pretože napokon som vrátil dlh aj Modrofúzovi, respektívne ja som si ho odneho vzal. Pretože tento ma dostal do nútenija pri pre-najímaní Psijehotatka, že by bolo treba musijet dať jemu tretinu. Hoci jemu za jeho robotu naozaj nechodí lónung. Aklen nepočítam, že raz sa mu podarilo zo strážnej veže upustiť tije dvere akurát na hlavu Medeného Grófa. Za toto mu chodí nejaký ten cent, ale nije jedna tretina. On ináč iba pije a vyspevuje a každého objíma. (Darmo ho ovalija po kotrbe.) Tak som sa mu potešil, že polovicu tretiny mi vrátil.

Ale zatoto ďakujem Vašej Výsosti!

Totíztoto: V jednom liste Vaša Výsosť ondiali ako oznámenije pre mňa, že jestvuje nejaký Modrofúz, ktorý je preslávený, ale toto som písal ja Im, a nie Oni mne, a opýtal som sa, či ho poznajú. Vo Frisku som teraz dostal ich verné odpovedové rijadky, v ktorých Výsosť odpovedajú na moju otázku a uvádzajú, že počuli iba o I-nom Modrofúzovi, ale aj o tom radšej čítajúcky.

Ja, bohužijal, sotva sa dostávam k novinám!

A píšu Ich Výsosť, že životný príbeh tohto povestného Modrofúza mohol čítať kdekdo. A že vedija o ňom aj nejaké operové predstavenije.

A to teda sedelo! Pretože tento Wagner štartuje furt s operou, s ktorou má čo do činenija! A Vaša Výsosť napísali, že o tomto Modrofúzovi bolo pisané, že žil v bigamizovaní s viacnásobnými manželkami, ktoré tresce zákon prísnyim postihovaním. A písali ešte, že tento Modrofúz, keď mu už netrebala nijektorá manželka, tak tú istú od-rovnal v duosledku zavraždenija. Vaša Výsosť napísali aj, že tentoka nije je asi totožný Modrofúz s ožranom pomenovaným Wagner. Ale ja som to vyskúšal!

Výsosti Všetko štimuje! Je to on!

Ani nemuóžu byt na svete dvaja ľudija s rovnakými modrými bradiskami, jakože ani nije je možné, aby boli na svete dve také rovnaké zauchá, aké strelil Nevravný (alebo 8–poschodový) Drugič to-muto Wagnerovi, že skočil do smaltovej farby jako plavci pri štarte. Vyskúšal som ho v Trojst'ážňovej Sódovke, že či je to on, o ktorom Ich Vysosť píšu. Z očí do očí som mu to povedal, náhle a neočakáva-ne takto:

„Ty, Wagner! Ty len netaj, že si spáchal trestnú čin bigamizácie. Ty si mal vijacero manželijek!

Vysosť! Toto treflo! Skohloš sa hodil na kolená!

„Zmiluj sa! ... Milovaný prijateľ muoj bulko! Myslel som, že to nikdo nevíje, pretože to bolo v Južnej Amerike.“

„Vidiš, hlupák! Pretože náhodou aj pán kniježa Santantonijo, ktorý je teraz kráľ, sa toto o tebe dozvedeli a aj napísali, a bolo to aj v novinách, že si spáchal ešte vijacej ako dve sobášstva.“

Toto priznal, ale tvrdí, že bez svuojho mena. Číže používal neja-ké ešte falošnejšie, ako teraz má. A z Južnej Ameriky odcestoval do Švédije, a len po príchode sa ženil potretikrát, ale neurobil to zo zlomyseľnosti, lež za penijaze.

Načež som ho upozornil, aby neplakal a nevrijeskal, pretože bi-gamistický človek patrí do basy a je to aj podlosť, že jemu sa nepáči-jace manželky škrtol zo zoznamu živých.

A tu sa hádam Vaša Vysosť kúsok pomýlili. Pretože Wagner tvr-dí, plačky a prisahajúc, no predsa vierohodne, že je to opačne, preto-že dve z prvých manželiek ho akurát skoro chceli zabiť a že rana na čele pochádza zo žehličky, ktorú mu jeho manželka Rita Amanda strelila o gebuľu s urážlivým úmyslom, a žehlička bola rozpálená. A vraví aj to, že keby bol predbežne manželky zabil, tak by bol nevinný, pretože bigamizačný zákon vraví, že len vtedy nemožno si oženiť inú ženskú, keď predošlá manželka ešte žije.

(A to znije veľmi pravdepodobne. Keď zabije predošlé manželky, tak je nevinný, pretože ovdovelý muž nemuože páchať vijacmanžel-stvo.)

Zvlášť si zaslúžil odomňa, že som ho cestou zadostučinenija vydi-geral, pretože keď som šiel po vodu (bežal som v prezlečení, aby si mysleli, že som mŕtvy pirát), pri tej príležitosti ma Modrofúz ovalil po kotrbe. Keby som ho bol videl ako prvý a ja mu švihnem po hube,

tak dneska by už tento hádam sa s nikým nevadil. Lenže on mi vyťal dvakrát s dverami a potom nije je čudo, že ma vyrichtoval.

Poznamenávam, že na Andréréme tí turisti ani nije sú turisti. Potajnosťky hľadali rudu, ktorého meno je mango. Ale v dvorných kruhoch sa tomuto medzi nami panovníkmi tomuto hovorí jemnejšie, že urán. Ale to len potichúčky sa smije vyslovovať. A mali na lodi stroj, čo ten starý špinavý kapitán z Radzeera už prepil, ktorý fabrikuje vodu z mora tak, že ochladňovaním vypluje soľ. Volá sa ventilátor. Čiže som šťastný, že muožeme poddansky ubespečiť Vašu Výsosť o našej puovabnej benevolenciji a takto som zostal

*milovaný protektor Vašej Výsosti
don Ušiak di St. James*

Námorníci, čo v tých pohnutých mesiacoch kotvili v San Franciscu, vyvaľovali okále, že Hountler, čo sa vrátil z dlhej loveckej plavby, nevylodil ani jedinú veľrybu. A mužstvo sa napriek tomu vôbec nest'ážovalo.

Kapitán Fred je predsa len iný ako ostatní prostí mornári. Ťahať sa s nejakými nákladmi, vysvetľovalo mužstvo Hountlera náhodným zvedavcom, ostreľovať veľryby – to vie každý chumaj, ak ho tomu raz priučili.

Ale Kapitán má obrovské množstvo rozumu!

Kapitán Fred je premiérom šírych morí. A z tohto plynula jeho sláva i povest'! Ale ako to dokázal jeho nápad s harpúnami, jeho diplomatické spôsoby sú účinné aj vtedy, keď vykonáva sudovú politiku.

Raz sa pokúšali vyspovedať Červeného Vasiča, ktorý – ako celé mužstvo Hountlera i Psieho tatka – bohato oplýval grošmi. Lenže Vasič sa o celej záležitosti vyjadroval jedine vtedy, keď už bol na smrť opitý, a okrem toho ani vtedy mu nik nerozumel:

– Otvorte radšej dokorán očiská... – jachtal a štikútal, ako keby vážne poučoval. – Pretože ak máte oči otvorené, spoznáte podľa plniaceho pera nielen vtáka, ale aj svojho priateľa... A tu je zahrabaná podstata toho psa...

(c) Jenő Rejtő: A megkerült cirkáló, Albatrosz könyvek, Budapest 1967

(c) Translation: Peter Hajdúk

Jenő Rejtő
NÁJDENÝ KRÍŽNIK

Dobrodružné romány č. 178

Vydala Smena, vydavateľstvo SÚV SZM, Bratislava, Pražská ul.
č. 9, ako 1557. publikáciu.

Rok vydania 1971.

Zodpovedný redaktor edície Ladislav Švihran.

Obálku navrhol Karol Brosch.

AH 11,85. VH 11,85.

Vytlačili: Tlačiarenské závody Pravda, závod Bratislava.
Rozširuje PNS v celej ČSSR, len v drobnom predaji.